

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

266

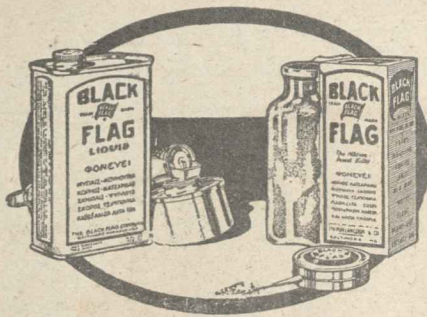
457
ΑΡ. 266

9.5.29

Εργον του Αληθινου
Πατριου του Καρπουσιου
του Ανωτατου &
Μυστηριου Ο Θεου Οδου

ΕΙΡΩΤΙΚΟΝ
ΑΝΕΙ
ΑΝΤΑΝ
ΜΕΝΕ
ΤΥΝ

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ !!

ὁπὸ μορφὴν μικροσκοπικῶν ἐντόμων.

Ἀποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστηματικῶς : Στεγόμευγες, Κουνούπια, Σκνίπιας, Κατσαρίδαις κ.λ.π.

ΤΟ BLACK FLAG

ἐξολοθρεύει τὰ ἔντομα εὐκόλα καὶ μέχρις ἐνὸς ἐξασφαλίζουν τὴν οἰκιακὴν γαλήνην καὶ ὑγείαν.

Τὰ δοχεῖα μὲ τὴν Μαύρην Σημαίαν ἔχουσιν σὲ Κόκκινο φόντο πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία, Ἐξωδιμοπωλεῖα, Σιδηροπωλεῖα κ.λ.π.
Γεν. Ἀντιπρ. Κουρκουμέλης, Φωκῆς καὶ Σαφ. Ἡπείρου 45—Τηλέφ. 11-71

«HXQ» Σταδίου 8

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΑΞΙΑΝ ΤΟΥ ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΟΣ ΣΑΣ

Θέλετε νὰ ἔχετε λευκοτέρους, ὁμαλωτέρους ὀδόντας. Ἴδου μίαν νέα μέθοδος ὅπως τὸ ἐπιτυγχάνετε.

Ἐάν ζητήτε νέαν ὁμορφιὰ καὶ νέα δέληγτρα, δοκιμάσατε τὸν νέον τούτον τρόπον.

Ψάνατε τοὺς ὀδόντας σας διὰ τῆς γλώσσης, καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν παρουσίαν ἐπικαθίστατος ἐν εἶδος ὁλοκληροῦ ἐπιστρώματος.

Ἐφ' ὅσον τα ἐπικαθίσματα διατηροῦνται ἐπὶ τῶν ὀδόντων, τὸ μενιδιάμα σας εἶνε ἐστερνωμένον πάσης χάριτος.

Σήμερον ἐφευρέθη ἡ Πέφοντεντ νέον εἶδος ὁδοντοπαστας. Ἀποσυνδέεται τα ἐπικαθίσματα. Διατηρεῖ τοὺς ὀδόντας στιλπνοτάτους.

Δοκιμάσατε τὴν Πέφοντεντ. Ἴδετε πόσον καθαροὶ φαίνονται οἱ ὀδόντες σας κατόπιν χρήσεως. Ὀλίγων ἡμερῶν χρήσεως τῆς ὁδοντοπαστας ταύτης θὰ σας καταπείσῃ καθ' ὁλοκληρίαν περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς.

Ἀγοράσατε σήμερον τὴν ὁδοντοπασταν ταύτην.

Perfected ΚΑΤΑΤΕΒΕΝ
ΣΗΜΑ

ΠΕΦΟΝΤΕΝΤ ἡ νέα Ἀμερικανικὴ ὁδοντοπαστα
Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΑΟΥ, Πλατεία Ὁμονοίας 3—Ἀθήναι

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ
ΠΙΣΘΗΤΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΜΕΤΑ
ΔΙΣΘΗΤΕ ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΟΠΕΡ ΔΑΠΑΝΕΙΤΕ
ΤΑΧΕΩΣ ΤΑΣ ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ, ΚΑΘΟΙΣΟΝ ΔΑΠΑΝΕΙΤΕ
ΤΗΝ ΦΛΟΙΩΣΙΝ
ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΘΕΡ.
ΜΑΝΤΙΚΟΝ ΔΙΑ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Τὰ ἀρίστης ποιότητος καὶ ἀντοχῆς
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΚΡΕΠ - ΝΤΕ - ΣΙΝ
ΖΩΡΖΕΤ
ΦΟΥΛΑΡ Κ. Α. Π.

ΤΗΣ ΜΕΤΑΞΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΕΓΓΡΕΙΑΣ
Δ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ & ΣΙΑ
Πωλοῦνται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα καὶ τὴν σφραγίδα εἰς τὴν οὐγία.

9 Μαΐου 1929

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

457

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α' EXANDRE D'AGIOY

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ (*)

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Σελτεβρίου τοῦ 1859, καθὼς μίαν μέραν περιπατοῦσαν στὴ περὶχωρὰ τὸν Καμπούτσοο τῆς Σικελίας, συνάντησα μικροῦς ντόπιους φίλους μου, οἱ ὅσιοι μοῦ εὐσησάν μ' ἐνδιαφερόντι νὰ μὴν τραβήξω κατὰ τὴ μεριά τοῦ Ὀροφύου.

Ἐκεῖ, μοῦ εἶπαν, εἶν' ἓνα χωριὸν ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ ἀγρίους ἐπιχειρήσαντες Ἀλβανούς, οἱ ὅσιοι ζοῦν μέσα σὲ σπηλιές.

Ἀντὶ τούτου ἡ σφόδρα αὐτὴ νὰ μ' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο, ἀπεναντίας μ' ἔκανε νὰ κεντρίσω ἀντίπαλον τὸ ἄλογόν μου καὶ νὰ τραβήξω κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτό.

Ὁ λόγος μοῦ φάνηκε ἀτελείωτος, ἂν καὶ τὰ ἄγρια καὶ σκοτεινὰ περὶ τὸν ἀπὸ τὸν ὄρειον γύρω μου, δὲν ἐστεροῦντο μεγαλείου. Τὴν ὥραν ποὺ ὁ ἥλιος βασιλεῦσε, ξεχώρισα ἀπ' αὐτὸν σὲ μερικὸν γυναικῶν βράχον, τὸ τρισάθλιο χωριὸν γὰρ τὸ ποῖόν μοῦ εἶχαν μιλῆσει.

Οἱ λιγοστοὶ χωριάτες ποὺ συναντοῦσα στὸ ὄρος μοῦ εἶχαν τὸ ὄρος ἀγέροχο. Ἀναγνώρισα καὶ ἐκεῖνα ὅς' αὐτοὺς τοὺς ἀπογόνους τὸν σιστόφρον τοῦ Σκεντέρμπεη.

Ὡς γνωστόν, ὅταν ὁ ἥλιος αὐτὸς νικήθηκε καὶ τὸν Τούρκου, τὰ ὑπολείμματα τοῦ στρατοῦ τοῦ ἐπεδιδόσαντο στὸ Κάτταρο, διάσχοντες τὴν Ἀδριατικὴν καὶ ἤσαν νὰ ζητήσουν καταφύγιον κατὰ τὸ βασιλεῖα τῆς Σικελίας. Ὁ μικρὸς αὐτὸς τοὺς δεχτήκε φιλόξενα καὶ τοὺς ἔθηκε νὰ καλλιεργήσουν τὸν βραχὺδωρὸν λόγον τοῦ Ὀροφύου.

Οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ, τοὺς ὁποίους ἤσαν σὲ τὴν καὶ συνάντησαν καὶ ἡ οἰκονομικὴ τους, περιπατοῦσαν τοὺς ντόπιους α' ἀπὸ τότε ποὺ τραυματίσθησαν ἐκεῖ, ἀπὸ τὸν 14ον αἶωνα, καταφεύγοντες μὲ φροντίδα νάζοντο σ' ὁποιοδήποτε ἐπικουρίαν μαζὺ τους. Εἶχαν διατηρήσει τὴν ἔθνη, τὸ ντύσιμόν καὶ τὴν τραχὺὰ γλώσσα τῆς μακρινῆς Θεσσαλίας, ἀπ' ὅπου ἦσαν ἡ καταγωγή τους.

Ἦσαν λοιπὸν ἀδύνατοι, τὸ ἤξερα καλὰ αὐτό, καὶ εἶχα ἓνα πλάνησιον γὰρ νὰ καταλύσω στὸ ὄρος τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἀλλοτε ἔπλησαν στὴν Ἰταλίαν μοναστήρια, τῶν ὁποίων οἱ μοναχοὶ προσέφεραν στοὺς ἔξωτους τὴν πρὸ ἐργασίαν φιλανθρωπία. Γι' αὐτὸ λόγον εἶχα νὰ πάω νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα καὶ νὰ εἶδω αὐτά.

Βρίσκατο πόλλες δυσκολίες ὥστε νὰ συναντήσω χωρὶς τὸν ὄρειον ποὺ νύξερε τὰ καλοῦσάντα, γὰρ νὰ συνεννοηθῶ μαζὺ τοῦ.

Ὅταν μοῦ ἀπαντοῦσαν σὲ μίαν Ἑλληνοσλαβικὴν διάλεκτον. Τέλος ἐφάρσα τὸν ἀρχηγόν (δημάρχον), ὁ ὁποῖος μιλῶσε τὰ τὰ τὰ Ἰταλικά.

— Δὲν ἔχωμε ἐδῶ, ἄρχοντά μου, μοῦ εἶπε, οὔτε ξενοδοχεῖα, οὔτε μοναστήρια. Μία καὶ κανένας ἔξωθεν δὲν περνᾷ ἀπὸ 'δῶ, τὰ ξενοδοχεῖα αὐτὸς εἶνε ἀρχαῖα. Τὸν καλογέροντες ἀπὸ τοὺς διώσαντες γὰρ τὴν γλῶσσα τοῦ Ἁγίου Κυρήλλου. Θέλετε νὰ φάτε καὶ νὰ κοιμηθῆτε; Ἐλάτε μαζὺ μου στὴν περιγρηπεία.

Ἀπὸ τὴν δὲν εἶπα καὶ τὴν γλῶσσα καὶ τὴν ἀντοχήν μου.

Ὁ δῆμαρχος, μιλώντας γὰρ τὴν περιγρηπεία.

(*) Τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Ντ' Ἀγαθὸς εἶχε βεβαίως ὁρισμένους ἱστορικοὺς ἀντικείμενους, ὅπως εἶπε ὁ φίλος τοῦ Νούτσου, γ.λ. κ.λ.λ. Δὲν ἀλλοτρίωνται οὐδὲν ἐκ τῶν ἀποστολῶν ποὺ ἐκπαιδεύσαν τὸν Πασά, ἐργασματοποιοῦν καὶ ὡς δὲ δὲ τὸν Πασά. Τὸ δημοτικὸν ὡστόσο ἐπειδὴ εἶνε σχετικὸν μὲ πρόσωπα καὶ πράγματα τοῦ τόπου μας.

ἀποκαλύφθηκε μὲ σεβασμό. Ἐλεῖται μ' ὁδήγησε πρὸς ἓνα σπίτι, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔξωτερικὸν δὲν ἦταν καὶ τόσο ὄμοιο. Μόλις περὶκαμε στὴν ἀπεριποίητη αἰθὺ τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, εἶδα νὰ ὁμοῖον διὰ ὄρατα λαγονικά τῆς Ἀνατολῆς, ἔσα θαυμασία, ἀλλὰ χωρὶς ἀντίληψιν. Περάσαμε κατὰ σὲ μίαν αἰθούσα στῆς ὁποίας τὸν τοῖχον ἦσαν ζωγραφισμένοι ἓνας περίεργος Ἑστανωμένος ἀπὸ φλάντριν, στολισμένος μὲ ἀλαγονοφύλλους, ἀπὸ τῆς οὐρῆς ἐκείνης μὲ τις χρυσὲς πούλιες ποὺ βάθοντο μόνο οἱ Τούρκοι πασάδες στ' ἄλογά τους. Γύρω ἂν τὸ περιεργὸν αὐτὸ τριπλοῦ ἐκείνην μερικὲς καντίνες μὲ τρανταφυλλόλαδο.

Σὲ λίγο μίαν γυναῖκα, σαφὰντα περίεργον χρόνων καὶ ἐξαιρετικῶς ὄμοια, μίσκε μέσα. Εἶχε ριγμένη στῆς πλάτες τῆς μίαν γούνα, ποὺ φαίνονταν πολὺ τιμὴ ἀλλὰ καὶ πολυμεταχειρισμένη καὶ εἶχε περασμένο στὸ λαὸν τῆς, σὲ τριπλὴ σειρά, ἓνα περιδέραιο μὲ πόλλας μεγάλας πετράδας. Δὲν εἶχα 'δεῖ ποτὲ μὴν ἄλλοτε, οὔτε στοὺς ὁμοῖους βασιλεῖσιν, τόσο πολὺ τιμὴ κοσμήματα. Ὁ δῆμαρχος γονάτισε ἀμέσως μπροστὰ τῆς καὶ ἔφερε τὰ χεῖρά του στὰ χεῖρά τῆς περιγρηπείας.

Ἐκείνη κάμφωσε ἀπ' αὐτὴν τὰ βαθεῖα τῆς μάτια ποὺ τὰ ἔκανε νὰ φαίνονται ἀκόμα πρὸς μέγα τὸ βάθος τοῦ καὶ μοῦ εἶπε, μιλώντας ὁμοῖα τὰ Ἰταλικά:

— Καλὸς ἦλθατε στὸ σπίτι μου! Δὲν σὰς ἐρωτῶ τίναμά σας... Ἐλάτε ὁ ἔξωθεν μου... Αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ ἀρεῖ καὶ ἱστορεῖται νὰ μὴ χρησιμοποιήσετε ἄλλο κατὰ τὸ δῶκεναι ποὺ θὰ μείνεται ἐδῶ... Ὅσο, ἂν δὲν ἔχετε λόγον νὰ μὴ θέλετε νὰ μοῦ ἴσως αὐτὸς εἶστε, θὰ εὐχαριστήσωμαι ἂν τὸ μάθαίνα αὐτό...

Ἀπὸ τὴν ἀπαντοῖσάν μου τὴν περιγρηπεία τῆς ὥρας αὐτῆς χωρὶς, ἐπαύθηκα:

Περιγρηπεία, μοῦ εἶπε νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὴν τὴν ὥραν αὐτῆς ποὺ μὲ φιλῶσεν:

Τότε ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε μὲ μάτια ἀνεκροῦσάντα:

— Οὔτε ἐγὼ δὲν εἶχα τὸ ὄνομα ποὺ ποιεῖται νῦν. Ἐξέσκα τὸ ὄνομα ποὺ μοῦ ἔδωσαν κατὰ τὴν γενέσιν μου. Ὅλα μὲ κινῶσιν μετὰ τὴν τιμὴν μὲ τὸν ὄνομα μὲ προσφωνοῦσας πρὸς ὄλγον καὶ σὲ τὸν ὄνομα ἔχω δικαίωμα, γὰρ κατέσκα τὸν ὄνομα τοῦ Ἁγίου Κυρήλλου, ἀντιπαραθέσας τῆς Ρουμελίας καὶ γὰρ μὲ στὴν καρδίαν τῆς ἡμετέρας μου εἶχε τὸ αἷμα τῆς μεγάλης γενιάς τοῦ Σκεντέρμπεη.

Ἀκούοντάς τὴν δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω ἓνα κίχημα καταπλήξεως. Ἐκείνη ὁμοῖα, χωρὶς νὰ φανῇ πᾶς μὲ προσέξε, ἔξακολουθῶσε:

— Δὲν ἦσαν ἀκόμα τεσσάρων χρόνων, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας μου ὁ Ἀλῆς ὁ Τεπελενλίης... Ὅλας ἡ λεπτομέρειες τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ θανάτου ἔχουν παραμῆναι ἀπὸ τότε ἀνεξέλεπτες μὲ στὴν μνήμην μου...

Δὲ μπόρεσα καὶ νὰ συγκρατήσω καὶ στὸ σπῆμα αὐτὸ τὴν ἀντοχήν μου.

— Πῶς σὲς, ἡ κόρη τοῦ περιγρηπεία αὐτοῦ πασά, ἦλθατε ἐδῶ;

Γὰρ ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησίν σας, ποῖος νὰ σὰς πρὸς προηγουμένως μερικὰ ἄλλα πράγματα...

Ἀκούσατε λοιπὸν: Καὶ ἡ ὥρα ἐκείνη, δεσποῖνα, ἀπὸ τὴν ἔκτασιν σ' ἓνα ἀνατολικὸν χωριὸν, ἀπὸ τῆς μερικῆς γούνης.

Τὸ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Εὐχεται στοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τοῦ
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

καφέ από τα χρυσοποίκιλτα τάσια που μās έφεραν τρεις άγριοι έτη-
ρέτες, ώπλισμένοι ως τα δόντια, άρχισε να μου διηγείται την ιστο-
ρία της.

— 'Ο Άλῆς ό Τεπελενλῆς, γυιός του Βελῆ, που ήταν κι' αυτός
γυιός του Μουχτάρ, γεννήθηκε στὰ 1740. Ήταν έβδομητά όχτώ
χρονών, όταν γεννήθηκε εγώ... Δέν πιστεύω ν' άγνοήτε ότι ό Άλῆς
ό Τεπελενλῆς καταγόταν από μιὰ ένδοξη οικογένεια, της οποίας γεν-
νάριος ήταν ό 'Ισάα - πασάς, ό άρχηγός των Κούδρων Ιππέων του
Μεγάλου Σουλτάνου Βαγιαζίτ.

Θεώρησα εύγενικό νά της πώ ότι πράγματι ή ιστορική αυτή λε-
πιτομεία μου ήταν γνωστή.

Τότε εκείνη εξακολούθησε :
'Ο πατέρας μου, ήταν ένας φιλόδοξος και τολμηρός πολιτικός,
άνειρευτηκε, πολύ πριν από τους διπλωμάτες του 1825, τή σύσταση
έλευθέρου Έλληνικού βασιλείου. Φιλοδοξούσε νά γίνει ήγεμών του
νέου αυτού Κράτους. Τό σχέδιό του αυτό έξηγεί τή διαφοροποιημένη
στάση του άπέναντι των Σουλτάνων και τή μεγάλη άφοσίωσή που του
έδειχναν οι Έλληνες. Για ν' άπαρηγή τον ισλαμισμό, όταν θάχόταν ή
ώρα εκείνη, προσκοιτείτο τον άθεο. Οι ύπικοί του διας ήξεραν
πως είχε γίνει χριστιανός. Μονάχα Έλληνες ήταν οι σύμβουλοί του.
'Ο πώ πιστός του φίλος ήταν ό Κωνσταντίνος Μπότσαρης, ό πώ άφο-
σιωμένος του ίππότης ό Νούτσος. Έκανε δικό του στρατεύμα συγ-
κεντρώοντας όλους τους άρματολούς της Ήπειρου και της Ρού-
μελης.....

Όταν ό Μανφρουδινότης Στέφανος Πικόλλο, επαναστάτης
κατά της Τουρκίας, ό Άλῆς, αντί νά καταπνίξει τήν επανάστασι, σύλ-
φωνα με τίς διαταγές που είχε από την Πύλη, τήν άφρησε σχολήμως
νά έπεκταθῆ.....

Τά εγκλήματα του από τα οποία κατηγορούν τον πατέρα μου, τά
έκανε σκαπίτως, θέλοντας νά έξασθενήσει τή δύναμη των Τούρκων
και νά ένισχυθῆ αυτός.....

— Καταδίκασε σέ θάνατο τον
παιθρό του, τον Κατετάν Τίγρη,
γιατί αυτός ήταν άνθρωπος σκλη-
ρός και ήθελε νά επιβάλῆ τόν νόμο
του Μωάμεθ στους Έλληνες.
Μαζαφόρε τον κοινοάδο του, τον
άντρα της θείας μου Καίνιτσας,
γιατί αυτός ό άνθρωπος ήταν εν'
αυτοσύνη παλληκάρι και μου-
σουλμάνος φανατικός. Δάταξε
τή σφαγή του πληθυσμού του Γεο-
δικίου και χόρεψε ό ίδιος τον
πυρρόγειο άπάνω στα έρείπιά του,
γιατί τό χωριό αυτό τό κατοικού-
σαν όλο οι πώ άγριοι και πώ ά-
διάλλατοι Τούρκοι... Ποιοί ή-
σαν άλλοστε οι δήμοι του πατέ-
ρα μου; Οι άρματολοί οι Έλλη-
νες, δηλαδή..... — Και ποιά τά
θήματά του; Οι Τούρκοι.

— Άν ό Άλῆς πολέμησε στὰ
1792 με τους Σουλῶτες, τό έκα-
νε γιατί ήθελε μ' αυτό νά κοιμήσι
τίς ύπνορες της Πύλης... Άπό
τότε έλλοστε ό Μπότσαρης έγινε
ό καλύτερός του φίλος...

Στό σημείο αυτό τή διέκοψε
και της ελε :

— Μου είπατε, κυρία, ότι ή
καταστροφή κι' ό θάνατος του
πατέρα σας, άφρησε στη μνήμη
σας άνεξέλιπτες έντυπώσεις...
Θά είχατε τήν καλσύνη νά μου
τίς διηγηθῆτε.

Η ποιητική σκέψη μου
οικῆς στιγμές και έπειτα άρχισε
πάλι νά μιλά :

— Η πόλις των 'Ιωαννίνων
είνε χτισμένη στους πρόποδες του
δρους Μισακλειού και έπεκτείνε-
ται σάν άρσινόη μέσα στην
Παιονίατιδα λίμνη. Στό πιο ψη-
λό μέρος της πόλεως βρισκόταν
ό άχυρός πύργος της Λιθαρίτσας
και στη μέση σχεδόν της λίμνης
ένα νησάκι, στό όποιο ό πατέρας
μου είχε χτίσει ένα παλάτι για τό
καλοκαίρι.

— 'Ο Τουρκικός στρατός που
έστειλε ό Σουλτάνος κατά του
πατέρα μου άπετείετο από είκο-
σιές πιασές και από εκατό χι-
λιάδες άνδρες. Όλοι αυτοί, άξιω-
ματικοί και στρατιώτες, πριν ά-
κάμα φτάσουν στην Ήπειρο, ό-
νειρευόντουσαν τό μεγάλο μερ-

δικό που θάπαιρναν, όταν θά γινόντουσαν κύριοι των άμφοτέρων της
σανρών που είχε ό πατέρας μου κρημμένους στα ύπνοια του πύργου
της Λιθαρίτσας.

— 'Ο Άλῆς, όταν μπήκε πειά ό Τουρκικός στρατός στην Ήπειρο,
κλείστηκε μέσ' στον πύργο, άφού πριν έβαλε κ' έκαφαν τά Γιάννα...
Θυμώμαι ακόμα τί μεγαλοπρεπές θέαμα παρουσίαζε ή πόλις αυτή
μέσα στις φλόγες !...

— Ένας έξυπνος ναπολιτάνος άξιωματικός, ό Καροίττο, διακρί-
νον τον πατέρα μου, όταν τον άποτεινόσαν άρσινόη στην
Σουλῶτες.....

— 'Ο πατέρας μου κοιμότανε μέσ' στα ύπνοια, άνάμεσα στις γυ-
ναίκες του, μπρός στην πόρτα της πυριτιδαποθήκης. Ήταν έτοιμο
σε κάθε στιγμή, νά τινάξει τά πάντα στον άέρα, για νά μην πέσουν
οῦτε αυτός, οῦτε οι δικιοί του, οῦτε οι θησαυροί του στα χέρια των
έχθρών του. Άν άναγκαζόταν νά λείψει για λίγα λεπτά απ' αυτή
τή θέσι, ό Νούτσος, με τό δαυλί άναμμένο στο χέρι, τον άνακαί-
στούσε, κωδισμένος άπάνω στα βαρέλια της πυρροίτης.

— Η μητέρα μου Ειρήνη, άνεμά της Έμινέ, ή οποία ήταν ή
πρώτη γυναίκα του Άλῆ και ή ότοία κανόνισαν γιατ' είχε μετα-
στράφῆ τον νά σόσει τό δαυλί... 'Ο Νούτσος, βλέποντας τό
έίνουσιμνί του πατέρα μου, δέν τό κοινοίσαν καθόλου απ' τά
ύπνοια.

— 'Ο πατέρας μου μ' έλάτρευε. Ήταν τό παιδί που είχε γεννη-
θεί άνέλπιδά στο στενά του γερατιά. Περιοιόσα ώρες άλλοιώς, κα-
θισμένη άπάνω στα γόνατά του και τραβώντας τή μακριά λευκή του
γενειάδα, πράγμα που τον έκανε νά γελάει χαρούμενος.

— Μου έλεγε μάλιστα συχνά : «Μικρούλα μου, θά με προσέξω
και σὺ όταν θά μεγαλώσεις, όπως με πρόσδεσαν τά παιδιά που μου
έδωσε ή γλυκειά Έμινέ.....»

— Οι Άλβανοί και οι Σουλῶτες, όταν έμαθαν τήν κρίση της
μας, έτοξεσαν για νά μας ένοχλή-
σουν, με μερικά Τούρκοι που ή-
πηρετοσαν στο στρατό του πα-
τέρα μου, με πρόσδεσαν και πε-
ράδωσαν μιὰ νύχτα τον πύργο
στούς στρατιώτες του Τούρκου
άρχιστρατήγου Χουσίτ.

— Όταν ό Άλῆς έκουσε από
πάνω του τους Τούρκους που έ-
χαν μπή μέσα στο φρούριο, διε-
κρίθηκε άμέσως προς τήν πυρι-
τιδαποθήκη, κρατώντας τό άνομι-
μο δαυλί στο χέρι. Στάθηκε ως
τόσο, βλέποντας νά κατεβαίνουν
κάτω στο ύπνοιο άπεσταλμένοι
του σε ρασάκι (άρχιστρε-
τήγουν) τέσσαρες πασάδες και ό
σφραγισμένος του άποστολῆς... Αίτοι ύπο-
σχέθηκαν στον πατέρα μου ότι θα
σεβόντουσαν τή ζωή του και του
έδωσαν, ως έγγυο, μιὰ σφρα-
γισμένη ύπογεγραμμένη από
είκοσι πασάδες και σαράντα κα-
πῆδες.....

— 'Ο πατέρας μου είπε τότε
στο Νούτσο.
— Πάρε τό δαυλί !... Πάω
νά δω τί συμβαίνει ! Άν πάω
τίποτε, βάλε φωτιά !...

— Έπειτα στράφηκε προς τίς
γυναίκες του και τούς είπε :
— Έσείς θά περνάτε, αν
περνάω εγώ !

— Θά γίνῃ τό θέλημά σου !
του άπήντησαν όλες μαζί.

— Άν νέες σκλάβες θέλησαν
νά διαμνηστευθῶν, ή ή γε-
ναία μητέρα μου τίς έκανε νά
σωπάσουν, δίνοντάς τους δυό
σκαμπίλια.....

— Μέσα στα ύπνοια, τά σφρα-
γισμένα στα ήσαν βαλμένα έπάνω
σε σακιά γεμάτα γυψά νυμ-
σματα. Θυμώμαι μάλιστα από πο-
λύ μεγάλο κρεβάτι, άπάνω στο ό-
ποιο ήσαν σωρασμένα ένα σωρό
κιβώτια, που έξεχλιναν από κο-
σμήματα. Αυτό τό πολυτελές
κρεβάτι είχε κατασκευασθῆ για
τό Μεγάλο Ναπολέοντα, όταν έ-
κανε τους γάμους του με τή Μα-
ρία Λουίζα. 'Ο πατέρας του είχε
άγοράσει όταν έμαθε ότι ό Βονα-
πάπας πουλούσαν στο Παρίσι τά
έπιπλα του Βοναπαρτου..... Τίς
λεπτομέρειες αυτές τίς έμαθα

ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

(Ανέχδοτον)

Γιώργο, τί με πηράς κι' εσύ; Δε με ψυχονοιέσαι;
Βλέπεις, ή θέμη μου ή βαρεία άναψε στο κορμί μου,
βροχάει βαθειά τα σπλάχνα μου και τρώει τή λεβεντιά μου.
Θά νά 'ποθάνω, αδέρφι μου, παρῶκα και ό καίμενος.
Κι' αν άποθάνω, Γιώργο, εγώ, ποιος άντρεομιμένος άλλος
θά νά βοηθῇ στην κλειτονορία και σ' όλα τά πορτάκια
για νά μου πάρη τον ταφά, στον τόπο μου νά μείνῃ,
νά διακελίξῃ σάν άντρός και σάν άστροπελέκη.
Εδώ νά σφάζῃ 'Αρβαντιά κι' εκεί του Βελῆ - Γκέγκα
νά σταματάῖ τήν παγανά κι' άλλου τό Σούρ - 'Αράτη
νά χώνῃ μέσ' στα Ζάλογγα, νά καίη χωριά και χώρες,
κι' απόξω από τά Γιάννα να πάη νά φοβερίξῃ
τόν ίδιο τον Άλῆα; Ποιος άλλος σάν έμένα
τόσο κακός, τόσο βαρὺς στον Τούρκο θά νά γίνῃ;
Βγάλε με άπάνω στ' 'Αρσαρα κι' άπάνω στο Βελούχι,
πάρε με στ' 'Ασπρολόταμο και στα ψηλά Τζουμέρκα,
μέσ' στα παλιά λιμῆρια μου, κι' άσε μ' εκεί και φεύγα.
'Εκεί τ' άγροια του βουνού, τ' άρκοῦδια, τά πλατῆνια,
συντροφία μου καθημερνά, θάροῦν νά με φυλάξουν,
κι' απ' όλα τ' άρκοῦδοτανα κι' απ' τά καλά χορτάρια
θά νά μου φέρον γιά γιαιτιά. Εκεί τό κρυό τ' άγέρι
θά νάχεται νά με ρωτά κάθε βραδεία κι' αινούλια
για τήν ίγυιά μου, κι' αλαφρά σά μάνα, σάν αδέρφι
θά μου χῶδεῖ τὰ μαλλιά και τά δασά μου στήθη.
Εκεί ή βοιωῦλα, ή ρεματιά, γλυκές παλῆς μου άγάτες,
θά νά μου δίνουν γιαιτριο τ' άθάνατο νερό τους,
και θ' άνασταίνωμαι ν' άκούω στα δέντρα τά πουλάνα
νά τραγουδῶν τά νειάτα μου και τήν παλληκαριά μου.
'Εγώ τό κάμμα δε βαστώ και δε φτουρῶ τον κάμπο.
'Εδώ τραγῶνα δε λαλει και στεναχωρῶς δε σκοῦζει.
Βγάλε με άπάνω στα βουνά. Κι' αν άποθάνω, Γιώργο,
νά με θάψῃς χαμηλά, στο λόγγο μὴ με κρύψῃς,
μά στα Τζουμέρκα στην κορυφή τό μνήμα μου νά σκάψῃς
βαθῶ - βαθῶ νά στέχω θόθος, πλατὺ για τ' άρματά μου,
κι' άπάνω από τό μνήμα μου στήσῃς τροπὸ κοροῶν,
σάν τό κορμί μου νάν' ψηλά και βγάλ' τό Κατσαντώνη.
Νάχρονται οι κλεφτες νά ρωτῶν γιά τό Κατσαντώνη,
νά παίρνουν τήν όρμηῖα μου και τήν πολυνομιά μου,
νάχεται ή άνοιξη ή γλυκειά μου και τήν πολυνομιά μου,
νά διατερνῶν τά σῆνεφα και νά με χαρετίξουν,
νά μου φωτίξουν οι άστροπές, τά χιόνια τό χειμῶνα
νά μου πέφτουν τριόβια και νά με σκεπάζουν,
για νά με βλῆτῇ ό Άλῆα; Ποιος άλλος σάν έμένα
νά λατρά τόν ύπνο του και έντηνός νά τρέμῃ...
Γιώργο μου, αδέρφι μου ακριβό, βγάλε με στα βουνά μου !
1892

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η πολυπαθής τραγωδία του γέρο-Μπαβέν. Πως έπαίχθηκε.
Τό κοινόν συγκινείται. Η πρόγνα κατά τών ήθοποιών. Ο
ένωισμός του Μολέ. Πως τήν έπαθε. Ο ποιητής Δίφυλλος και
τό πηγάδι του φίλου του. Γιατί πάγωσε. Ο Σασσέ σκεντά-
φτει και χειροκροτείται κτλ.

Στά 1772, κάποιος συγγραφέας όνομαζόμενος Μπαβέν, ήλικίας
έβδομητά έτών, έγραψε μιὰ τραγωδία και τήν υπέβαλε σέ διαφό-
ρους θιάσους για νά τήν παίξουν. Η τραγωδία αυτή δέν άξιζε και
πολύ και οι θιασάρχαι τον έδιωξαν όπου κι' αν πήγαινε.

Στό τέλος, άφού ό δυστυχῆς Μπαβέν έπέστη του κόσμου τούς έ-
ξουτελισμούς, ό θιασάρχης και ήθοποιός Μολέ έδεδῆ, από οίκτο,
νά παίξῃ τήν τραγωδία του στο θέατρό του.

Οι ήθοποιοι προσεάρχοντες του ίδιου του Μολέ, πεπεισμένοι για
τὴν βεβαία άποτυχία του άλλιού αυτού έργου δέν έδωσαν και μεγά-
λη προσοχή στις πρόβες, και, τό βράδυ της πρεμιέρας έπαιξαν με
τρόπο που έδειχνε όλη τήν περιφρόνησή τους για τήν τραγωδία του
Μπαβέν.

Τό κοινόν όμως, τό όποιον είχε πληροφορηθῇ τήν οικονομική
κατάσταση και τίς περιπέτειες του φτωχού γεροντάκου δέν έληθῆ-
θη, και θέλοντας νά τιμοσή τούς σκληρούς ήθοποιούς στο τέ-
λος της πρώτης πρόβας αντί νά σφυρίξῃ τό έργο, ό-

πως θά συνέβαινε σέ κάθε άλλη περίοδια, άρχισαν αν-
τιθέτως νά χειροκροτῇ ένθουσιωδώς, κλαίοντας τόν
συγγραφέα νά παρουσιασθῇ επί σκηνῆς.

Όταν ό Μπαβέν ένεφανίσθη, τον υπεδέχθησαν με
τόσον ένθουσιασμό ώστε χρεάσθηκε νά περῶνῃ πολλή
ώρα για νά μπορέσῃ νάχρίσῃ ή δεύτερα πράξη.

Η τραγωδία αυτή παίχτηκε πολλές βραδείες στη
σειρά, κατόπιν της έπιμόνου άπαιτήσεως του κοινού,
τό όποιον σέ κάθε παράστασι, έσφύριζε τούς ήθοποι-
ούς κι' έπευφημούσε τόν συγγραφέα ! Στην τελευταία
μάλιστα παράστασι, κάποιος θεατῆς σηκώθηκε και φώ-
ναξε στον συγγραφέα δυνατά :

— Τό έργο εῖνε θαυμάσιο ! Οι ήθοποιοί μόνον δέν
παίζουν καλά, και κυρίως ό Μολέ !...

Ο ήθοποιός Μολέ, μεθυμένος από τίς έπιτυχίες
του κι' από τή δόξα, μεταχειρόταν τούς συγγραφείς
που του πήγαιναν έργα προς άνάγκη, με τόν περι-
φρονητικώτερο τρόπο. Πολλές φορές μάλιστα δέν διά-
βαζε τά έργα τους και τούς τῶνε πίσω λέγοντάς τους
πως τά... βρήκε άνοστα...

Κάποτε όμως ένας διάσημος θεατρικός συγγραφέας,
του έπαίξε ένα θαυμάσιο παιχνίδι. Του παρέδωκεν ένα
τετράδιο με... άγραφα φύλλα ! Υστερ από λίγες μέρες
ό Μολέ, ό όποιος οῦτε καν τό είχε άνοίξει, του τό επέ-
στρεψε λέγοντάς του πως τό... έργο αυτό δέν άξιζε τί-
ποτε και ήταν... γεμάτο λάθη !...

Ο κομικός ποιητής Δίφυλλος δειπνούσε ένα βράδυ
στο σπίτι ενός φίλου του, ό όποιος αντί νά βάλῃ τό
κασσί για νά κρυφῇ μες στο νερό του πηγάδιού, έρ-
ριξε μέσα κομμάτια πάγου.

Ο Δίφυλλος, ό όποιος δέν τό είχε αντιληφθῇ αυτό
του είπε :

— Βλέπω πως τό πηγάδι σου εῖνε πολύ ψυχρό...

— Δέν ήταν πάντα έτσι, του άπάντησεν ό φίλος του. Έπάγωσε
από τότε που ρίχνω μέσα σ' αυτό... τούς προλόγους των έργων σου !...

Ο διάσημος ήθοποιός Σασσέ, έπαίξε με μεγάλη έπιτυχία στην
τραγωδία «Καστωρ», όπου πρωταγωνιστούσε. Στο έργο αυτό υπε-
δύετο ένα στρατιώτῃ, ό όποιος άφού τοποθετούσε τούς στρατιώτες
του εις τάξιν μάχης, έτίθετο επί κεφαλῆς των και τούς οδηγούσεν
έναντιον των έχθρών, οι όποιοι υπετίθετο, ότι εύρισκοντο μες στα
παρασκήνια.

Στή σκηνή αυτή τό κοινόν ένθουσιάζονταν από τή φυσικότητα
του παιξίματος του, και τόν χειροκροτούσε μαυιδώς. Ένα βράδυ
έν τούτοις, ό Σασσέ, τήν στιγμή που έπεχείρησε νά όρμησῃ για νά
τεθῇ επί κεφαλῆς των στρατιωτών του, έγλυσθησε κι' έπεσε. Χω-
ρίς νά χάσῃ τότε τήν ψυχραιμία του, άνεκράς καθώς ήταν έπει-
σμένος χάμω, στους έμφορνητους στρατιώτες του :

— Έμπρός, μάς !... Περῶστε πάνω από τό σώμα μου και έπι-
τεθῆτε κατά του έχθρου !...

Τό κοινόν δέν άντελήθη τό λάθος και τόν χειροκροτούσε...

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Τὴν ώρα του γεματός ό κύριος τσακνέται με τήν κυρία. Άπ'
τό παρόμοιο της τραγελαφίας που εῖνε άνοιχτό ό κύριος πετάει με
θύμιο τό ποτήρι του κι' ή κυρία τό πῶτο της. Τή στιγμή εκείνη μπαί-
νει ό ύποκρίτης κρατώντας τή σούτα και βλέποντας τή συγγενική σκηνή
πετάει κι' αυτός έξω απ' τό παρόμοιο τῆ σούταρα.
— Γιάννη, τί έκανες αυτόν; φωνάζει ή κυρία.
— Νομίζω πως θέλετε νά φάτε στον κήπο σήμερα, άπατά άπα-
θέστατα ό Γιάννης.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

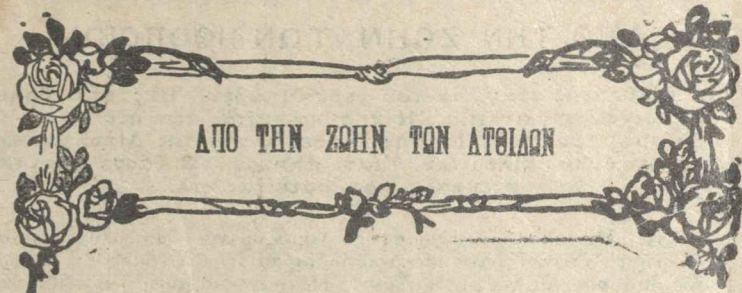

Ο κ. Δελλαπατρίδης
Άρχηγός των Κυνολογικών

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑΙ

ΠΟΣΟΥΣ ΟΠΑΔΟΥΣ ΕΧΕΙ ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Από μιὰ στατιστική περί του αριθμού των όπαδών των διαφό-
νων θρησκειών των τόπων προκύπτει ότι οι Βουδιστῆ άνέρχον-
ται σέ 465.000.000, οι Χριστιανοί σέ 399.200.000, οι Μωαμεθανοί σέ
200.000.000, οι Βραχμανιστῆ σέ 174.200.000, οι έθνικοι των διαφό-
νων θρησκειών σέ 111.000.000 και οι 'Ιουδαίοι σέ 5.000.000. Έπο-
μένως σ' όλο τόν πληθυσμό της Οικουμένης αναλογούν τούς έκατόν
32,2 Βουδιστῆ, 30,7 Χριστιανοί, 15,8 Μωαμεθανοί, 14,4 Βραχμανι-
στῆ, 8,3 Έθνικοί και 0,6 'Ιουδαίοι.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Β.

Φουσιονωμία με ύψος όνειροπόλων, θυμίζει προσωπογραφία «Ρεύ-
νολιντς». Στά βαθύκανα μάτια της μιά διαύγεια παιδιαστικής αφέ-
λειας. Τό ύψος της πρόσχαρο, συμπαθητικό, φανερώνει άμέσως άρ-
χοντιά και επιμέλεια άνατροφής και μορφώσεως. Ο τύπος της ιδαι-
ονικής «Ενζέν» στην όμιλία της και στην εμφάνισή της και στις κο-
σμικές δεξιότητες που αλήθεια είνε ένα όρατο στόλισμα με την χα-
ριτωμένη άφείλεια που την διακρίνει. Τό ντύσιμό της απλό, και σε
χρώματα που συνδυάζονται άρμονικά με την κατανόηση πλουσιών
κόμης της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Την παρελθούσαν Τετάρτην, δεξιόσις παρά τῷ κ. και τῇ κ.
'Αλ. Διομήδῃ. Τῆς δεξιόσεως προηγῆθη γένια εἰς τὸ ὅποιον παρε-
κάθησαν, μεταξύ τῶν ἄλλων, ὁ Προϋπουργός, καὶ ἡ κ. 'Ελ. Βενι-
ζέλου, με τοιαύτα λευκὰ περιέ, ὁ παρεπιδημὸν διαρεπῆς Γάλλος
συγγραφεὺς κ. 'Ανδρέ Μωρουά μετὰ τῆς κυρίας του, ἡ κ. Ι. Σεο-
πιέρη, με μαύρη τοιαύτα, ἡ κ. Ι. Κυριακοῦ με μαύρο ταφτά στὸν
καὶ μαύρο τοῦλι, ἀποτελεῖ τὴν πλέον χαριτωμένη τοιαύτα γιὰ τὴν
ιδανικὴ κορμοστασίαν της—τὴν κ. Λίλιαν Ράλλη με άσπρα, τὴν κ. Κο-
γιαδίνα με άσπρη δαντέλλα, θυμίζει παστὲλ τοῦ 'Ελλέ, ἡ κ. Π.
Χέλιμη—εὐκαριστικὴ σιλουέττα.

— Παρευρεθῆσαν ἐπίσης ὁ Πρεσβευτὴς Γαλλίας κ. καὶ κ. Κλεμάν
Σιμόν, κ. καὶ κ. Ι. Πολίτη, πολὺ χαριτωμένη με τοιαύτα στυλ, μ'
ἀπόχρῳον μπλέ, κ. καὶ κ. Σ. Βενιζέλου με τοιαύτα μοδέρνα ἀπὸ
κίτρινη μουσελίνα ἐμπριμέ, κ. καὶ κ. 'Αντ. Μάτσα με κόκκινη, κ.
καὶ κ. Λένα Ζαφίρη με μαύρη, κ. καὶ κ. Ι. Ρωμάνου, κ. καὶ κ. Μαν-
ταβίνου, κ. καὶ κ. Α. Πετσάλη, κ. καὶ κ. Μανέττα, κ. καὶ κ. Ζέγ-
γελή, κ. καὶ κ. 'Απ. 'Αλεξάνδρου, κ. καὶ κ. Γ. Καφαντάρη, κ. καὶ
κ. Κ. 'Αθανασιάδη, κ. καὶ κ. Μαλαμίδη κτλ.

— Δεξιόσις χθὲς παρά τῷ πρεσβευτῇ τῆς Γαλλίας καὶ κυρίᾳ
Κλεμάν Σιμόν.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων :

Πρέσβης 'Αγγλίας καὶ κ. Λορραίν, πρέσβης 'Ιταλίας καὶ κ. 'Αρ-
λότα, πρέσβης Βουλγαρίας, πρέσβης Πολωνίας καὶ κ. Γιούργεβιτς.
ἐπιτετραμένους 'Ελβετίας καὶ κ. Μαρουά, κ. καὶ κ. Ντὲ Λάνς, στρα-
τηγός, κ. καὶ Δις Φραντζή, ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν καὶ κ. Μαργα-
ρίτης, ὑπουργὸς 'Εθνικῆς Οἰκονομίας, κ. καὶ Δις Βουρλόμη, στρατηγός
καὶ κ. Μανέττα, κ. καὶ κ. Καφαντάρη, στρατηγός, κ. καὶ Δις Μίρο-
γιόν, ναύαρχος καὶ κ. Μακκά, κ. καὶ κ. 'Ισαΐδης, κ. 'Αλεξάνδρου, κ.
καὶ κ. Ι. Πολίτη, κ. Τσαμαδοῦ, κ. καὶ κ. Γ. Μελά, στρατηγός καὶ κ. Εἰ-
ραχοπούλου, κ. καὶ κ. 'Ηλιάσκου, κ. καὶ κ. Ζέγγελι, κ. καὶ κ. Εἰ-
ταξία, κ. καὶ κ. Χαρίλαου, κ. Βάτη, κ. καὶ κ. Μανταβίνου καὶ οἱ
κ. κ. Γ. Μερχούρης, στρατηγός Πιερώακος Μαυρομυλῆς, Γ. Μα-
κκάς, Α. Μακκάς, Σαλταφέρας, Καρτζῆς κτλ. κτλ.

— Τὸ Σάββατον εἰς τὴν 'Ιαπωνικὴν Πρεσβείαν, παρετέθη γένια,
παρεκάθησαν, ὁ ὑπουργός τῶν 'Εξωτερικῶν καὶ ἡ Δις 'Αλ. Καρ-
αίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Τσαμαδοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Πολίτου.

— 'Επικολούθησεν δεξιόσις.
Οἱ 'Επιτετραμένους τῆς 'Ιαπο-
νίας καὶ ἡ κ. Μιακού, φέρονσα
τὸ 'Ιαπωνικὸν ἔνδυμα, ὑπεδέχθη
τοὺς κεκλημένους : Πρεσβε-
τὴς Γαλλίας καὶ κ. Κλεμάν Σι-
μόν, πρεσβευτὴν Οὐγγαρίας καὶ
κ. Μολδοβάν, πρεσβευτὴς Βουλ-
γαρίας, Σουηδίας, 'Αλβανίας.

— 'Ιδιαίτως ἀρεστὴ εμφά-
νις ἦτο τῆς κ. 'Ιμπελὲν, ἥτις
ἔφερεν χρυσὴ τοιαύτα ἐναρ-
μονισμένη μετὰ τὴν αἰθερία ὁ-
ρωσιότητά της.

— 'Επίσης παρευρεθῆσαν,
ὁ Ναύαρχος καὶ ἡ κ. καὶ Δις
'Ιρὲν Ν. Μακκά με τοιαύτα
κοιμφοτάτη, ὅς μουσελίνα, ὁ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΑΡΧΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλ. 59-68)
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

— "Εσπερικοῦ δι' ἑν ἔτος... Δρχ. 120 || "Εσπερικοῦ δι' ἑν ἔτος... Δρχ. 120 ||
καὶ δι' ἄλλην τὴν 'Αφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κοινὴν ἔπαιον συνδρομῆς Σιμόν κ.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβλήματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
'Ιδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτου" κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται ὡς ἑξῆς :
ΓΕΩΓΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΧΟΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" : 'Εν 'Αμερικῇ Mr. D.
STROUMBOS 261 w. 85th Str New-York U.S.A. καὶ ἐν Αἰ-
γύπτῳ—Σουδάν ὁ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ,
12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

κ. καὶ Δις Βούρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Καφαντάρη, ἡ κ. Αἰ. Βάτη,
κ. καὶ κ. Δ. Βελιαντῆ, κ. καὶ κ. Κ. 'Αλεξάνδρου με τοιαύτα πᾶσι
ἐνδμορφη ἀπὸ ῥοῦ τοῦλιν, ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, ὁ κ. Καραβῆς, ὁ κ.
Δενδραμῆς, ὁ κ. καὶ Δις 'Ησαία—κοιμφοτάτη εμφάνισις—, ὁ ναυ-
ρχος κ. Β. Λορέστης, κ. καὶ κ. Λυθαρινοπούλου, ὁ κ. Μενάνδρος, ὁ
κ. Κοσμετάτος κτλ.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτην χορευτικὸν ἀπόγευμα παρὶ τῷ κ.
καὶ κ. Γ. Διαμαντοπούλου. 'Η οἰκοδόμοισινα φραστική με τοιαύτα
ἀπὸ ζωρῆτ ἐμπριμέ χρυσὴ καὶ βιολέ, με θανασία ἐκούτ.

— Τὸ σπίτι με πολὺ γοῦστο διευθετημένον, ἰδιότυπον με κοινὴν ὡ-
λοῦτα, ὅπως τ' 'Αγγλικά σπιτία. 'Ο λουλουδιόσις διάκοσμος ὑπερ-
δύς, με ῥοῦ τοῦλιν καὶ παντοῦ τὸ δαντελλόσιμα τῆς ἀρμονισ-
τῆς πασχαλίας.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦσαν : κ. καὶ κ. Μελά, κ. καὶ Δις
Καρατζῆ, κ. καὶ Δις Γ. Ρωσότη, ἰδανικός τύπος εὐνομοῦ με τοιαύ-
τα αἰθερία ἐμπριμέ μαύρη με μικρὰ μπουνέτα ῥοῦ καὶ πᾶσι
χαριτωμένη με ῥοῦ καὶ κατελὶν μαύρη, κ. καὶ Δις 'Αργυροπούλου
με ῥοῦ ζωρῆτ.

— Μία εμφάνισις θανασία ἡ Δις Μικετ Ζαφειροπούλου με Πε-
ριζιάνικο σύνολον ἀπὸ ζωρῆτ γκρι φρενίτ, σχηματίζει βολάν πᾶσι
καὶ μαντὸ ἰδιότυπον σε μικρὸς τρίτα τέταρτα γκρι περιτομημένη
με πλίσσε, κατέλλο ὀνειρώδους σὺν ἀπὸ κόκκινα καστόρι καὶ φέλλ.

H MONTAIN

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΔΑΜΠΡΗΣ

Καθαρώτατον ἥλιο ἐπρομηνόισεν
τῆς αἰγῆς τὸ δροσάτο ὕστερο ἀστέρι.
σύννεφο, καταχνιά, δὲν ἀπερνοῖσεν
τ' οὐρανὸν σὲ κανένα ἀπὸ τὰ μέρη
καὶ ἀπὸ 'κεῖ κινημένο ἀρρομνοῖσεν
τόσο γλυκὸ στὸ πρόσωπο τ' αἰῶρα,
ποὺ λες καὶ λείπει μετ' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα :
Γλυκεῖα ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μαρτύρια.
Χριστὸς ἀνέστη ! Νέον, γκροὺ καὶ κόκκι,
δύο, μικροὶ μεγάλοι, ἐτοιμαστῆν
μέσα στῆς ἐγκλησιᾶς ταῖς διανοήσεις
μετὰ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμειοχρήτῃ
ἀνοῖξατε ἀγκαλιάς εἰρηνοφόρας
ὁμπροστά στοὺς 'Αγίους καὶ φίλητῃ
φίλητῃ γλυκὰ χεῖλῃ με χεῖλῃ,
πέστε 'Χριστὸς ἀνέστη' ἔχθροι καὶ φίλοι.
Δάφνας εἰς κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι,
καὶ βροχὴ ὥραα στὴν ἀγκαλιά οἱ μανάνες
γλυκώδονα, κυττώντας ταῖς ζωγραφι-
σμέναις εἰκόνας, φράλλουνε οἱ φαλλάδες :

λῆμπε τὸ ἀσπρὸ, λῆμπε
ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ χύονταν
(λαμπάδες
κάθε πρόσωπο λῆμπε ἀπ' τ'
(ἀγκαλίσαι
ὅπου κρατοῖνε οἱ Χριστοὶ
στὸ γέμ.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΣΘΥΛΟΥ

'Η εἰκὼν τοῦ ἐσθυλίου
τοῦ "Μπουκέτου" εἶνε ἔργον
τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Ρου-
Χέιτμαν, μετὰ τὸν τίτλον : "Η
Κόρη μετ' ὄρνιθον".

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ
προηγούμενου)

— Εἰμαι ταπεινός
τατος καὶ ἀφροσύμενος
δοῦλος τῆς Μεγαλει-
ότητος Σας καὶ ὀνομά-
ζομαι λοχαγὸς Ρολλάνδος Φερουλιὰς.

'Η Αἰκατερίνη θυμῆθηκε ὅτι εἶχε δια-
βάσει πρὸ ὀλίγου τὸ ὄνομα αὐτό, γραμμένο
ἰδιοχείρως ἀπὸ τῆς Μαρίας Στοῦαρτ, στὸν
κατάλογο τῆς ἀκολούθιας τῆς.

— Εἰσθε, ὑποθέτω, στὴν ὑπηρεσία τῆς
Μαρίας Στοῦαρτ καὶ ἀνήκετε στὸν κ. Μονμουρανόν.

— Ὅσο μορεῖ ν' ἀνῆρη, Μεγαλειότητι, ἕνας εὐπατριδὴς σ' ἕνα
εὐλο εὐπατριδῇ, ὁ ὅποιος δὲν εἶνε βασιλεὺς του.

— Καὶ θ' ἀποτελέσετε βέβαια μέρος τῆς φρουρᾶς ποὺ θὰ συνο-
δεύσῃ τὴν θάλασσα τὴν χθρὰ τοῦ πολυκλιάνστου βασιλέως καὶ
αὐτοῦ...

— Ὅχι ἔχω τὴν τιμὴ, Μεγαλειότητι, ἀπάντησε ὁ λοχαγός, νὰ
ἐλθὼ ἐγὼ τὴν φρουρά αὐτή.

— Ἐγὼ καλῶς, κύριε.... Πηγαίνετε καὶ ἐλάτε νὰ με δῆτε ὅταν
παρῆντε ἀπὸ τὸ Καλνί...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ βασίλισσα, ξαναγύρισε στὰ διαμερίσματά
της καὶ μετὰ τὸν μικρὸν βασιλέα καὶ τοὺς πρίγκιπας τῆς Γαλλίας.
Ἐπὶ τῇ Ρολλάνδῳ στὴν στοῦ σὴν ἀπολιθούμενον....

— Κίρατο τοῦ Σατανᾶ ! οὐδέποτε μολὶς ἔβρινε μόνος. "Αρχισα,
καὶ νὰ γίνωμαι πολὺ σπου-
δαῖς πρὸς τὸν βασιλέα, ἀπὸ βασιλίσσης,
τῆς βασίλεις, διὰ μικροὶ πρίν-
κιπας καὶ μὴ μικρὴ πριγκί-
πισσα, ἡ ὅποια, μὴ τὴν πίστι
αὐτῆς εἶνε ἡ πρὸ χαριτωμένη
φρουροῦσά του νόμον, φέρον-
τα καὶ καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ἐμένα.... "Ε-
πειρὰ ὅσῳ νὰ τὸ ὑποπτεῖνθῃ
ὅτι ὁ μικρὸς ἐκείνος μετὰ τὸ βα-
σιλεῖον σπύρο καὶ τὸ μελαγχ-
ροῦσά του ἦταν ὁ Μεγαλειότη-
της Βασιλεὺς μας !... Κ' ἐγὼ
τοῦ τὸν γάδονα καὶ τὸν εἶπα :
"Ὁρᾶς ποὺ φίλε !... Μὰ τὸν
καρδιὰ τοῦ Βελζεβούλ, εἶνε
καὶ κακὴ συνήθεια νὰ χαϊδεύῃ
τὸ μικρὸν παιδί... Καὶ ἡ βα-
σίλισσα ποὺ μοὺ εἶπε μετὰ τὸν
πρῶτον τρόπο νὰ ὀρθῶ νὰ
τὴν ἴδω, ἅμα γνώσῳ ἀπὸ τὸ
καλνί... "Ασφαλὸς θὰ θέλουν
να με κάνουν κανένα μεγάλον πο-
ταὶ ἄνδρα... Ποὺς ἔξερει,
καὶ νὰ γίνω μὴ μέρᾳ 'Υπουργός, καὶ μάλιστα 'Υπουργός τῶν
ἐκπονήσεων... Τί τὰ θέλετε !... Ἐγὼ ἐσκόμω σήμερα ἀπάνω στοὺς
ποὺς μου τὸ μέλλον καὶ τὰς τύχας τῆς Γαλλίας.

Καὶ ὁ Ρολλάνδος κατέφερε μὴ γροθιά στὴ μέση τοῦ καπέλλου
καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς...

— Μολαταῖτα, ἐξακολούθησε μετὰ λίγο, ἂν καὶ βροῖσκομαι πειὰ
τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας, 'Ησας ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς, ἡ βα-
σίλισσα, ἡ βασιλομήτωρ, οἱ πρίγκιπες, οἱ Γαῖζα, ὁ Κονδὲ, ὁ Ταβάνι,
ὁ Βιρῶν, ὁ Χάρλαϊν, ὁ ναύαρχος Κολινγὸν ὁ Μονμουρανόν, ὁ γνωστός
μας Κοντόσταυλος, ὁ ὅποιος σπάνια συμμετρεῖται σὲ τέτοια γένια
καὶ προτιμοῖται τὴν μονεῖα.

— Ὁ λοχαγὸς τῆς τάξης μετὰ τὴν τόση μεγαλοπρέπεια, ὡστόσο κα-
θῆκε στὴ θέσιν καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ ἀντι-
τάς γὰρ τοῦ τὸ βλέμμα του, περιεργάζομενος
τοὺς συνδαιτημόνας καὶ φίλους...

— Τί πλῆξις, διάβολε ! ἐσκέπτετο. Καλὴ
τρεῖς ἡμέρας μόνος του, παρὰ μ' ὅλους
αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας. Νομίζω πὺς βασιλοστα-
μῆσα καὶ ὅλας ἐξ αἰτίας τῶν !...

'Η Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀρχισε πρῶτῃ
νὰ συζητῇ, σὲ λίγο, μετὰ τὴν Μαρίαν Στοῦαρτ,
ἀλλοῦντας τῆς με κάποια κακία, με εἰσωνία καὶ
μοχθηρία, ποὺ φαινοταν καθάρα κατὰ ἀπὸ κατὲ
τῆς φράσι.

'Η βασίλισσα μισοῦσε τὴν βασίλισσα. 'Η
Μαρία Στοῦαρτ φαινόταν βαθεῖα κτημένη. Τὰ
μάτια της γύρω εἶχαν βαθεῖους μαύρους κύ-
κλους. Περιοῖσε τὴν νύχτες τῆς διαβάσαντας
τὴν 'Αγία Γραφή, ἐπὶ τῶν εἰσὼν νὰ πρᾶξη
τοὺς πόνους της. ὡστόσο ἀπαντοῖσε με προ-
θυμία σὲ ἐρωτήσεις τῆς Αἰκατερίνης.

Καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες φιλανθρώπων
τόρα μετὰ τῶν :

— Ὁ Κονδὲ μιλῶσε περὶ μαγικῆς καὶ ὁ δὲ
Λαμβὴλ περὶ ὀνειροπολήσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τραπέζι ἦταν μεγαλοπρε-
πέστατο. Ἀποκαθῆσαν σ' αὐτὸ οἱ
πρῶτοι ἄρχοντες τῆς Γαλλίας, ὁ βασιλεὺς, ἡ βα-
σίλισσα, ἡ βασιλομήτωρ, οἱ πρίγκιπες, οἱ Γαῖζα, ὁ Κονδὲ, ὁ Ταβάνι,
ὁ Βιρῶν, ὁ Χάρλαϊν, ὁ ναύαρχος Κολινγὸν ὁ Μονμουρανόν, ὁ γνωστός
μας Κοντόσταυλος, ὁ ὅποιος σπάνια συμμετρεῖται σὲ τέτοια γένια
καὶ προτιμοῖται τὴν μονεῖα.

— Ὁ λοχαγὸς τῆς τάξης μετὰ τὴν τόση μεγαλοπρέπεια, ὡστόσο κα-
θῆκε στὴ θέσιν καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ ἀντι-
τάς γὰρ τοῦ τὸ βλέμμα του, περιεργάζομενος
τοὺς συνδαιτημόνας καὶ φίλους...

— Τί πλῆξις, διάβολε ! ἐσκέπτετο. Καλὴ
τρεῖς ἡμέρας μόνος του, παρὰ μ' ὅλους
αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας. Νομίζω πὺς βασιλοστα-
μῆσα καὶ ὅλας ἐξ αἰτίας τῶν !...

'Η Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀρχισε πρῶτῃ
νὰ συζητῇ, σὲ λίγο, μετὰ τὴν Μαρίαν Στοῦαρτ,
ἀλλοῦντας τῆς με κάποια κακία, με εἰσωνία καὶ
μοχθηρία, ποὺ φαινοταν καθάρα κατὰ ἀπὸ κατὲ
τῆς φράσι.

'Η βασίλισσα μισοῦσε τὴν βασίλισσα. 'Η
Μαρία Στοῦαρτ φαινόταν βαθεῖα κτημένη. Τὰ
μάτια της γύρω εἶχαν βαθεῖους μαύρους κύ-
κλους. Περιοῖσε τὴν νύχτες τῆς διαβάσαντας
τὴν 'Αγία Γραφή, ἐπὶ τῶν εἰσὼν νὰ πρᾶξη
τοὺς πόνους της. ὡστόσο ἀπαντοῖσε με προ-
θυμία σὲ ἐρωτήσεις τῆς Αἰκατερίνης.

Καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες φιλανθρώπων
τόρα μετὰ τῶν :

— Ὁ Κονδὲ μιλῶσε περὶ μαγικῆς καὶ ὁ δὲ
Λαμβὴλ περὶ ὀνειροπολήσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τραπέζι ἦταν μεγαλοπρε-
πέστατο. Ἀποκαθῆσαν σ' αὐτὸ οἱ
πρῶτοι ἄρχοντες τῆς Γαλλίας, ὁ βασιλεὺς, ἡ βα-
σίλισσα, ἡ βασιλομήτωρ, οἱ πρίγκιπες, οἱ Γαῖζα, ὁ Κονδὲ, ὁ Ταβάνι,
ὁ Βιρῶν, ὁ Χάρλαϊν, ὁ ναύαρχος Κολινγὸν ὁ Μονμουρανόν, ὁ γνωστός
μας Κοντόσταυλος, ὁ ὅποιος σπάνια συμμετρεῖται σὲ τέτοια γένια
καὶ προτιμοῖται τὴν μονεῖα.

— Ὁ λοχαγὸς τῆς τάξης μετὰ τὴν τόση μεγαλοπρέπεια, ὡστόσο κα-
θῆκε στὴ θέσιν καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ ἀντι-
τάς γὰρ τοῦ τὸ βλέμμα του, περιεργάζομενος
τοὺς συνδαιτημόνας καὶ φίλους...

— Τί πλῆξις, διάβολε ! ἐσκέπτετο. Καλὴ
τρεῖς ἡμέρας μόνος του, παρὰ μ' ὅλους
αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας. Νομίζω πὺς βασιλοστα-
μῆσα καὶ ὅλας ἐξ αἰτίας τῶν !...

'Η Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀρχισε πρῶτῃ
νὰ συζητῇ, σὲ λίγο, μετὰ τὴν Μαρίαν Στοῦαρτ,
ἀλλοῦντας τῆς με κάποια κακία, με εἰσωνία καὶ
μοχθηρία, ποὺ φαινοταν καθάρα κατὰ ἀπὸ κατὲ
τῆς φράσι.

'Η βασίλισσα μισοῦσε τὴν βασίλισσα. 'Η
Μαρία Στοῦαρτ φαινόταν βαθεῖα κτημένη. Τὰ
μάτια της γύρω εἶχαν βαθεῖους μαύρους κύ-
κλους. Περιοῖσε τὴν νύχτες τῆς διαβάσαντας
τὴν 'Αγία Γραφή, ἐπὶ τῶν εἰσὼν νὰ πρᾶξη
τοὺς πόνους της. ὡστόσο ἀπαντοῖσε με προ-
θυμία σὲ ἐρωτήσεις τῆς Αἰκατερίνης.

Καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες φιλανθρώπων
τόρα μετὰ τῶν :

— Ὁ Κονδὲ μιλῶσε περὶ μαγικῆς καὶ ὁ δὲ
Λαμβὴλ περὶ ὀνειροπολήσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τραπέζι ἦταν μεγαλοπρε-
πέστατο. Ἀποκαθῆσαν σ' αὐτὸ οἱ
πρῶτοι ἄρχοντες τῆς Γαλλίας, ὁ βασιλεὺς, ἡ βα-
σίλισσα, ἡ βασιλομήτωρ, οἱ πρίγκιπες, οἱ Γαῖζα, ὁ Κονδὲ, ὁ Ταβάνι,
ὁ Βιρῶν, ὁ Χάρλαϊν, ὁ ναύαρχος Κολινγὸν ὁ Μονμουρανόν, ὁ γνωστός
μας Κοντόσταυλος, ὁ ὅποιος σπάνια συμμετρεῖται σὲ τέτοια γένια
καὶ προτιμοῖται τὴν μονεῖα.

— Ὁ λοχαγὸς τῆς τάξης μετὰ τὴν τόση μεγαλοπρέπεια, ὡστόσο κα-
θῆκε στὴ θέσιν καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ ἀντι-
τάς γὰρ τοῦ τὸ βλέμμα του, περιεργάζομενος
τοὺς συνδαιτημόνας καὶ φίλους...

— Τί πλῆξις, διάβολε ! ἐσκέπτετο. Καλὴ
τρεῖς ἡμέρας μόνος του, παρὰ μ' ὅλους
αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας. Νομίζω πὺς βασιλοστα-
μῆσα καὶ ὅλας ἐξ αἰτίας τῶν !...

'Η Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἀρχισε πρῶτῃ
νὰ συζητῇ, σὲ λίγο, μετὰ τὴν Μαρίαν Στοῦαρτ,
ἀλλοῦντας τῆς με κάποια κακία, με εἰσωνία καὶ
μοχθηρία, ποὺ φαινοταν καθάρα κατὰ ἀπὸ κατὲ
τῆς φράσι.

'Η βασίλισσα μισοῦσε τὴν βασίλισσα. 'Η
Μαρία Στοῦαρτ φαινόταν βαθεῖα κτημένη. Τὰ
μάτια της γύρω εἶχαν βαθεῖους μαύρους κύ-
κλους. Περιοῖσε τὴν νύχτες τῆς διαβάσαντας
τὴν 'Αγία Γραφή, ἐπὶ τῶν εἰσὼν νὰ πρᾶξη
τοὺς πόνους της. ὡστόσο ἀπαντοῖσε με προ-
θυμία σὲ ἐρωτήσεις τῆς Αἰκατερίνης.

Καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες φιλανθρώπων
τόρα μετὰ τῶν :

— Ὁ Κονδὲ μιλῶσε περὶ μαγικῆς καὶ ὁ δὲ
Λαμβὴλ περὶ ὀνειροπολήσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τραπέζι ἦταν μεγαλοπρε-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Α'

Ένα ταξίδι ινκόνιτο. Ο υπερήφανος αντισυνταγματάρχης. — «Μάντεψε ποιος είμαι!...» — «Ο Τσάρος!...» Ο χαζύπτερος άμαξάς και οι αβλικόι χαραιοφάδες. Ο Τσάρος πληρώνει τὰ... σπασμένα. Η θανατοφοβία του. Τὰ κεριά που κώνει την έ- μέρα. Απαίσια προαιθμήματα. Ένα μυστηριώδες εὐράνιο φαινόμενο. Ο θάνατος του Τσάρου και της Τσαρίνας κλπ. κλπ.

Τσάρος 'Αλέξανδρος Α'. Ήτανε προσφι- λίστατος στους υπηκόους του. Όλοι τὸν ἐλάτρευαν γιὰ τὴν καλὴ καρδιά του καὶ τὴν δίκαιη κρίσι του. Διηγούνταν, σχε- τικά μ' αὐτόν, ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα, ποὺ δείχνουν τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του, τὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὸ θάρρος του. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα, ποὺ τ' ἀκούσα στὸ ταξίδι ποὺ ἔκανα στὴ Ρωσία, σὰς παραθέτω μερικὰ, τὰ πὺ χαρακτηρισ- τικά :

Μιά μέρα, ὁ 'Αλέξανδρος βγήκε νὰ περιοδεύσῃ ινκόνιτο στὴν ἀχανὴ Αὐτο- κρατορία του. (Συνήθιζε νὰ κἀνὲ συχνὰ αὐτοὺ τοῦ εἶδους τὰ ταξείδια, γιὰ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ κρίνῃ ἐξ ἰδίας ἀντὶλήψεις τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ του).

Μια βραδεία, νυχθώρην σ' ἕνα χωριό. Μὰ ἤθελε νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του, γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν κοντινότερη πόλι. Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ εἶδε ν' ἀνοίγων- ται μπροστά του δύο δρόμοι. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο, ἔπρεπε νὰ πάρῃ, γιὰ νὰ βγῇ στὴν πόλι ἐ- κεινὴ;

Εὐτυχῶς ποὺ εἶδε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα ἄγνωστο, μὲ καπέλλο στρατιωτικὸ καὶ μὲ μακρὸν μαντύ, νὰ φτερίζῃ τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του. Κατά- λαβε πὺς ἦταν ἀξιωματικός, μὰ δὲν μπορούσε ν' ἀντιληφθῇ τί βαθμὶ ἔφερε ἐπειδὴ ἔκείνος φορούσε, καθὼς εἴπαμε, μὴ μακροῦ χλαίνης. Ὡστόσο τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε ποὺν ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ.

Ο ἄγνωστος στρατιωτικός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Αὐτοκράτορα, ἔβριξε μὴν ἄγρια ματιά στὸν κοινὸ αὐτόν καὶ ἀπλυντμένῳ θυμῷ, πὺς τοῖμοῦσε νὰ τοῦ μιλήῃ χωρὶς νὰ τοῦ δείχνῃ τὸν παραμικρὸ σεβασμὸ, καὶ τοῦ ἀπο- κρίθηκε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του :

— Τράβα δεξιά καὶ θὰ βγῇς στὴν πόλι ποὺ θέλεις νὰ πᾶς.

Ο Αὐτοκράτωρ τὸν εὐχαρίστησε. Βλέπον- τας ὅμως τὸν ὑπερήφανο ὕψος τοῦ συνομιλητοῦ του, δὲν βάσταξε στὸν πειρασμὸ καὶ τὸν ρώ- τησε εὐγενέστερα :

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐκλιμπερότατε. Κατά- λαβα ἀπὸ τὸ πάλκο σας εἶπε εἰσοδε ἀξιωματικός. Μπορεῖτε ὅμως νὰ μοῦ πῆτε τί βαθμὶ φέρνετε ;

- Ἄν τὸ βρῆς!
- Ἀντιπολοχαγὸς μῆτις :
- Δὲν τὸ βρῆς;
- Ὑπολοχαγός ;
- Βάλε ἀκόμα!
- Λοχαγός!
- Μακρὸν εἶσαι ἀκόμα!
- Ταγματάρχης ;
- Σιγά - σιγά κοντεύεις νὰ το βρῇς!
- Ἀντισυνταγματάρχης ;
- Τὸ βρῆς! Σὲ συγχάρω γιὰ τὴν ἐξυπνάδα σου!
- Ο 'Αλέξανδρος χαμογέλασε.

— Μήπως εἶσαι κ' εὐστρατιωτικός; ρώτησε τότε ὁ ἀντισυντα- γματάρχης τὸν Αὐτοκράτορα.

- Εἰ! ὁποσδήποτε...
- Καὶ τί βαθμὶ φέρεις ;
- Μαγνέυσαιτέ τον! εἶπε γελώντας ὁ Τσάρος.
- Ἀντισυνταγματάρχης μῆτις ;
- Ὁχι δά!
- Ἀντιπολοχαγός ;
- Καὶ τί περισσότερο.
- Ὑπολοχαγός ;
- Καὶ βάλε!

Κ' ἔτσι σιγά - σιγά ἀνέβαιναν. Ὅταν ἔφτα- σαν στὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, ὁ ἀντι- συνταγματάρχης στάθηκε ἀμέσως προσοχὴ βλέ- νοντας πὺς εἶχε μπροστά του ἕνα ἀνώτερό του!

— Μακρὸν εἶστε ἀκόμα! συνέχισε ἀτάραχος ὁ Τσάρος.

— Τότε θὰ εἰστε ὑποστράτηγος, ἐμφύβρισε φο-

Ο ὁπασιπότης πορνοισάστηκε στὴν πόρτα

διομένους ὁ ἀντισυνταγματάρχης.

- Ἀνεβήτε καὶ ἄλλο!
- Ἀντιστράτηγος ;
- Κάτι περισσότερο!
- Στρατηγός ;...
- Πλησιάζετε νὰ τὸ βρῆτε !...
- Ἀρχιστράτηγος μῆτις ;...
- Λιγάκι ἀκόμα παραπάνω !...
- ... ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Τσάρος! φηθίσε τότε καὶ χλωμός ὁ ἀντισυνταγματάρχης—ἐνὸς ὁ Τσάρος τὸν χλωμόν ἀντι- στατεντικά στοὺς ὄμους, σκασιμένους στὰ γέλια!

Μιά μέρα, ἐκεῖ ποὺ ὁ 'Αλέξανδρος περνοῖς μόνος καὶ νηπιὸς σὰν ἀπλούς ἀσπός, κατὰ τὴ συνήθειά του, στοὺς δρόμους τῆς Πετρο- πόλεως, τὸν ἔπιασε ξαφνικὰ ραγδαία βροχὴ. Ο Τσάρος λοιπὸν ἀνέ- κιστηκε νὰ πάρῃ ἕνα ἄμαξά καὶ τὸν πᾶν σ' ἄντικρυ.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Αὐτοκράτωρ ἔβριξε τίς τοῖτες του, μὴ πὺς δὲν εἶχε λεπτὰ ἄπάντο του.

— Περίμενε λίγο, εἶπε στὸν ἄμαξά θὰ πὺ στείλω ἄμαξοις μ' ἕναν ἄνθρωπο τὸ λεπτὰ σου.

— Ἄλλοῦ αὐτὰ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄμαξας ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἀναγνωρίσει φωναί τὸν Αὐτοκράτορα πασῶν τὸν Ρωσισμὸν.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε κατάληψας ὁ 'Αλέξανδρος.

— Αὐτὸ σημαίνει πὺς ἂν φύγῃς τώρα, δὲν θὰ σὲ ξαναδοῦ ποτὲ στὰ μάτια μου, οὔτε αὐτὸν οὔτε καὶ τὰ λεπτὰ σου.

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ πὺς λές;

— Ἐξέω καλὰ τί λέω! Κάθε φορὰ ποὺ βγάω ἕνα κῆριο μπρός σ' ἕνα σπῖ μὲ δυὸ πόστες, χωρὶς νὰ πληρωθῶ τὴν ἰδίαν ὥρην, δὲν παίρνω ποτὲ τὰ λεπτὰ μου.

— Μὰ ποτὲν ὁ κῆριος αὐτὸς στέκεται μπρὸς σ' ἄντικρυ;

— Τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε ὁ ἄμαξας, χω- ρὶς νὰ φοβηθῇ καθόλου. Αὐτοὶ δὲ πὺς μακροῦ εἶδω μέσα εἶνε οἱ χειρότεροι χαραιοφάδες!

— Ἄν ἔξωτε πόστες φορὲς μὴν τὴν ἔχον σπῖτα.

— Περίμενε λίγο, μοῦ ἔλεγαν, καὶ θὰ σοὶ σπῖτα τα λεπτὰ μ' ἕναν ἄνθρωπο!... Ἄν ποῖς ἔπα- δατε σεις, τοὺς ξαναῖα κ' ἐγὼ!

— Μὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς καταγγεῖλῃς; φη- νάξε τότε ὁ Τσάρος.

— Ποιοὺς νὰ καταγγεῖλῃς κῆρι μόν; Καὶ σε ποὺν νὰ πᾶν νὰ παρανοήσῃ ἐγὼ ὁ φτωχὸς ἄμαξας ;... Γι' αὐτὸ λοιπὸν σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ πᾶς.

— Ἀληθινὰ σοὺ λέω, δὲν ἔχω! εἶπε συγκεκριμένως ὁ Τσάρος.

Μπορῶ ὅμως νὰ σοὶ ἀφήσω ἐνέχυρο τὸ παλτό μου!...

Καὶ ὁ Τσάρος, ἔβρισε τὸ παλτό του ἐνέχυρο στὸν ἄμαξά καὶ ἀνέ- βηκε σ' ἄντικρυ του. Καὶ ὅστερα ἀπὸ λίγο ἔπαινε στὸν ἄμαξά ἕνακτὸ ρούβλια—γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔβρι- σε ἀπὸ διαφόρους κακοπληρωτέας αβλικούς πελάτες του. Τοῦ μνηστέ- ροντος ὅτι τοῦ ἄφηνε τὸ παλτό του ὁδὸ γιὰ νὰ θηλάσῃ τὸν Τσάρο 'Αλέξανδρο!...

...

Ο θάνατος τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ Τσάρου ὑπῆρξε τραγικὸς, ἐπειδὴ ὁ 'Αλέξανδρος κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τῆς ζωῆς του κατέστησε διαρκῶς ἀπὸ τὸ μαῖον προαισθημα ὅτι δὲν θὰ ζῇσῃ πολλὴν καιρὸν ἀκόμα.

Ο 'Αλέξανδρος ἦταν ἐπιληπτικός καὶ πολλὸ φιλάσθενος χαραιο- φάς. Ἡ κατάσταση του ὅμως ἐπεδεινώθη κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1824, καὶ οἱ γιατροὶ του τὸν συνεβούλευσαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Πετρούπολι, τῆς ἀπαισῆς τὴν κλινὴν δὲν τὸν εἰνούσε καθόλου.

Ο Τσάρος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῇ πρὸς ἐπιμόνους παρακλήσεις τὸν γιατρῶν του, καὶ λοιπὸν ἀγατοῦσε πολλὴν τὴν πρωτεύουσά του καὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ 'κεῖ. Τὸν κατέλαβεν ὁ θλιβερὸς προαισθημα ὅτι δὲν θὰ τὴν ζῇ νὰ δῇκε.

Ἡ ἀναχώρησις ἀπεφασίσθη γιὰ τὴν 18 Σε- πτεμβρίου 1824.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχώρησός, καὶ ἡ ὥρα 4 τὸ ἀπόγευμα, ὁ Τσάρος ἔκασσε νὰ γράψῃ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (Πατέρι)

τὸν ἀποχωρητιστὴν γράμμα στὴ μητέρα του. Ἐκεῖ ὅμως πὺς ἔ- γινε, πρὸς μᾶλλον σύννεφα πλημμύρισαν ξαφνικὰ τὸν οὐρανὸ καὶ κατέβηκε τὴ μέρα.

Ο Αὐτοκράτωρ φώναξε τὸν ὑπασπιστή του, ὁ ὁποῖος παρουσιά- στηκε στὴν πόρτα.

— Εἰδοποιήσε, τοῦ εἶπε, νὰ φέρουν φῶς.

Σὲ λίγο ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἔφερε πρᾶγματι τέσσερα κεριά, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὸ γράμμα του.

Μετὰ ἕνα τέταρτο ὅμως, τὰ σύννεφα διαλύθηκαν καὶ ὁ ἥλιος, — τὸς χλωρὸς καὶ αὐάντος Ρωσικός ἥλιος—ξαναφάνισε ὡποσδήποτε τὴν πόλι.

Ο Αὐτοκράτωρ ὅμως ἔξακολουθοῦσε νὰ γράφῃ μὲ τὰ κεριά ἀναμμένα...

— Τίτε ξαναπῆτε μέσα ὁ θαλαμηπόλος.

— Ἐπὶ τρεπᾶτέ μου, Μεγαλειότητε, εἶπε στὸν Τσάρο, νὰ πάρω καὶ κεριά.

— Γιατὶ βιάζεσαι τόσο; τὸν ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος.

— Εἰς, Μεγαλειότητε, τὸ ἔχουμε σὲ κερὰ νὰ γράφουμε τὴν ἡμέρα μ' ἀναμμένα κεριά...

— Πὺς τὸ ξηγήσετε αὐτό;

— Νά, δὲν ἔξω πὺς νὰ σὰς τὸ πῶ...

— Νά σοὺ δώσω ἐγὼ τὴν ἐξήγησι, φηθίσε ὁ Τσάρος χαμογε- λώντας. Οἱ διαβάτες ποὺ θὰ περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρα του σπαστοὶ καὶ θὰ βλέπουν κερὰ ἀναμμένα μεσημέρι, θὰ φαντα- σθῶνται βέβαια ὅτι ἔχουν κανένα νεκρὸ μέσα στὸ σπῖτι αὐτό...

— Ἀκριβῶς, Μεγαλειότητε... Δὲν τοῖμοῦσα νὰ σὰς τὸ πῶ...

— Ἄς εἶνε, φίλε μου, πάρε τὰ κεριά... Μὰ ἴσως ὁ νεκρὸς νὰ πᾶν ἀντικρυ μὲς στὸ παλάτι μας... Ἀδιάφορο ἂν γιὰ τὴν ἡμέρα ἀνε ἀσπὴ ζωντανός...

Τὴν ἐπομένη, ὁ Τσάρος ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν Πετρούπολι καὶ πᾶν στὴ Ταγκανρόγκ. Ἐκεῖ κατέλυσε στὸ σπῖτι τοῦ διου- κῆ. Μὰ ἡ ὑγεία του δὲν βελτιώθηκε καθόλου, γιὰτὶ ὁ Αὐτοκράτωρ πέθανε σιγά - σιγά ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο καὶ μν- ασθηρὸ μαρσάρι...

Ἐξάλλου ἀδιαφο- ροῦσε ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό του, σὰν νὰ ἦτο ἐπιταχύνῃ τὸ μοιραῖο. Ὑπονοῦσε καὶ τὴ νύχτα τὰ δάση, καὶ ὅστερα κοι- μένος σ' ἕνα κρεβάτι ἐκστρατεύς, χω- ρὶς ἀποσπασμὸν...

Τὰ προαισθηματὰ τοῦ ἐπιχειμένου τέ- λους του δὲν τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει κα- ποτὶ. Τὴ βραδεία ἀκριβῶς τῆς ἀφῆμέως τὸν πᾶν Ταγκανρόγκ, εἶπε στὸν ἐμπιστο ἀσπῖτο του Φεοδόρ :

— Θηλάσαι, καλὲ μου φίλε, τί σοὺ ἔχει στὴν Πετρούπολι, ἐκείνῃ τῇ πόλει ποὺ μὲ συνεβούλευσε νὰ οἰσθῶ τὰ κεριά, γιὰτὶ αὐτὸ ἦτανε κακὸ σημεῖο ;

— Αὐτὰ πὺς εἶμαι ἕνας ζωντανὸς νε- κρὸς! Μὴν ξεχνᾶς τὰ λόγια μου!

— Καὶ μὰ νύχτα τοῦ Ὀκτωβρίου, οἱ ἀσπῖτοι τοῦ Ταγκανρόγκ εἶδαν στὶς δύο τὰ κεριά, ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ διου- κῆ, ποὺ ὁποῖο ἔμενε ὁ Αὐτοκράτωρ, δύο κεριά, τὰ ὁποῖα ἐνῷ ἀκριβῶς ἦτανε τὸ μαρσάρι ἀπὸ τὸ ἄλλο, σιγά - σιγά ἐσμ- ναν καὶ τρεῖς ξαναχώρισαν.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐπανεληφθῇ τρεῖς φο- ρές.

Τότε, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κεριά ἔγινε ἕνας μεγάλος φωτεινὸς ὄγ- γος ὁ ὁποῖος σκέπασε καὶ τὸ ἄλλο ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ δύο μαζὺ τὸν βῆσαν τὸν ὁρίζοντος, ἀφήνοντας πίσω καὶ χροσὴ βροχὴ.

Οι ἀποληπτικοὶ κάτοικοι τοῦ Ταγκανρόγκ εἶδαν στὸ οὐράνιο αὐτὸ φαινόμενο τὴ μοῖρα τοῦ Αὐτοκράτορος 'Αλέξανδρου καὶ τῆς Αὐτο- κρατοῦσας. Τὸ μεγάλο ἄστρο ἦταν ὁ 'Αλέξανδρος, καὶ τὸ μικρὸ ἡ Τσαρίνα του.

Καὶ ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προσφύλης Τσάρος θὰ πέ- θαι πολλὴν σύντομα καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα του θὰ δὲν ἀκολουθοῦσε σὲ μακρὸν τᾶφο...

Ἡ ἀληθεῖς αὕτη προφητεία δὲν ἄργησε νὰ ἐπληθύνῃ.

Τέσσερ ἀπὸ μερικὲς μέρες, τὴν 30 Νοεμβρίου 1824, καὶ ἡ ὥρα πρὸς τὸ πρωῒ, ὁ ἀγαθὸς Τσάρος 'Αλέξανδρος Α', παρέδιδε τὸ πνεῦμα. Καὶ ὅστερ ἀπὸ ἔξη μῆνες, τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ ἡ γυναῖκα του στὸν τάφο...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ (πατέρι)

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Σὲ χιλίους ἀνθρώπους μόνον ἕνας φθάνει τὰ ἑκατὸ χρόνια καὶ ὁ ἄλλος...

— Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς ἀνέρχονται σὲ 1.700.000.000.

— Ἀπ' αὐτοὺς καθεὶ χρόνῳ πεθαίνουν 363.333.833, καθεὶ μέρα 1.472, καθεὶ ὥρα 8.730, καθεὶ πρῶτο λεπτὸ τῆς ὥρας 69 καὶ καθεὶ δευτέρῳ 2.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ἐγκληματικότης τῶν παιδιῶν

Κάποιος γάλλος δικαστικός, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε τριάντα χρόνια ὡς ἀνακριτὴς καὶ δικαστὴς στὴ Παρίσι καὶ ἄλλα εἴκοσι σὲ διαφο- ρες ἐπαρχίες τῆς Γαλλίας, γράφει μεταξὺ ἄλλων στὰ ἀπομνημονεύ- ματά του, τὰ ὁποῖα ἐξέδωσε ἐσχάτως, καὶ τὸ ἑξῆς :

«Κατὰ τὰ τριάντα χρόνια ποὺ ὑπηρετοῦσα ὡς δικαστικός στὴ Πα- ρίσι ἐνήργησα ἀνακρίσεις γιὰ 7.000 ἐγκλήματα, τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὁ- ποῖα εἶχαν διαπραχθῇ ἀπὸ παιδιά ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν. Μοῦ ἔκανε μάλιστα κατὰπληξὶ ἡ παντελής ἔλλειψις ἀνθρω- πισμοῦ καὶ οἰκτου, τὴν ὁποία συνήγνησα στὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παιδιά αὐτὰ, καθὼς καὶ ὁ κινῆσις μὲ τὸν ὁποῖον ὁμολογοῦ- σαν τὰ ἐγκλήματά τους καὶ περιέγραφαν τίς λεπτομέρειές τους».

Τί γίνεται στὴ Παρίσι

Ἡ διεθνὴς τῆς Τροχαίας Κινήσεως τοῦ Παρισιῶ ἀπὸ τῆς τελευταίας στοὺς ἀρραβωνισμένους καὶ τοὺς... ἐρωτευμένους τῆς Γαλλικῆς προτενύσεως μὴ πολλὴν πρωτότυπη παράκλησι :

Παρακαλοῦνται, γράφει τὸ σχετικὸ ἔγγραφο, οἱ ἀρραβωνιασμέ- νοι, καὶ οἱ ἐρωτευμένοι νὰ μὴν ὀρίζουν τὰς ἀπογευματινὴν παρ- νανήσεις μὲ τὰς μνηστὰς τὸν ἡ τὰς φίλας τὸν σπὴν ἔξοδο τοῦ «Μετρό» ποὺ βρῖσκεται στὴν πλατεία τῆς Ὀπερά, εἴτε σπὴν ἄλλῃ ἔξοδο τοῦ «Μετρό» τῆς πλατείας τοῦ Ἐτονάλ, διότι παρεμποδίζουν τοιοποτρόπως τὴν κίνησι. Ἄς παιδεύουν λίγο τὸ μυαλό τους νὰ βροῦν ἕν' ἄλλο μέρος τῆς πόλεως γιὰ νὰ ὀρίζουν τὰ ραντεβὺ τὸν!

Καὶ ἔξερτε, γιὰτὶ ἔγινε ἡ παράκλησις αὕτη;

Γιὰτὶ καθεὶ ἀπόγευμα, ὅλοι οἱ ἀρραβο- νιασμένοι καὶ οἱ ἐρωτευμένοι, μολὶς τελεῖσιν τὸ γραφεῖο τους, ἐννοοῦν νὰ πάρουν τὴν ἀρ- ραβωνιαστικὰ τὸν ἡ τὴ φίλῃ τους καὶ νὰ πᾶνε στὰ μαγαζιά γιὰ ψώνια, ἡ στὸν κινη- ματογράφου, ἡ σὲ καμμιὰ ἀπογευματινὴν παρ- στασι θεάτρου. Καὶ ἔτσι καθεὶ ἀπόγευμα στὶς ἑξόδους τοῦ «Μετρό» τῆς Ὀπερά καὶ τοῦ Ἐ- τονάλ—σὰν νὰ ποῖμε ἐδῶ, στὸν σταθμὸ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ τῆς Ὀμονοίας καὶ τοῦ Μονατη- ραίου—μαζεύεται τόσος πολλὸς κῆρος ἀνα- μενόντων ὥστε καταλαμβάνει ὅλα τὰ πεζο- δρόμια, ἔτσι ποὺ δὲν μπορεῖ οὔτε μοῖρα νὰ περάσῃ...

Νὰ δοῦμε ὅμως τώρα κατὰ πόσον θὰ πᾶ- σῃ ἡ παράκλησις τῆς Τροχαίας Κινήσεως.

Μία παράδοξη ἀγωγή

Κάποιος ιδιότροπος Παρισιῶς ὑπέβαλε πρὸ ἡμερῶν στὸ Πρωτοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα τὴν πρὸν παρᾶξενή ἀγωγή ποὺ ἀναφέρονται τὰ δικαστικὰ χρονικά ὅλης τῆς ἡμέρας.

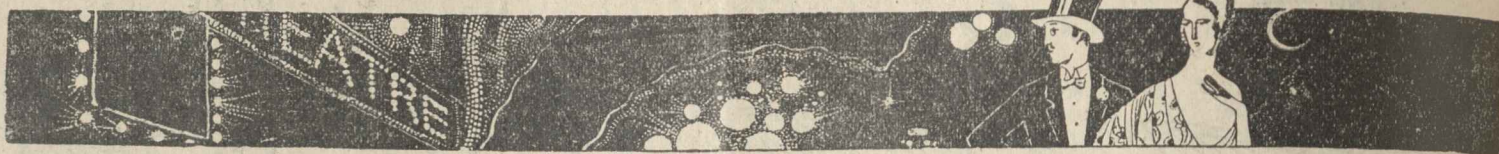
Ὁ ἀνθρώπος αὐτός ἔπρηξε ἕνα βράδυ σ' ἕνα ἄντ' ὁ δὲν τὸν βουλεύεσθαι ὀνοματι- ζόμενὸν κάποιον δόγμα. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε καθόλου εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸ πᾶσις τὸν ἡδυστοχῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὑπέβαλε ἀγωγή ἐναντίον τὸν ἡδυσ- τοχῶν, τοὺς ὁποῖους καταγγέλλει ὅτι μὲ τὸ ἐ- λεινὸ παιζιμὸ τοὺς παρεμόρφωσαν καὶ κατέ- στρεψαν τὸ ἔργο, τοῦ γάλλου καὶ κέρει καὶ τὴν εὐδαιμονία καὶ ἑλπίαι ἀπ' αὐτοὺς ἀποζη- μίωσι, ψυχικὴ ὀδύνῃ κλπ.

Ἀγγλικὲς παραξενιές

Ἐν' ἄντ' τὰ μεγαλίστατα φιλολογικὰ περιοδικὰ τῆς Ἀγγλίας προκήρυξε τελευταία ἕναν πολλὴν περίεργον διαγωνισμὸν. Τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ εἶνε νὰ βρεθῇ ἡ καταλλήλότερη λέξις καὶ νάντικα- τασταθῇ μ' αὐτὴ ἡ λέξις love (ἔρως). Καὶ ἔξερτε γιὰτὶ; Γιὰτὶ ἡ λέξις love, σπὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα ομιλεῖται μόνον μὲ πέντε λέξεις, δηλαδὴ μὲ τὸν περιστερὶ, τὸ φτυάρι, τὸ γάντι, τὸ κέρδος. Συνεπῶς, κατὰ τὸ ἐν λόγῳ φιλολογικὸ περιοδικὸ, δὲν εἶνε δυνατόν ποτε νὰ γράφουν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Είμαστε καθισμένοι στο μεγάλο καναπέ του σαλονιού. Ήταν ή ώρα που αρχίζει και βραδιάζει—ώρα τρυφερή των αναμνήσεων. Είχα καιρό να πάω να τη δω. Κ' ένοιωθα ένα είδος τύψεως γι' αυτή μου την αμέλεια, επειδή ήξεира πως μ' αγαπούσε ε αρετικά, και πως εύχαριστείτο πραγματικά στη συντροφιά μου—άν κ' εγώ δεν ήμουν, απέναντί της, παρά ένα παιδί κάπως υπερβολικά ζωηρό, που αποτελούσε μία φανταστική αντίθεση με τη γεροντική της σοβαρότητα, με τη λεπτή αξιοπρέπεια των τρόπων της, με το επίσημο και τυπικό της φέρσιμο. Μία ερωτική περιπέτεια, που βράσταξε δεν ξέρω πόσους μήνες, με είχε απομακρύνει. Για ένα τόσο μεγάλο διάστημα, δικαιολογίες δέ χωρούσαν. Της είπα, ωστόσο, αρκετά ψέματα: ένα μικρό ταξίδι στην Εδρώση, κάποιες ασχολίες ιδιαίτερες, έπειτα μιάν άρρώστια ξαφνική...

Με κοίταζε χαμογελώντας, με το λεπτό ειρωνικό εκείνο βλέμμα, το γεμάτο καλωσύνη κ' επιεικεία, των ανθρώπων που μάς αγαπούν, και που προσπαθούν να μάς πιστέψουν. Κ' έτσι στά τελευταία, άναγκάστηκα να της φανερώσω την αλήθεια. Της διηγήθηκα όλη μου την ιστορία, απ' την αρχή ως το τέλος. Δεν παρέλειπα παρά μία μικρή λεπτομέρεια, που ήταν ολόκληρη εις βάρος μου, και που φανταζόμουν ότι θα μπορούσε να της μειώσει κάπως την εκτίμησή της προς μένα. Με άκουσε χωρίς διακοπή.

Έπειτα άλλαξε κουβέντα. Της είπα νέα που δεν ήξειρε, μερικά κοινωνικά μικροσκανδαλάκια, που τη διασκεδάζαν πολύ.

Εκείνη όμως, τώρα, δέ μιλούσε. Είχε τα μάτια γυρισμένα στο παράθυρο, και κοίταζε τόν ουδανό, με τα χλωμά, τα λυπημένα χρώματα. Ο ήλιος ήταν τώρα δίχως φως, άνοιμπος—σ' ένα κυπαρίσσι, σά μία μεγάλη σφαίρα πεδαιμένη.

Έπειτα γύρισε τα μάτια, και με κοίταξε. Μου φάνηκε πως ήθελε κάτι να πει, και δίσταζε. Έπειτα πάλι κοίταξε τη μελαγχολικήν εικόνα του παραθυριού.

Έξαφνα με ρώτησε:

— Και γιατί γεννήκατε τελείως απ' το αϊσθημα;

Της είπα: ναι, χωρίς περιστροφές.

Κοίταζε πάλι το θλιμμένο ουδανό. Κ' έπειτα, σά να νικούσε τόν κρυφό της διαταγιά, είπε σιγά, σά να μονολογούσε:

— Κι' όμως, εγώ, δεν έχω γιατί ρευτεί ακόμα...

Περίμενα να μου εξηγηθεί. Η φράση εκείνη, σά γεροντικά εκείνα χείλη—γιατί να το κούρσο;—μου φάνηκε λιγάκι κομική... Αλλά ό σεβασμός μου προς τη γυναίκα, που αποτελούσε γιά μένα σάν ένα σύμβολο, σκεδόν ιερό, τού Παρελθόντος, μου έξαφάνισε άμέσως από τού μυαλό, τού ήλαρό συναίσθημα, που πήρε μία στιγμή να γεννηθεί...

Και τότε πάλι, ξαφνικά, σά να της είχα γγίξει, δίχως να τó θέλω, κάποια βαθειά και μυστική πληγή—ίσως σ' αυτό να συντελούσε και ή γοητεία, ή λεπτή και άκουσία νοσταλγία της υποβλητικής εκείνης ώρας—άρχισε, με τη σειρά της, να μου διηγείται:

— Δεν είχα παντρευτεί ακόμα. Ο πατέρας ζούσε. Τό σπίτι μας ήταν πάντα, καθώς ξαίρετε, άνοιχτό. Ο πατέρας, ακόμα και σά γερατά του, αγαπούσε πολύ τις διασκεδάσεις. Η μητέρα, όχι και τόσο. Έντούτες, γιά να μη χαλάσει τó χατίρι τού πατέρα, πήγαινε και κείνη μαζί του, στους χορούς. Η κοινωνική μας θέση, άλλως τε, ήταν τέττα, που ό διασκεδάσεις αυτές έπαιρναν τó χαρακτηρισμό καθημερινών υποχρεώσεων. Γι' αυτό και τó δικό μας σπίτι, καθώς σάς είπα, ήταν πάντα άνοιχτό. Δεν υπήρχε ξένος, παραστικός στην πόλη, που να μη τó θεωρούσε απαραίτητο, να ρθει να πάρει τó ταύι σπίτι, και να μάς επισκεφθεί. Η μητέρα μου είχε μία φανερή προτίμηση στόν αδελφό μου. Και, όπως συμβαίνει πάντα—γιά να ξοδει ίσως ή ισορροπία—ό πατέρας είχε ρίξει όλη τη συμπάθεια σόν σέ μένα. Μ' έπαιρνε διαρκώς μαζί, και κάθε φορά που πηγαίναμε σέ χαρμιά διασκέδαση, με κρατούσε επιδεικτικά στό πλευρό του. Ήρουν ή αγαπημένη του. Κι' όμως δεν ήρουν παρά μία κοπέλτσα δεκαεπτά χρονών, άμυαλη και ξένοιαστη γιά όλα—μία πεταλούδτσα, έτοιμη να καεί στό πρώτο φως, που θά την τραβούσε με τη λάμψη του...

Την ήμερα εκείνη, θυμάμαι, είχα ξυπνήσει δίχως κέφι. Και τó βράδι επρόκειτο να πάμε σ' ένα χορό. Ήταν ή προτελευταία Κυριακή της Άποκράς. Και

παρ' όλο τόν ένθουσιασμό της ηλικίας, ένοιωθα πως θά μου ήταν άδύνατο να πάω μαζί τους. Είχα έναν πονοκέφαλο άνωπορο—κ' ένας πονοκέφαλος, στην ηλικία εκείνη, είναι ήδη μία μεγάλη τραγωδία. Κ' έπειτα ή μοδίστρα δεν ελγ' έτοιμη τη φορεσιά μου—ατή που λογάριζα να βάλω εκείνο τó βράδι. Κι' αυτό ήταν ή μεγάλη συμφορά. Αργότερα, έμαθα καλύτερα τι θά πει «μεγάλη συμφορά»... Άς είναι. Ο πατέρας ήθελε, σώνει και καλά, να με πάρει. Η μητέρα συμφωνούσε μαζί μου, επειδή και κείνη, όπως συνήθως, έτυχε να μην έχει και μεγάλη διάθεση. Ο Νίκος μόνο χάλωσε τόν κόσμο: αυτός ήθελε να πάει στό χορό, όπως όλοι, και ήξειρε ότι ή δική μου άδιαθεσία ήταν ικανή να κάμει τόν πατέρα ν' αλλάξει απόφαση. Στό τέλος, όμως, ό πατέρας δεν επέμεινε. Όταν ήθελε ή ώρα που θά πηγαίνα—γιά πρώτη φορά στή ζωή του πήρε χωρ' εμένα—μόνο με τη μητέρα και τó Νικο. Η βραδιά ήταν άρτια «εστη» είχα μισανουμένο τó παράθυρο (κοιμόμουν μαζί με τη μητέρα), και πλάγριασα νορίτερα. Θά με είχε πάρει, ύποπτο, ό ίσως όταν ξύπνησα λιγάκι τρομαγμένη. Ένοιωσα μέσ' στό σκετάδι, σάν κάτι νάπεσε στήν κάμαρά μου, δίπλα στό κεφάλι μου... Τινάχτηκε, όπως ήμουν. Παρά λίγο να βάλλω τις φωνές. Μου φάνηκε σά νάπεσε, ξαφνικά, δίπλα μου, ένα μικρό πουλάκι πεδαιμένο... Άναγα τó φως. Ήταν ένα μπουκέτο μενεξέδες... Άπό πού να έπεσε στήν κάμαρά μου; Ο νοός μου πήρε άμέσως στό παράθυρο. Πήγα με τó περιέργεια και κοίταξα. Έξω ήταν ήσυχία. Η ώρα ήταν περασμένη. Άπό μακριά, πολύ μακριά—ξαίρετε τó πατρικό μου σπίτι: ήταν πολύ μακριά απ' την πόλη—άκουγόταν, μόλις, ή φασαρία της τρελλής Άποκράς: ό ουδανός ήταν γεμάτος φως, από τη λάμψη τών ήλεκτρικών. Θά ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Δέ φανόταν τίποτε στόν κήπο. Μία παρέα με μασκαράδες περνούσε με τ' αμάξι—τότε δεν υπήρχαν αυτοκίνητα—αλλ' αυτή, τώρα μόλις έφτανε μπροστά στή σιδερένια πόρτα κ' έξ' άλλων, ή άπόσταση ήταν πολύ μεγάλη... Δεν ήξειρα τι να βάλλω με τó νού μου. Ποιος να είχε οίσει τó μπουκετάκι αυτό; Κανένα είδωλο νεανικό κάπως τολμηρότερο, δεν είχε πλεχτεί ακόμη γύρω στή ζωή μου. Ήμουν σέ μεγάλη άπορία. Επειδή όμως ή ώρα ήταν περασμένη, κι' από στιγμή σέ στιγμή μπορούσε να προβύλουν ό δικό μου, ανέβαλα τή λύση σού αινιγματος—άν και με είχε τρεμερά βάλει σέ πειρασμό... Πλάγριασα, πάλι, αλλά χωρίς να κλεισω μάτι, όλη νύχτα. Φαίνεται, όμως, να κοιμήθηκα στό τέλος. Όι δικόι μου ήρθαν τ' επράματα. Όλη εκείνη τη βδομάδα, δεν έφυγε απ' τó μυαλό μου αυτό τó περιστατικό. Βρήκα μία λύση πρόχειρη—άλλα που δέ με ικανοποιούσε εντελώς:

είπα, ότι κάποιος θά ελδε τó άνοιχτό παράθυρο, και πέταξε, αλλού στατα, στην τύχη τó μπουκέτο... Μετά μία βδομάδα, την άλλη Κυριακή, ήμαστε πάλι καλεσμένοι σ' ένα σπίτι, που θά δεχόταν μασκαράδες. Εκείνο τó βράδι, τελειώσαν ή Άποκράς. Δεν είχα πονοκέφαλο, και ή τουαλέτα μου ήταν επιτέλους έτοιμη. Πήγα με τó Νικο. Ο πατέρας είχε λείψει λίγες μέρες, γιά μιά επείγουσα δουλειά. Δέ θέλησα να βάλλω μάσκα. Φορούσα, θυμάμαι, την καινούρια φορεσιά μου—ένα φόρεμα σά με ταξιδιό, με νταντέλες μαύρες γύρω-γύρω: τó φόρεμα αυτό υπαγόρει ακόμα—καμμία μέρα θά σάς τó δείξω—τόχω κλειδωμένο στην παλιά μου την κασέλα, μαζί με χίλια άλλα μπαλμπουτιά τού καιρού εκείνου: είναι φαγομένο απ' τó σκόρο, όι δαντέλες έγιναν κορώι—άλλα δέ θέλησα ποτέ να τó πετάξω...

Τό βράδι εκείνο είχα, ίσα-ίσα, ένα κέφι ξαιρετικό. Και ήμουν φαίνεται, ξαιρετικά όμορφη. Τώρα που πέρασαν τα χρόνια, απορεί κανένας γά έχει την ειλκρινεία ν' αναφέρει μερικά πράγματα, χωρίς να έχει φόβο να παρεξηγηθή—τι λέτε; Ήμουν τρομερά εύχαριστημένη από τόν έαντό μου. Η φορεσιά μου μου ταίριαζε περίφημα. Κάποιος, εκείνο τó βράδι, μου είχε πει πως ήμοια σέ «γαλανό λουλούδι τού άγρού»... Άς είναι! Διασκεδάζα πολύ με τις παρές που είχαν πλημυρίσει τις δύο σάλες. Η μουσική έπαιζε τους πιο τρελλούς χορούς της εποχής εκείνης—τρελλούς, όχι σάν τους δικούς σας, βέβαια, τους τωρινούς, αλλ' άρκετά, γιά κείνο τόν καιρό... Δουλούδια, σεοπαντίνες, κονρετί—σοστός πανζουρλισμός! Ο Νίκος χόρευε χωρίς διακοπή. Εγώ ήμουν άκουμπισμένη στό πάνο. Είχα παίξει μάλιστα κ'

ένα κομμάτι—έπαιζα στά νιάτα μου καλούτσικα—και τά λουλούδια, και τά κομπλιμέντα, έφεταν άπάνω μου βροχή. Όι μάσκες με πεινούσαν πολύ, κ' είχα άρχισεί, πράγματι, να ντρέπομαι λιγάκι. Ήμουν ξαμμένη απ' τó παίξιμο—ό χορός δέ με τραβούσε και πολύ—κ' ένανα άδρα, θυμάμαι, με μία βεντάλια—χρυσή και κόκκινη, κι' αυτό τó θυμάμαι—που βρήκα εκεί δίπλα, άφημένη.

Έξαφνα, μου παρουσιάστηκε ένας πειρρότος, που δεν τόν είχα δει ως τότε μέσ' στή σάλα. Φορούσε μισή μαύρη μάσκα. Είχα πάντο φοβερή άδυναμία γιά τά ρούχα τού πειρρότου. Ήρθε κοντά μου, και με κοίταξε στά μάτια. Ένα χνούδι μαύρο, άπαλό, έσκαζε μόλις απάνω από τού χείλη λεπτά και ντροπαλά. Δέ μου μιλούσε. Όταν τó κοίταγα τού τó επίμονο άρχισε να με στενοχωρεί, θέλησα να φύγω—άλλά μου έκαμ' ένα κίνημα τόσο ίκετευτικό—ένα μικρό κίνημα απλό και συμπαθητικό—κι' αυτό τó κίνημα με κάρφωσε στή θέση μου... Τόν ρώτησα, με νόημα, τι θέλει. Τά δύο του χείλη, τά ένωθα να τρέμουν έλαφρά. Δέ μουδωσε άπάντηση. Έξακολουθούσε να με κοιτάζει. Έβλεπα δύο μάτια φλογερά, που έρριγναν μεγάλες δακρυπές. Μου θυμίζαν δεν ξαίρω ποιές φωτιές—κάποιες προχτές που δεν υπήρχουν...

Ή σάση μου αυτή, ή σιγήλη, με στενοχωρούσε πού πολύ. Έκανα νά τρεβηχτώ και πάλι—και τότε άπλωσε δειλά τó χέρι, και με κράτησε. Αυτή ή πόλη του με ξάφνιασε—στόν καιρό μου, όι αυτά, τά θεωρούσαμε άπρεπείες άκοιμ—άλλά και συγχρόνως, μ' άρεσε σέ βάθος... Έμεινα καρφωμένη και τόν κρατά. Και τότε, δίχως να τó περιμένω, μου άπλωσε ένα μικρό χαρτάκι διαμυσμένο. Τραβήχτηκε, δίχως να τó πάρω. Έκαμα ένα: όχι, με τά μάτια. Και τότε τά δικά του πήραν μιά έκφραση λυγρή—τόσης, τόσης λυγρή, που δεν μπορώ να την ξεχάσω στή ζωή μου... Άμα άπε την επιμονή μου, και την κάπως παρμένη—έτσι αυτός θά είπε—κίνησή μου, δεν επέμεινε: άπλωσε μόνο τρεμυλάστα τó διπλωμένο γράμμα στό χέρι τού πιάνου. Τό χαρτί πήρε φωτιά. Μία φλόγα έπαιζε γιά μία στιγμή κ' έσπατα έσπρησε. Αυτό ποτέ μου δέ θά τó ξεχάσω... Και χάρηκε από μπροστά μου, σά σάλα...

Δεν τόν ξαναείδα τη βραδιά εκείνη. Η εικόνα τού έμεινε, όμως, καρφωμένη σέ μυαλό μου. Σέ λίγη ώρα μ' ήλθαν όλες μάσκες. Ήμουν παρμένη, σαστισμένη. Είχα μιάν άρρώστη επιθυμία να τόν ξαναδώ από μακριά.

Την ώρα που φύγαμε—χόντενε σχεδόν νά σημερώσει—τραβήξα τó Νικο απ' τó χέρι, και φύγαμε, χωρίς να πούμε καλή νύχτα σέ κανένα. Όταν πήγα σπίτι, όι, κείνα ξαναπέρασαν απ' τó νού μου, σάν ένα ροζό γλυκό της φαντασίας, με μία πού μεγάλη νοσταλγία...

Αυτή ή περιπέτεια της χρονιάς εκείνης—όσο μικρή κι' αόσημανη κι' άν φαίνεται—έμεινε γιά καιρό μέσ' στό μυαλό μου. Έπειτα, σιγά-σιγά, με την εύκολία που ξεχνούν τά νιάτα, άρρωσε και γώ να την ξεχνώ.

Μετά πέντε μήνες, άκριβώς, ήμουν άρραβωνιασμένη. Δέ θέλω να σάς κοιράσω, με τó να σάς διηγηθώ εκείνη την ιστορία: τά περυσικά εκείνα δέ σάς ενδιαφέρουν. Κ' έμένα, τώρα, δέ μ' ενδιαφέρουν. Ένας νέος, πολύ καλός, πολύ συμπαθητικός—αυτός που σέπαιρα έγινε άντρας μου, τόν ξαίρετε—με ζήτησε απ' τόν πατέρα. Ο πατέρας τόν αγαπούσε—και γώ αγαπούσα τόν πατέρα. Είπα: ναι, χωρίς να τó πολυσκεφθώ. Δεν έχω λόγο, άλλως τε, να παρανοήσω. Κ' έτσι, ένα καλό πρωί βρέθηκα άρραβωνιασμένη... Τό καλοκαίρι πήγαμε ταξιδίδι σ' ένα νησί. Δέ θά τó ξεχάσω τó καλοκαίρι εκείνο. Ήταν τó πιο χαριτωμένο, ίσως, καλοκαίρι της ζωής μου: άρραβώδες, λιπαρές, έκδρομές. Ένοιωθα τόν έαντό μου περισσότερο άπρόθυμο από πάντα—ίσως επειδή επρόκειτο να σκληρωθώ γιά πάντα... Αυτό, μπορεί να σάς φανεί παράξενο, αλλά έτσι είναι. Τέτα ήταν ή ψυχολογία της στιγμής...

Είχαμε όρισει τó γάμο πολύ σύντομα. Και ό γάμος έγινε λίγο πριν απ' τις Άποκράς. Επρόκειτο να φύγουμε γιά την Εδρώση, αλλ' αναβλήθηκε τó ταξίδι, γιά τó παρασήμερο τó καρναβάλι μαζί με τους δικούς μας.

Τό καρναβάλι αυτό ήταν πού πού σοβαρό γιά μένα. Ήμουν κυρία, και είχα πολύ διαφορετικές υποχρεώσεις. Ο άντρας μου μ' αγαπούσε πολύ. Έννοούσε, σώνει και καλά, να διασκεδάσω. Πηγαίναμε παντού.

Μία βραδιά—πάλι τελευταία Κυριακή της Άποκράς—(γιατί τά θυμόμουν τώρα, Θέ μου, όλ' αυτά!) πήγαμε στό «πρώτο» Επρόκειτο, όπως συνήθως, να τρεφώμε. Κονρετί—σοστός πανζουρλισμός! Ο Νίκος χόρευε χωρίς διακοπή. Εγώ ήμουν άκουμπισμένη στό πάνο. Είχα παίξει μάλιστα κ'

άλλοι ήταν καλεσμένοι σ' άλλο σπίτι. Χόρεψα με πού λίγους καβαλλιέρους. Κατά τά μεσάνυχτα, μέσ' στην παραάλλη τού χορού, είχα καθίσει πάλι στό πάνο, κ' έπαιξα ένα εύθυμο κομμάτι. Κ' ενό στεκόμουν και μιλούσα με μία φίλη μου, παρουσιάστηκε ό ίδιος ό πειρρότος. Μόλις τόν είδα, τόν θυμήθηκα άμέσως. Έμεινα άφωνη κ' έκστατική. Στάθηκε μπροστά μου, με τόν ίδιο τρόπο. Τό πρόσωπό του, όμως, ήταν άλλαγμένο—σά να είχε σκάσει από άρρώστια. Και τά μάτια του ήταν, τώρα, ακόμα πού λυπημένα: ήμοιαζαν, τώρα, σά φωτιές που πρόκειται να σβήσουν. Δεν έχω δει ποτέ μου, στή ζωή μου—και ξαίρετε τά χρόνια μου, πιστεύω—μάτια πού πικρά κι' απελπισμένα...

Με κοίταζε και πάλι πολλή ώρα, μ' ένα βαθύτατο ερωτηματικό. Έτρεμα όλη. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Δεν ξαίρω, έτσι, πότε ώρα πέρασε...

Όι άλλοι χόρευαν, κανένας δέ μάς πρόσεχε. Δεν έβλεπα τη φίλη μου. Θάρρο νά είχε φύγει μία στιγμή.

Ήμουν έτοιμη να μιλήσω πρώτη, όταν άπλωσε τó χέρι ξαφνικά, και μουδωσε και πάλι ένα γράμμα, αλλά με τρόπο τόσο σοβαρό, τόσο σοβαρό και λυπημένο... Κι' αυτή τη φορά, τó πόσο. Και χάθηκε, προτού να τού μιλήσω... Δεν τόν ξαναείδα ποτέ πιά.

Τό πρωί που φύγαμε, είχα τó γράμμα τού κομμένου μέσ' στό στήθος. Τό είχα βάλει, βιαστικά, σέ μία μικρή τοπέτσα, δεξιά. Όταν φθάσαμε στό σπίτι, κ' έμεινα μόνη, έτρεξα γρήγορα στό φως να τó διαβάσω. Έφραξα παντού, και δεν τó βρήκα: μου είχε πέσει, φαίνεται, στό δρόμο...

Αυτό είν' όλο. Προέτι τώρα να σάς πώ, αγαπητέ μου, ότι αυτή ή περιπέτεια—όσο κοινή και τιποτένια κι' άν τη βροσχετε—έχει σημαδεμένη τη ζωή μου... Ένα σωρό ερωτήσεις είν' ακόμα μέσα μου: Πώς ήταν αυτός ό άνθρωπος; Γιατί δέ φάνηκε ποτέ τίς άλλες μέρες; Γιατί δέ θέλησε να μού φανερωθεί;... Αδτές όι ερωτήσεις με τυράννησαν πολύ, πούλν καιρό. Άν έπιμένετε, με τυράννην ακόμα...

Πολλές φορές είπα με τó νού μου, πως ή σκιά εκείνη δεν υπήρχε, πως ήταν ή μορφή ενός όνειρου...

Δεν τόν ξαναείδα ποτέ πιά. Δεν έμαθα ποτέ μου τίποτ' άλλο. Δεν τόλμησα να ύποθέσω τίποτε. Έπειτ' από κάμποσον καιρό, έμεινα χήρα. Ο πατέρας πέθανε και κείνος, στην Εδρώση. Σέ λίγο, έχασα και τη μητέρα. Έοίσε, ακόμα, τότε, ήσαστε παιδί. Έμεινα μόνη. Απ' την οικογένειά μου, δεν έμεινε παρά ό αδελφός μου.

Κι' από τότε, που λέτε, φίλτατέ μου, μητε που ξαναγάπησα ποτέ μου...

Σταμάτησε να λέει. Η κάμαρα, τώρα, είχε μισοσκοτεινιάσει.

Σήκωσα τά μάτια και την κοίταξα. Είπε ακόμα, με φωνή πού σιγανή:

— Πέρασαν πόσα χρόνια από τότε! Ξαφανταπέντε χρόνια, άκριβώς...

Έκαμα μία κίνηση μικρή άδημονία. Εκείνη δέ με κοίταζε δολιχόν. Είχε τά μάτια στυλωμένα στό παράθυρο.

Έπειτα τά γύρισε με μιάς, με κοίταξε κατάματα και πάλι, και με φωνή βαθειά, φαντατική, φωνή που δεν την ήξεира ως τώρα, φωνή γοηής τρελλής ξεντωραμένης, που μουδούσ' ένα όγος στην καρδιά, άν και με κέπο βάσταζε τότε, θαρρό, τά γέλια (τόρα που τά θυμάμαι όλ' αυτά, και που εκείνη είναι πεδαιμένη, νιώθω μία βαθύτατη μεταμέλεια), με μάτια που δέ μ' έβλεπαν διόλου, πρόσθεσε ακόμα πού σιγά:

Και να τó δητε: μία μέρα θά γυρίσει...

ΝΑΤΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Στό τελευταίο τεύχος τού δεκαπενθημέρου δελτίου της Έταιμονικής Έταιρίας τού Μοιμελιέ αναφέρεται ότι στά 1730 δύο άδελφοί έτυχε να διαγνώθουν μία μέρα από ένα σκύλο. Ο ένας από τους δύο άδελφούς, την επομένη έφυγε γιά την Όλλανδία, όπου επρόκειτο να εγκατασταθή. Όταν έπεστρεψε στην πατρίδα του, μετά δέκα χρόνια, έ πληροφορήθη ότι ό αδελφός του, έξ' άφορμής τού διαγνώματος τού σκύλου είχε πεθάνει λίγες μέρες μετά την άναγνώση τού του προσβληθείς από λύσσα. Η είδηση αυτή τόν έπηρεασε τόσο πολύ, ώστε, μολονότι είχαν περάσει τόσα χρόνια, ποσοβλήθη κι' αυτός από λύσσα και πέθανε ύστερ' από λίγες μέρες...

ΣΙΚΕΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ

Ζούσε μία φορά κι 'έναν καιρό στην Κατάνια ένας φτωχός παπουττής με τη γυναίκα του. 'Ο παπουττής αυτός ήταν έξυπνος κι' εργατικός άνθρωπος, μά, ό φτωχός, δεν έκανε δουλειές στον τόπο.

— Έτσι δεν μπορούμε να ζήσουμε, είπε τέλος μία μέρα στην γυναίκα του. 'Αποφάσισα λοιπόν να πάω να βρω δουλειά στη Μασκαλουτσία....

Κι' ό παπουττής άφησε τη γυναίκα του κι' έφυγε για τη Μασκαλουτσία. Έκει δούλεκε δουλειά μπόλικη κι' άρχισε να βγάξει χρήματα πολλά. Τέλος, αφού μάζεψε κάμποσα λεπτά, σκέφτηκε πώς ήτανε πια καιρός να γυρίσει σπίτι του. 'Αγόρασε λοιπόν ένα γαϊδαρό, ανέθηκε άπάνω, και ξεκίνησε για την Κατάνια.

Έκει όμως πού περνούσε άπάνω δάσος, να σου και βλέπει πιά πέρα μία συμμορία ληστών. Είμαι χαμένος, είπε μέσα του ό παπουττής. Θα μου πάρουνε όλα μου τα λεπτά, και θα μείνω φτωχός κι' έρημος, όπως πρώτα.

Ήταν όμως έξυπνος άνθρωπος ό παπουττής αυτός, και δεν τόχανε ποτέ του. Πήρε λοιπόν τα λεπτά του— είχε καμιά δεκαριά χρυσά φλουριά άπάνω του— τάδεσε τεχνικά κάτ' από τις πυκνές τούχες της χαίτης του γαϊδαρού του, σε τρόπο πού δε φαινότανε τίποτα, κι' εξακολούθησε τού δρόμο του.

Μόλις τόν φτάσανε, οι ληστές τόν άρπαξαν, τόν έβαλαν κι' ό,τι φιλά είχε άπάνω του τού τή πήραν. 'Ο παπουττής έκανε πώς κλαίγεται, κι' άρχισε να λέη:

— 'Ω, παιδιά... τί κακό είν' αυτό πού μου κάνετε; Δεν είμαι παρά ένας φτωχός μπαλωματής. Δεν έχω άλλα λεπτά άπ' αυτά. Μ' άφάνετε χωρίς δεκάρα.

Δεν είχε καλόν— καλόν τελειώνει τις κλάφες του ό παπουττής όταν κοινωνήθηκε λίγο ό γαϊδαρός του και πέσανε χάμω τα φλουριά.

— Από πού πέσαν αυτά; ρώτησαν τότε ό ένας τόν άλλον οι ληστές.

— Παιδιά, ακούστε, τους είπε ό παπουττής. 'Ηδελα να σας κρύψω τού μυστικό μου, μά τώρα πια δεν μπορώ. Τα φλουριά πέσαν άπ' τ' αυτιά του γαϊδαρού μου, γιατί ό γαϊδαρός μου είχε ζώο μαγεμένο. 'Αν μ' άφίστε να πάρω τα φλουριά αυτά, και μου δώστε πίσω και τα λεπτά πού μου πήρατε, σας τόν χαρίζω τού γαϊδαρό μου, και σας μαθαίνω και τόν τρόπο με τόν οποίο θα τόν κάνετε να σας δίνει κάθε μέρα χρυσά φλουριά όσα θέλετε....

— Ναι, ναι! είπαν άμέσως, με μία φωνή, όλοι οι ληστές. Πές μας το, και σου δίνουμε τόσα κι' άλλα τόσα....

— Ακούστε λοιπόν, είπε ό παπουττής. Κάθε βράδυ, θα τόν παίρνει ένας από σας και θα τού λεί τρεις φορές: «Χρυσέ μου γαϊδαρέ, θέλω φλουριά!» 'Όσο θα τού τώ λέτε αυτό, τόσο θα πέφτουν άπ' τ' αυτιά του σωρός τώ φλουριά.

Οι ληστές τώ πίστεψαν, τούδωσαν πίσω όλα του τα λεπτά, τούδωσαν κι' άλλα τόσα, πήρανε τού γαϊδαρό μαζί τους, κι' έφυγαν. 'Ο παπουττής πήρε τα λεπτά και τράβηξε για την πατρίδα του.

Όταν όμως την άλλη μέρα είδαν οι ληστές πώς ό πονηρός παπουττής τους είχε γελώσει, αποφάσισαν να κατεβούν στο χωριό του, να πάνε στο σπίτι του, και να τού ζητήσουνε τα λεπτά τους πίσω....

Ξεκίνησαν λοιπόν όλοι μαζί για να βρουν τόν παπουττή.

Αυτός όμως τους είδε από μακριά πούρχόντουσαν, κατάλαβε τί είχε γίνει, κι' άρχισε να σκέφτεται πώς θα μπορούσε πάλι να τους ξεγελάσει.

Σέ λίγο, είπε στη γυναίκα του:

— Γυναίκα, πάρε μία φουόκα, γέμισέ την αμα και δέστυνε πάνω στο στήθος σου. 'Αμα έρθουν έδω οι ληστές και μου πουνε να τους δώσω πίσω τα λεπτά, εγώ θα σέ φωνάξω και θα σού πώ να μου τώ φέρεις άμέσως. Έσύ θα κάνεις πώς θημάνεις, θα βάλεις τις φωνές, και θα μου πής πώς δε μου δίνεις τίποτα.

Έγώ τότε θ' άρπάξω τού μαχαίρι μου και θα τώ χρώσω στο στήθος σου, στο μέρος πού θάχεις τή φουόκα. Θ' άρπάξω τότε να τρέχει άφθονο τώ αίμα, κι' εσύ θα πέσης χάμω και θα κάνεις τή σκατωμένη. Έκει θα μείνεις άκίνητη, με κλειστά τα μάτια, όσπου

να μ' άκούσης να παίζω κιθάρα. Μόλις άκούσης τήν κιθάρα, θ' άνοιξης τα μάτια σου, θα σηκωθείς από χάμω και θ' άρχισεις να χορεύεις.

Δεν είχε καλόν— καλόν έτοιμαστή η γυναίκα του, κι' οι ληστές έχανε φτάσει κιόλας άπ' τώ σπίτι. 'Όταν μπήκανε μέσα κι' έδανε τόν παπουττή, άρχισαν τώ παρόπανα γιατί τους είχε γελώσει.

— Δε σάς έχει συνειθίσει ακόμη, και τρώμαξε φαίνεται τώ καμμένο τώ ζώο, τους είπε ό πονηρός παπουττής. Μά δεν πειράζει. Δε θα του κωθούνε... Θα σάς δώσω τα λεπτά σας πίσω. Γυναίκα, φώναξε ό παπουττής, πήγαινε και φέρε μου γρήγορα τα λεπτά πού σούδωσε προχτές....

— Δεν πάω πουνθενά, είπε κάνοντας τή θυμωμένη η γυναίκα του.

— Δεν πές; Στάσου να σου δείξω 'γώ, τής λέει ό παπουττής. Κι' άρπάξει τού μαχαίρι του και τώ χώνει στο στήθος της. Τώ αίμα άρχισε τότε να τρέχει άφθονο, κι' η γυναίκα έπεσε χάμω κι' έκανε τή νεκρή.

Οι ληστές κυτάζανε τόν παπουττή σαστισμένοι.

— Τί σουκανε και τή σκατώσεις τή γυναίκα σου; τόν ρώτησε μ' άπορία.

— Δε μούκανε και τίποτα. Μά δεν πειράζει, τώ κακό διαφθόνω άμέσως άποκρίθηκε ό πονηρός παπουττής. Κι' άμέσως έστράμψε τήν κιθάρα τού άπ' τόν τοίχο κι' άρχισε να παίζη. Μόλις άκούστηκαν η πρώτης νότες, η γυναίκα τού άνοιξε τα μάτια της, σηκώθηκε άπάνω, κι' άρχισε να χορεύη.

Οι ληστές έμειναν με άναρη τώ στόμα. Τέλος ό άρχηγός τους είλε στον παπουττή:

— Δε θέλουμε να μās δώσεις πίσω τώ λεπτά μας. Κράτησε τα. Θέλουμε όμως να μās δώσεις τή μαγική αυτή κιθάρα πού άνασταίνει νεκρούς. 'Αν μās τή δώσης, θα σου δώσουμε κι' άλλα τόσα λεπτά.... Δέχου;

Δε θέλουμε να μās δώσεις πίσω τώ λεπτά μας. Κράτησε τα. Θέλουμε όμως να μās δώσεις τή μαγική αυτή κιθάρα πού άνασταίνει νεκρούς. 'Αν μās τή δώσης, θα σου δώσουμε κι' άλλα τόσα λεπτά.... Δέχου;

— Ό πονηρός παπουττής έκανε στην άρχη πώς δε θέλει, έπαιξε όμως δέχτηκε και τους τήν δώσε. Οι ληστές τόν πληρώσανε, πήραν τήν κιθάρα, και έφυγαν.

Μόλις φτάσανε στο λιμάνι τους, θέλησαν να δοκιμάσουν τήν κιθάρα. Μά ό άρχηγός τους είλε:

— Έγώ είμ' ό άρχηγός σας, κι' εγώ πρέπει να τήν δοκιμάσω πρώτος.

Πήρε λοιπόν τήν κιθάρα, και τώ βράδυ φώναξε τή γυναίκα του και τής είλε:

— Τί μαγεύεις άπόψε; — Μακαρόνια, τού είλε η γυναίκα του.

— Δε σούτα τώ πρωί να τωμάσης ψάρια; τής είλε θυμωμένος ό λησταρχός. Και δε χάνει καιρό, τραβάει τού μαχαίρι του και τής τώ χώνει στην καρδιά.

Πήρε ύστερα τήν κιθάρα κι' άρχισε να παίζη. 'Όσο όμως κι' εν έπαιζε, η γυναίκα του δεν τώ κουνούσε από χάμω.

Τότε ό λησταρχός κατάλαβε πώς ό παπουττής τους είχε γελώσει πάλι, και τόν είχε κάνει να σκοτώσει τή γυναίκα του. 'Αποφάσισε λοιπόν, να τόν εκδικηθή.

Τώ πρωί πήγε ένας άπ' τους άλλους ληστές και ρώτησε τώ λησταρχό τί είχε γίνει.

— 'Ω, θαυμάσια, τού είλε ό λησταρχός, πού ντράπηκε να φανερώσει τή δουλειά πούχε πάθει. Σκότωσα τή γυναίκα μου, και μάλιστα πήρα τήν κιθάρα κι' άρχισα να παίζω, άναστήθηκε άμέσως.

— 'Αλήθεια; Έκαμε ό άλλος ληστής. 'Απόψε θα δοκιμάσω κι' εγώ!.....

Τώ βράδι δοκίμασε κι' αυτός, σκότωσε κι' αυτός τή γυναίκα του όσπου κατάλαβε τί είχε πάθει. Ντράπηκε όμως να τώ φανερώσει στους συντρόφους του, τους είλε πώς όλα πήγαινε καλά κι' έτσι πήραν κι' οι άλλοι με τή σειρά τους τήν κιθάρα και έξανα, χωρίς να τώ δέλουν, τις γυναίκες τους.

Όταν πια τήν έπαθαν όλοι, τότε να είπαν άναμεταξύ τους, κι' άρπάστηκαν να εκδικηθούν τόν πονηρό πα-

'Ο παπουττής έκανε πώς κλαίγεται...

πουττή. Κίνησαν λοιπόν άμέσως για τώ σπίτι του, με τώ σκοπό αυτή τή φορά να τόν κομματιάσουν.

Κι' αυτή τή φορά όμως, ό παπουττής τους είλε ναρχωνται από μακριά κι' είλε στη γυναίκα του:

— Γυναίκα, έρχονται πάλι οι ληστές. Έγώ θα βγω έξω. 'Όταν έρθουν θα τους πής πώς είμαι στην άγορά κι' έπειτα θα φωνάξω τώ σκυλλί και θα τώ διατάξω μπροστά τους να ρθή να με φωνάξη...

Αυτά είλε ό πονηρός παπουττής, κι' έπειτα βγήκε άπ' τώ σπίτι και κρύφτηκε στην αυλή, πίσω άπάνω βαρέλι.

Σέ λίγο φτάσαν οι ληστές και ζήτησαν τόν παπουττή. 'Η γυναίκα του τους είλε:

— Είπε στην άγορά. Μά δεν πειράζει. Στέλνω τώ σκυλλί και τώ λέει ναρθη.

— Άκουσε.... Τρέχα γρήγορα στην άγορά, και πές τ' άφεντικού σου πώς ήσαν κάτ' φίλοι του και τόν ζητούν.

Λέγοντας τώ λόγια—αυτή η γυναίκα στο σκυλλί, άνοιξε τήν πόρτα και τ' άφισε να βγή έξω.

— Έρει, τώ σκυλλί αυτό, ρώτησαν τότε οι ληστές, να πής να τόν άφέντι του;

— Βέβαια, άποκρίθηκε η γυναίκα. Τα καταλαβαίνει όλα. Σέ λίγο μπήκε μέσα ό παπουττής και είλε στους ληστές:

— Καλημέρα, παιδιά. 'Ηρθε τώ σκυλλί και μούπε πώς ήρθατε και με ζητάτε....

— Βέβαια, είπαν οι ληστές. 'Ηρθε να σου πούμε για κείνη τήν κιθάρα πού μās δώσατε. Μας γέλασε.... 'Εξ αίτίας σου χάσαμε τις γυναίκες μας... Παίξαμε κιθάρα, μά κανενός η γυναίκα δεν άναστήθηκε....

— Τώ λάθος είνε δικό σας, είλε ό πονηρός παπουττής. Δε θα παίζατε καλά....

— Άς είνε, δεν πειράζει, περασμένα— ξεχασμένα, είλε ό λησταρχός. Στά συγχωρούμε όλα, φτάνει να μās δώσετε τώ σκυλλί σου.

Στην άρχη, ό παπουττής έκανε πώς δεν ήθελε, όταν όμως οι ληστές τώ δώσανε και κάμποσα λεπτά, τους τώ έδωσε πρόθυμα.

Όταν φτάσανε στη σπηλιά τους, ό άρχηγός τόν ληστών είλε πώς έπρεπε πρώτος ατώς να δοκιμάσει τήν ικανότητα τού σκυλλιού.

Φώναξε τότε λοιπόν τήν κόρη του και τής είλε:

— Θα πάω στ' άμπέλι. 'Αν έρθη κανείς και με ζητήσει, λήσε τώ σκυλλί, και πές του ναρθη να με φωνάξη.

Σε καμιά ώρα, πήγε κάποιος και έζήτησε τώ λησταρχό. Τώ κορίτσι έκανε τότε τώ σκυλλί και τού είλε να πής να τόν ειδοποιήσει. Μά τώ σκυλλί τράβηξε ίσα στου παπουττή, στου παλίου τόν άφέντι τού σπίτι.

Όταν γύρισε στο λιμάνι ό λησταρχός, και είλε πώς τώ σκυλλί είχε φέγει, σκέφτηκε άμέσως πώς θαγχε γυρίσει στον παλίο τού άφέντι. Δε χάνει λοιπόν καιρό, και πάει άμέσως στου παπουττή τώ σπίτι.

— Αί, μάστορα, τούτε μόνις τόν είλε. 'Ηρθε δώ τώ σκυλλί.

— Ναί τώ καίμενο.... Μ' άγαπούσε πολύ τώ φταχτό τώ ζώο.... Πρέπει να περάσουνε μερικές ημέρες για να συνειθισή.

Ό λησταρχός πήρε πάλι τώ σκυλλί και τώ πήγε στο λιμάνι. Και τήν άλλη μέρα όμως, πάλι τα ίδια έγιναν. Τώ σκυλλί γύρισε στον άφέντι τού.

Τότε ό λησταρχός μάζεψε τους συντρόφους του και τους είλε πώς ό παπουττής τους είχε γελώσει πάλι, και πώς έπρεπε να πάν όλοι μαζί στο σπίτι του και να τόν εκδικηθούν.

Δεν χάνουν λοιπόν καιρό, μά και δυό, βρίσκονται στου παπουττή τώ σπίτι. Αυτή τή φορά όμως ό παπουττής δεν τους πήρε μυρωδιά από μακριά. Μόλις μπήκαν σπίτι του οι ληστές άρχισαν να τόν βρύνουν και να τού λένε πώς τους είχε γελώσει. 'Επειτα τόν πιάσανε, τόν δέσανε χειροπόδαρά, τόν χόσανε σ' ένα τσουβάλι και τούσανε πώς θα τόν ρίχνανε στη θάλασσα.

Στό δρόμο όμως πού πηγαίνανε, ό άρχηγός τους διέταξε άξαφνα να σταθούνε και τους είλε:

— Βρέ παιδιά, κάνει ζέστη σήμερα κι' ό ήλιος καίει πολύ. Δεν άφάνουμε δώ τώ τσουβάλι, να πάμε ν' αναπαυτούμε στον ίσσιο;

Οι ληστές άφίσανε τότε τώ τσουβάλι με τόν παπουττή καταμεσής τού δρόμου, και πήγαν να ξεπλυθούν κάτ' άπ' τα δέντρα.

Σ' ένα λόφο έκει κοντά ήταν ένας τσοπάνης πού έβουκε τώ πρόβατά του. 'Ο παπουττής, από μέσα άπ' τώ τσουβάλι όπου βρισκότανε, τόν άκούσε να σφυρίζη χαρούμενα.

Κι' άξαφνα τούθε μια καλή ιδέα. 'Αρχισε λοιπόν να φωνάξη, δυνατά, όσο μπορούσε:

— Δε θέλω! Δε θέλω! Μά δε θέλω!...

Μόλις άκουσε τις φωνές κι' είλε τώ τσουβάλι να κουνιέται, ό τσοπάνης πήγε κοντά και ρώτησε:

— Τί δε θέλεις;

— Να, είπε από μέσα ό πονηρός παπουττής. Θέλω να με παντρεύουνε με τήν κόρη τού βασιλιά, κι' εγώ δε θέλω....

— Τυχρός πού είσαι, είλε ό τσοπάνης. Νάμωνα 'γώ....

— Τί; Θέλεις εσύ να πάρης τώ βασιλιά τήν κόρη γυναίκα; Μά αυτό είν' τώ ευκολότερο τών πραγμάτων. Τώ μόνο πούχεις να κάνεις είνε ν' άνοιξης έτούτο τώ τσουβάλι, για να βγώ έγώ και να μπής μέσα έσύ.

Ό κουτός ό τσοπάνης τώ πίστεψε, άνοιξε άμέσως τώ τσουβάλι, έλυνε τόν πονηρό παπουττή, κι' έπειτα μπήκε αυτός μέσ' στο τσουβάλι και περίμενε. 'Ο παπουττής, έλεύθερος τώρα, πήρε μαζί του όλο τώ κοπάδι πούχε ό τσοπάνης, κι' έφυγε.

Στό μεταξύ αυτό οι ληστές ξυπνήσανε, πήραν τώ τσουβάλι, τώ ρίξανε στη θάλασσα και γυρίσανε πίσω. Στό δρόμο άναπαύσανε τόν παπουττή με τώ πρόβατο, και μείνανε μ' άνοιχτό τώ στόμα. 'Ο παπουττής όμως δεν τάχασε. Τους λέει λοιπόν:

— Όι, να ξεράτε στη θάλασσα τί πρόβατα πού έχει... Γεμάτη είνε, η έρημη!... Για δέστε εγώ σέ μια στιγμή πόσα μάζεψα... Κι' όσο πού θαφεία πηγαίνεις, τόσο περισσότερα βρίσκεις.... Τώρα θα ξαναπάω να πάρω κι' άλλα....

— Έχει κι' άλλα; ρώτησαν οι ληστές.

— Όι, άλλο τίποτα.... είλε ό πονηρός παπουττής. Μπάτε ό καθένας σας σ' ένα τσουβάλι και γώ φροντίσω να σας ρίξω στο μέρος πού θα βρείτε τα πού πολλά.

Οι ληστές τώ πιστέψανε, τσουβαλιάστηκαν όλοι τους, και τους έρριξε στη θάλασσα. Κι' έτσι πνίγηκαν, κι' ήσυχασε ό κόσμος άπ' αυτούς.

Όσο για τόν έξυπνο παπουττή, αυτός έγινε πλούσιος κι' έζησε με τή γυναίκα του πολλά κι' εύτυχισμένα χρόνια.

ΠΕΡΙΕΓΡΟΙ ΤΥΠΟΙ ΑΝΕΡΩΠΩΝ

ΟΙ «ΠΥΡΟΜΑΝΕΙΣ»

Έδω και λίγα χρόνια οι Παριανοί άστυνομικοί ρεπόρτερ, άντελήφθησαν ότι, σέ κάθε πυρκαϊά πού γινόταν σ' όποιαδήποτε συνοικία τού Παριού, μεταξύ τών πρώτων περιέργων, έσπευδε επί τόπου κι' ένας κύριος πλούσιος ντυμένος, μ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, ό όποιος κατέβαινε, στεκόταν παράμερα και έχάζε με τήν πυρκαϊά, ως ότου οι πυροσβέστες έσβυναν και τήν τελευταία φλόγα της.

Οι Παριανοί ρεπόρτερ σκανδαλίστηκαν άπ' τήν διαρκή παρουσία τού άνθρώπου εκείνου στις πυρκαϊές και εφρόντισαν να μάθουν πού είνε και γιατί ενδιαφερόταν έτσι για τις πυρκαϊές. Τόν παρηκολούθησαν, έρώτησαν και έμαθαν ότι είνε ένας εκατομμυριούχος πρώην μεγαλέμπορος, ό όποιος είνε πυρομανής, πού θα πλήρωνε όσαδήποτε για να άπολαύσει τώ θέαμα

μιάς πυρκαϊάς.

Ένας παρόμοιος τύπος έζησε τόν 17ον αιώνα στο Λονδίνο, ό περιφημός και πλάμπουτος Κάργουεν.

Σ' όποιαδήποτε συνοικία τού Λονδίνου κι' άν γινόταν πυρκαϊά, ό λόρδος Κάργουεν έφτανε πρώτος και καλύτερος, πριν ακόμη κι' άπ' τους πυροσβέστες. Πατέ δεν έγινε πυρκαϊά, έστω και στην πιο μακρινή συνοικία τού Σιττ χωρίς να παρευρεθή σ' αυτήν ό λόρδος Κάργουεν.. Τόσο παροικιώς είχε γίνει η μανία του αυτή, ώστε μία μέρα πού ανέφεραν στον Κάργου 2ο τήν έκκληση μιάς πυρκαϊάς πού άποτέφρωσε ένα όλοκληρο τετράγωνο, ό βασιλεύς, ρώτησε:

— Μά καλά ό λόρδος Κάργουεν δεν ήταν έπει πέρα.

— Βεβαίαια, άποκρίθηκε ό διεκδικητής της άκαταμίας. 'Ο λόρδος ήταν έκει πούτ' άπ' όλη τήν πυρκαϊά οι γείτονες. Έβουσε στον δρόμο δυό όλογα για να φτάσει εγκαίρως....

Τώ δεδοίε είνε ότι ό πυρομανής λόρδος, για να μη χάσει καμιά πυρκαϊά είχε στον σταύλο του πάντοτε δυό όλογα σελομένα κι' έτοιμα για δρόμο, επάνω δε στην στέγη τού μεγάρου του είχε κατασκευάσει μία άνετη σκαπία στην όποιά έμενε διαρκώς ένας άπ' τους ιατρούς του, με τήν έντολη να τόν ειδοποιή μόλις έβλεπε αλόγες πούθενά.

Ό λόρδος Κάργουεν διάφερε άπ' τόν Παριανό συνάδελφό του κατά τώ έξής: 'Ότι ένα ό Παριανός μένει άπλώς θεατής τών πυρκαϊών, ό λόρδος Κάργουεν έλάμβανε ενεργό μέρος στο άσπασμό των και πού πάντων στη διάσωση τών κατοίκων, και ότι πολλές φορές διεκινδύνευε σέ τέτοιες περιστάσεις κι' αυτήν ακόμη τή ζωή του.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Όσο μιλάει κανείς, έστω κι' άν βόηθ, εξακολουθεί ν' άναπα ό θάνατος τού έρωτος, είνε η σιωπή.

(Μαλζάκ)

— Ό γάμος είνε από τώ σοβαρότερο πράγμα, τώ πιο άσπιο.

(Μπωμπουά)

— Έχθροι τού έρωτος είνε τώ μίσος, η άστασία, η ζήλια και ό κόρος.

(Φαγκέ)

— Η γυναίκα ψεύδεται συχνά με τώ χέλι. Μονάχα με τώ μάτι της λέει τήν άλήθεια. Τώ βλέμμα της δεν λεί τίποτα η τώ λέει όλα.

(Λαμαρτίνος)

Μόλις άκουσε τις φωνές ό τσοπάνης...

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Ἡ μυστηριώδης εξαφάνισις τοῦ Ναπολέοντος Δ'. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ δέκα ψευδώνυμα. Ἰσπανός, ἀριστοκράτης ἢ ἄγνωστος ἀδελφός τοῦ στρατηγοῦ Μπουλανζέ; Ἐνας νέος Δὸν-Ζουάν. Δέκα ὀνόματα. Δέκα γυναῖκες, δέκα ἔξη παιδιά. Νόθος υἱός τῆς Αὐτοκρατορίας Εὐγενίας. Ὁ συμβολαιογράφος Κομπὺ πού τὰ ξέρεε ὅλα καὶ ὅμως σιωπᾷ. Ὁ ἄνθρωπος-Τάφος κτλ. κτλ.

Ἡ ἱστορία τῶν τελευταίων χρόνων κρύβει μερικά δράματα, τὰ ὁποῖα εἶναι καταδικασμένα νὰ μείνουν γιὰ πάντα στὸ σκότος, ἀνίγνικτα ἀξεδιάλυτα. Κανείς ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ἐπὶ αὐτὰ, κανείς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ εἰσδῇ στὸ μυστήριό τους.

Στὴ Παρίσι ἐξοῖσε στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ περασμένου αἰῶνος ἕνας συμβολαιογράφος, πού λεγότανε Κομπὺ. Μία φήμη ὑπήρχε γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο: ὅτι ἐγνώριζε τὰ δραματικώτερα καὶ τὰ φρικωδέστερα παρασκήνια τῆς ἐποχῆς του, τὰ ὁποῖα ὅμως ποτὲ τὸν δὲν θέλησε νὰ φανερώσῃ στὸν κόσμον. Σ' ἄλλο φύλλο θὰ διηγηθῶμε τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισις τοῦ τελευταίου γόνου τῆς οικογενείας τῶν Βοναπαρτῶν, τοῦ Ναπολέοντος Δ'. Ἡ ἐξαφάνισις αὐτῆ, πού ἔγινε στὸ Νότιο Ἀφρική, στὴ χώρα τῶν Ζουλού, παρέμεινε ἕνα ἀπὸ τὰ σκοτεινότερα μυστήρια τῆς σύγχρονης ἱστορίας. Ὅλος ὁ κόσμος ἐπίστευε πῶς ὁ συμβολαιογράφος Κομπὺ ἐγνώριζε τὴν ἀλήθεια ἐπὶ τὴν τραγικὴ αὐτὴ ὑπόθεσις. Ποτὲ ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν τίποτε. Ὁ συμβολαιογράφος ἔμεινε ἴσαμε τὸ θάνατό του βουδός σὰν τάφος.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου ἀναφέρεται καὶ σὲ μίαν ἄλλη ἀκόμα περιέργη καὶ σκοτεινὴ ἱστορία: Τὴν ἱστορία τοῦ ε' Δ' νύμφης πού πέθανε στὴ λαμητιόμο στὰ 1889. Θὰ διηγηθῶμε ἐδῶ τὴν ἱστορία αὐτῆ.

Στὴ 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1889 ἐδικαζότανε στὸ Παρίσι ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖο κανείς δὲν ἔμαθε ποτὲ ποῦς ἦταν καὶ ποῦ ἦταν τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του. Ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία τὸν ἐγνώριζε κάτω ἀπὸ καμμιά δεκαριά ψευδώνυμα. Ὡστόσο ὅλος ὁ κόσμος ἐπίστευε ὅτι ἡ ταυτότητά αὐτοῦ τοῦ ἀνώνυμου ἀνθρώπου, μονάχα σὲ ἕναν ἦταν γνωστὴ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦταν ὁ συμβολαιογράφος Κομπὺ.

Ὁ ἀνώνυμος αὐτός ἄνθρωπος εἶχε συγκινήσει πολὺ τὴν Γαλλικὴ κοινὴ γνώμη. Οἱ μοναρχικοὶ κύκλοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀκόμη ἀρετὰ ἱσχυροὶ στὴ Γαλλία, εἶχαν ἱσχυρισθῇ πῶς ὁ ἀνώνυμος ἦταν ἕνας ἄγνωστος ἀδελφός τοῦ στρατηγοῦ Μπουλανζέ. Ἀλλ' ὁ ἱσχυρισμός αὐτός ἀποδείχθηκε ὀλίγοντα ἑσφαλμένος.

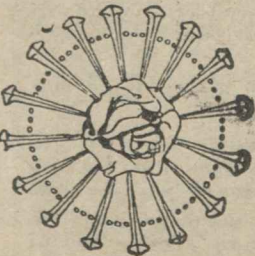
Ἡ ἀστυνομία πάλι ἦταν πεπεισμένη ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτός ἄνθρωπος ἦταν ἕνας Ἰσπανός ἀριστοκράτης, ἀπὸ τῆς μεγάλης καὶ ἱστορικῆς οικογενείας τῶν Δινσκά, ὁ ὁποῖος εἶχε χρηματικὴ ἀξιωματικὴ στὴν πατριδα του καὶ εἶχε γεννηθῇ στὴ Βαρκελώνη. Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβωθῇ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ δέκα ψευδώνυμα ἀπέφυγε ἐπίμονα νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ταυτότητά του. Καὶ ὁ συμβολαιογράφος Κομπὺ, τὸν ὁποῖο ἐκάλειαν στὴν ἀνάκρισι, ἀρκέσθηκε νὰ πῇ:

— Δὲν μπορῶ, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σὰς τὸ πῶ αὐτὸ πού μοῦ ζητᾶτε. Σὰς λέγω μονάχα ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ δολοφονία θὰ μείνῃ ἀκαταλήπτη ἂν μὴ μάθῃ ποῦς ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός πού ἔπεσε τόσο χαμηλά!

Ποῖα ἦταν τότε ἡ σταδιοδρομία αὐτοῦ τοῦ ἀνώνυμου; Ἡ καταγωγή του, ὅπως εἶπαμε, ἦταν ὀλίγοντα ἄγνωστη. Ἀπὸ πού ἐρχόταν αὐτός ὁ ὁραίος ἄνθρωπος μὲ τὸ περὶ φανὸ καὶ ἱπποτικὸ παρὰσθημα καὶ μὲ τὸ σατανικὸν τοῦ ἐκείνου βλέμμα, πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ γοητεία καὶ ἐφανέρωνε μίαν τεραστία δύναμι, θελήσεως; Μυστήριον! Οἱ ἐρευνητές πού ἐγίναν ἀργότερα γιὰ τὴν ζωὴν του δὲν μπόρεσαν νὰ προσχωρήσιν μακριά. Ἐξακριβώσαν ὅμως ὅτι πράγματι εἶχε ὑπηρετήσῃ ὡς ἀξιωματικὸς στὸν Ἰσπανικὸν στρατὸ τοῦ Δὸν Κάρολου.

Στὴ Μαδρίτη ἦταν πολὺ δημοφιλὴς καὶ εἶχε πάρα πολλὰς ἐρωτικές περιπέτειες. Δὲν ἦταν μονάχα ἡ ὁμορφιά του καὶ ἡ γοητεία τοῦ βλέμματός του πού τραβοῦσε πρὸς αὐτὸν τὰς ὁμορφῆς σενόρες. Γύρω του εἶχε δημιουργηθῇ ἕνας ὀλόκληρος θρόλος, μίαν ἀνεπὶρόβλητη γοητεία, ἡ γοητεία τοῦ μυστηρίου πού περιέβαλλε τὴν ἡσυχία του. Ἡ σπατάλη ὅμως καὶ ἀουλόγησις τῆς ζωῆς του τὸν ἐφρόνιζε μὲ χρεῖ. Καὶ τότε ἡ προσοχὴ του ἐστράφη στὴν κόρη ἑνὸς πολὺ πλούσιου γαιοκτημονίου.

Ἡ νεαρὴ σενόρα ἐσαγηνεῖτο ἀπ' τὸν ἀστανικὸν αὐτὸν ἄνθρωπον. Ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς δὲν ἤθελαν νὰ κανέναν τρόπο νὰ τὴν παντρεύσιν μαζὺ του, γιὰ τὰ σκάνδαλα πού εἶχε δημιουργήσει ὡς τότε ἦταν ἀπειράσιμα. Ὁ τυχοδιώκτης τὴν κλέβει τότε κρυφά ἕνα βράδυ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς. Ὁ γηραιὸς Ἰσπανός πεθαίνει σὲ λίγο ἀπὸ τὴ θλίψη του καὶ ἡ γυναῖκα του ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί της στὸ γάμο τους.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ δέκα ψευδώνυμα βάζει ἔτσι στὸ χεῖρ μιὰ καλοσάια περιουσία καὶ ἀρχίζει τὰς ἀσυνεχεῖς. Μὰ ἡ γυναῖκα του, ἕνα λεπτὸ λουλούδι θερμοκήπιου, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ὑπομείνῃ αὐτὴν τὴν ζωὴν πού τῆς γίνεται ἀληθινὸ μαρτύριο. Σὲ πολὺ λίγον καιρὸ πέθαινε ἀπὸ φθίσι. Παιδί ὅμως δὲν εἶχαν καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς πατριδας τῆς, ὁ τυχοδιώκτης μὴ δὲν μποροῦσε νὰ κληρονομήσῃ τὴν περιουσία της. Βουτηγμένος λοιπὸν καὶ πάλι στὰ χρεῖ, φεύγει ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, γιὰ νὰ βρῇ τὴν τύχην του στὴ Παρίσι.

Στὴ Παρίσι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ δέκα ψευδώνυμα λέγεται Μπουλόντο. Εἶναι πάντοτε ὁραίος, κατορθώνει νὰ ντύνεται καλὰ καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ τοὺς καλύτερους κοινωνικοὺς κύκλους. Τὸ θρόσος του εἶναι ἀπείρηχο. Οἱ κατακτήσεις του εἶναι καὶ πάλι πολλές, δταν ἔξωθεν ἐρχεταὶ ἡ ἀνεπαρόδοτος καταστροφή.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1888 ἐβόρξαν σκοτωμένην στὸ δωματίον τῆς μιᾶς γυναῖκα πού δολοφονοῦσε τὴν Παρίσι ἐθαύμαζε γιὰ τὴν ὁμορφίαν της. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστέρια ἐκεῖνα πού παρουσιάζοντο ἑσπανάκα στὴν Παρισινὴν ὁρίζοντα, κατέπλησαν μὲ τὴν σπατάλη καὶ μὲ τὴν πολυτέλειά τους, ἐδημιουργοῦσαν ἀπειροὺς θανμαστὰς καὶ πολλὰ θύματα. Τὴν ἔλεγαν Μαρία Ἀκετάν ἢ ἀπλοῦστερα Μαριόν. Ἡ δολοφονία τῆς ἔκανε πάταγο. Τὰ σωτάρια τῆς τὰ εἶχαν βρῇ ἀνοηχά: Ἡ δολοφονία συνεπὶς εἶχε ὡς σκοπὸ τὴν κλοπὴν...

Οἱ ἐρευνητές τῆς ἀστυνομίας ἔμειναν στὴν ἀρχὴ ἀτελεσφόροις. Καὶ μόνο ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἑνὸς ἄλλους πῶς εἶχαν ἀνακαλύψῃ τὸν ἐνοχόν. Καὶ ὁ ἐνοχος αὐτός, κατὰ τὰς ἐνδείξεις πού ὑπάρχον ἦταν ὁ Μπουλόντο! Ἐναντίον του εἶχαν ἀκόμη μίαν συγκεκριμένη καταγγελία: Μία παλιὰ φίλη του, τὴν ὁποῖα ἐγκατέλειπε ἀργότερα, τὸν εἶχε καταγγεῖλῃ, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ὡς φονέα τῆς Μαριόν...

Στὴν ἀνάκρισιν ἐξήτησαν ἀπὸ τὸν Μπουλόντο νὰ φανερώσῃ τὸ ἀληθινὸ τοῦ ὀνομα. Μὰ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

— Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶτε αὐτό. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Σὰς λέγω ὅμως πῶς δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος...

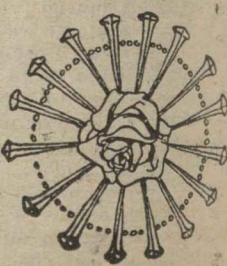
Οἱ ἀνακρίσεις ἐσυνεχίσθησαν καὶ τότε ἤρθαν σὲ φῶς ἕνα σωρὸ ἐκπληκτικὰ πράγματα γιὰ τὸν ἀνώνυμον αὐτὸν τυχοδιώκτην, μὲ τὴν μυστηριώδη ζωὴν. Ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐξοῖσε στὴ Παρίσι μὲ δέκα διαφορετικὰ ὀνόματα καὶ ὅτι εἶχε πλὴν τῆς Μαριόν, ἄλλες δέκα φίλες!... Ἀποδείχθηκε ἀκόμη ὅτι ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς διεθνούς σπείρας ἀπατεόνων, ὅτι στὴν ἐκστρατεία τῶν Καρλιστῶν τῆς Ἰσπανίας ἦταν, ὅπως εἶπαμε, ἀξιωματικός. Σὲ μιὰ μάχην, μάλιστα, ἐτραυματίσθηκε καὶ μὴ ἀδελφὸν τοῦ ἐλέους τὸν περιποιήθηκε καὶ τὸν ἔκανε καλὰ. Ἡ μοναχὴ αὐτῆ ἦταν ἀπὸ μιὰ ἀριστοκρατικὴν οικογένειαν τῆς Καστίλης, τὸν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ τὸν ἀκολούθησε. Λίγον καιρὸ ὅμως ἀργότερα αὐτοκτόνησε γιὰ τὸ ὄρατος τυχοδιώκτης τὴν ἐγκατέλειπε.

Οἱ περιπέτειες ὅμως τοῦ διαβολοἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Ὅταν ὁ στρατός τοῦ Δὸν Κάρολου, στὸν ὁποῖο ὑπηρετοῦσε, ἐκδίδετο νὰ νικηθῇ, ὁ Ἰσπανός ἡγεμὼν τὸν ἔστειλε στὴ Νότιο Ἀμερική μὲ ἰδιαίτερη ἀποστολή, γιὰ νὰ κἀνῃ προπαγάνδα ἐπὶ τοῦ ἀνῶνος του καὶ νὰ μαζέψῃ ἐθελοντάς. Ἐκεῖ ὁ τυχοδιώκτης μὴς παντρεύθηκε μίαν νεαρωτὴτὴν χήρα πού εἶχε πολὺ μεγάλη περιουσία. Τρεῖς ἔβδομάδες μετὰ τὸ γάμο τους ἡ χήρα δὲν ἐξοῖσε πιά... Πέθανε κατὰ τρόπο μυστηριώδη καὶ ἱπποτο...

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ τυχοδιώκτης μὴς ἔφυγε γιὰ τὴν Λισαβόνα. Γρήγορα ὅμως ἀφῆκε καὶ τὴν Λισαβόνα, γιὰτὶ λίγο ἔλειψε νὰ μπερδεθῇ ἐκεῖ μὲ τὴν Πορτογαλικὴν δικαιοσύνην. Στὴ Μαδρασάκη ὅπου κατεφύγε εἶχε ἐπίσης τὴς περιπέτειές του. Καὶ στὸ τέλος κατέληξε στὴ Παρίσι.

Ὑστερα ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τὰς ἀποκαλύψεις ὁ Μπουλόντο καταδικάστηκε νὰ πεθάνῃ στὴ λαμητιόμο. Ἀλλ' ὁ κόσμος εἶχε ἀνασταθῇ μαζὺ του. Ἡ λαϊκὴ περιέργεια εἶχε ἐξαφθῇ στὸν ἀνώτερον βαθμὸν. Ποῖος ἦταν λοιπὸν στὴν πραγματικότητα αὐτός ὁ διαβολοἀνθρώπος; Ποῖο ἦταν τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα; Ἐνα σωρὸ διαδόσεις καὶ ἐκδοχὲς ἐκυκλοφοροῦσαν.

Ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ τῆς σελίδος αὐτῆς τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν τοῦ τελευταίου γόνου τῶν Βοναπαρτῶν, τοῦ Ναπολέοντος Δ'. στὴ χώρα τῶν Ζουλού τῆς Ἀφρικής. Ἦταν ὅμως ἄραγε ὁ ἄτυχος αὐτός πρίγκιπας τὸ μόνο παιδί τῆς βασιλικῆς τοῦ μητρώου; Ἡ μήπως ἡ ὁραία Ἰσπανίδα, πού μὲ τὸ γάμο της ἐμπῆκε στὴν οικογένειαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, εἶχε πέσῃ στὴν πατριδα τῆς σὲ κα-

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ὅπως διεξάγεται σήμερα, εἶναι κυρίως ἔργο τοῦ νεωτέρου, τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔστειλαν τὰ γράμματά τους μὲ πεζοὺς ἀγχιπορόρους.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πρῶτος ἐχρησιμοποίησε ἐφιππούς ταχυδρομικούς, γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ καὶ γενικώτερα τοῦ Κράτους. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀργότερα, δταν ἡ Αὐτοκρατορία τους ἔλαβε τεραστίαν ἐπέκτασιν, μεταχειρίσθησαν ἀμάξια καὶ πλοῖα γιὰ τὴν κρατικὴν ἀλληλογραφίαν.

Ἡ συστηματοποίησης ὅμως τῶν ταχυδρομείων ὅπως περιπλοῦ λειτουργοῦν καὶ σήμερα, ὀφείλεται στὰ μέλη μιᾶς οικογενείας ὀνόματι Ταξί, καταγομένης ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο. Ἡ οικογένεια αὐτὴ ἤκμασε ἀπὸ τὸ 1440—1693.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ταξί μεταβίβαζαν ἀλληλογραφία κρατικὴ καὶ εἶχαν τὸ μονοπώλιον τῶν ταχυδρομείων σ' ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν Γερμανῶν.

Ἀργότερα ὅμως ἐδέχθησαν νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ τοὺς ἀπλοὺς ἄλλους.

Στὰ 1615 ὁ Λαορὰλ Ταξί ἔγινε διευθυντὴς τῶν ὁργανομένων πλοῦν κρατικῶν ταχυδρομείων τῆς Γερμανίας.

Στὰ—στὰ ἔγινε τὸ ἴδιον καὶ σ' ὅλες τὰς ἄλλες χώρας τῆς Εὐρώπης, καὶ στὰ 1875 ἰδρύθηκε στὴ Βάνα τῆς Ἑλβετίας καὶ ὁ πρῶτος διεθνὴς Ταχυδρομικὸς Σύνδεσμος— στὸν ὁποῖον προσχώρησαν σχεδὸν ὅλα τὰ Κράτη τοῦ κόσμου ἕως τὸ 1899.

Ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως αὐτῆς εἶναι ἡ σύμβασις, καὶ τῆς ὁποίας τὰ κράτη δικαιούνται νὰ διαβιβάσουν τὴν ἀλληλογραφίαν των μὲ ἴδιον ταχυδρομικὸν τέλος, ὅτι ὁποῖο ἀντιπροσώπευται ἀπὸ τὰ διεθνῶς ἀναγνωριστὰ γραμματόσημα των.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΤΣΙ' Η ΑΛΛΟΙΣ ΘΑ ΣΚΟΤΩΝΗ...

Ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας φρεδερίκος ὁ Μέγας βρισκόμενος ἐν πόλεμῳ μὲ τοὺς Γάλλους καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ δώσῃ μίαν ἐποπαισθητικὴν μάχην, ἐπῆγε καὶ τὸν ἐπισκεψάμενον μίαν μέρα ἕνα παρρησιόχα στρατιωτικὸς συγγραφεὺς, ὁ Γκισάρ.

Ὁ φρεδερίκος τῆς Προσώας ἦταν πολὺ ἀπαισιόδοξος γιὰ τὴν ἐξίτησιν τοῦ πολέμου. Καὶ στὴ συζήτηση ἐπῆνε, εἰς τὸν Γκισάρ:

— Τὴν θέλετε, ἂν χάσῃ αὐτὴ τὴ μάχην, θὰ εἰπῇ πῶς δὲν εἶμαι ἄλλος οὔτε στρατὸς νὰ διευθύνω, οὔτε βασιλικὸν στέμμα νὰ φορῶ στὸ κεφάλι μου. Θὰ πάω στὴ Βενετία καὶ ἐκεῖ θὰ κάνω τὸ γιαντὶ γιὰ τὴν κεφαλὴν τὸ φονὶ μου.

— Σὰς καταλαβαίνω, Μεγαλειότητά, σὰς καταλαβαίνω, ἀποκρίθηκε ὁ Γκισάρ. Μὰ ἡ διαφορά δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο μεγάλη. Ἐστὶν ἡ ἀλλοίωσις, ἀνθρώπους θὰ σκοτώνετε!...

ἕνα νεανικὸ σφάλμα καὶ εἶχε ἀφήσῃ ἐκεῖ, φεύγοντας γιὰ τὴν Γαλλία, τὸν καιρὸν τοῦ ἐρωτός της; Ἐξοῖσε ἄραγε στὴν Ἰσπανία ὁ νόθος αὐτός τις της, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἰδῇ ποτὲ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἑταίρειόν της γιὰ πεθαμένην;

Αἰτίες τῆς ὑποθέσεως ἔκαναν πολλοί, δταν ὁ Μπουλόντο καταδικάστηκε ν' ἀνεβῇ στὴ λαμητιόμο. Καὶ ἡ διάδοσις αὐτῆς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπὶ αὐτῇ ἀποστολὴν τοῦ ἀνῶνος, ὁ σατανικὸς αὐτός τυχοδιώκτης ἦταν νόθος υἱός τῆς Αὐτοκρατορίας Εὐγενίας, ἐπηρεάσε φανερά καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς δικαστὰς πού τὸν ἐδικάζον.

Ὅσοι ἐπίστευαν πῶς ὁ συμβολαιογράφος Κομπὺ, ὁ μυστικοσύμβουλος ἄλλοτε τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐγνώριζε κατὰ βάθος αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος αὐτός ἦταν βουδός σὰν τάφος.

— Δὲν μπορῶ, ἔλεγε, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σὰς φανερώσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνα μονάχα σὰς λέγω: Ὅτι ἐὰν ἡ Εὐρώπη μὴ μάθῃ ποῦς εἶναι αὐτός πού ἔπεσε τόσο χαμηλά, δὲν θὰ μπορῇ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάληξιν τῆς!...

Ἀλλὰ βουδός ἐστάθηκε καὶ ὁ Μπουλόντο μέχρι τέλους. Ὅταν τὸν ἀνέβασαν πῆλιν στὴ λαμητιόμο, οἱ δικασταὶ του τοῦ ζήτησαν καὶ πάλιν νὰ φανερώσῃ τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα. Τοῦ ὑποσχέθηκαν πῶς θὰ ἐπαινοῦντο. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀπάντησε. Καὶ πέθανε ἀνώνυμος, μὲ τὸ αἰώνιον σιωπικὸν τοῦ γέλιο ὑποκαταστάμενον τὴν μορφὴν του καὶ τὴν αὐτὴν τὴν τραγικὴν στιγμήν τοῦ θανάτου του.

Ἀραγε πῶς του δέκα ἔξ νόθα παιδιά!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΕΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Ἡ ἑορτὴ τῶν νέων. Ὁ «Ἀνοιχτομάτης» καὶ ἡ μαγικὴ του δύναμις. Γιατὶ τὸν δύνουν ἡ νέες στοὺς νέους. Ἡ μελόχα πού προφυλάει τοὺς βουτηγτάδες. Τὰ μελοχάνδια ὡς γιαντὶ καὶ. Στεφανωμένοι στὴν ἀκρογιαλιά. Πῶς ἀρχίζει ἡ σαιζὼν τῶν λευτῶν. Τὰ σῖκα τῆς Πρωτομαγίας. Δαγκώνουν καὶ οἱ γαῖδαροι!...

Ἡ Πρωτομαγία στὴν Κάλυμνον εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν.

Μόλις σκάσει τὴν αὐγὴ ὁ ἥλιος, τὰ παλληκάρια, ἡ κοπέλλες καὶ ὅλα τὰ παιδόπουλα, μεγάλα καὶ μικρά, γυρίζουνε στὰ γρασιδιά καὶ τραγουδοῦν:

— Μὴ μου καλὴ
Μὴ μου χρυσὴ,
Ποῦσιναι καὶ σὲ ζητοῦσα;
— Ἐδῶ κρυμμένος ἦμουν
Καὶ σὰς καρτεροῦσα....

Τραγουδώντας τὸ τραγουδάκι αὐτὸ ψάχνουν κοντὰ στοὺς φράχτες τῶν ἀγρῶν, γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἀνοιχτομάτη. Ὁ «Ἀνοιχτομάτης» εἶναι ἕνα λουλούδι πού μοιάζει πολὺ μὲ τὰ ἐντελῆς τῶν Ἑλβετικῶν βουνῶν. Πιστεύουν δὲ ὅτι ἔχει πολὺ μεγάλη δύναμι, καὶ κάνει ἐκείνους πού τὸ κρατοῦν ἀπάνω τοὺς ἔξυπνους, γερούς καὶ τυχεροὺς.

Ἐπίσης τὸ λουλούδι αὐτὸ τὸ δίνει ἡ κοπέλλα στὸν ἐκλεκτό της, τὴν ἡμέραν τῆς Πρωτομαγίας. «Γιὰ νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του πάντοτε ἀνοιχτά γι' αὐτὴ καὶ μόνον».

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ συμβολικὸ αὐτὸ λουλούδι, ζητοῦν μολόχα, μὲ τὴν ὁποία ζώνονται στὴ μέση τους γιὰ νὰ γίνουν σιδερένιοι, δυνατοὶ καὶ νὰ κμῇ τοὺς φάν τὰ φάρια δταν πηγαίνουν βουτηγτάδες, κάτω στὸ πέλαγος τῆς μαῖνης Ἀφρικής. Γιατὶ οἱ Κάλυμνιοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἶναι σφυγγαράδες.

Ἐνῶ ἡ νεολαία τῆς Κάλυμνου, μαζεύει τὴ Πρωτομαγία συμβολικὰ λουλούδια, ἡ μητέρες θγαίνουνε στοὺς ἀγρούς νὰ μολοῦν ἐμολοχάνθη. Γιατὶ νομίζουν ὅτι τὰ ἀνθὰ τῆς μολόχας, πού θὰ μαζευτοῦν τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Μαγίου, ἔχουν μεγάλη δύναμι λαματικῇ.

Οἱ ἄνδρες πάλιν, τὴν ἡμέραν τῆς Πρωτομαγίας, δὲν βάζουν λουλούδι στ' αὐτὴ, ὅπως τὰς ἄλλες ἡμέρας καὶ ἰδίως τὴν γιορτῇ, ἀλλὰ μισοφορμωμένον στὰν σιταροῦ, ὡς συμβόλον, ἴσως, τοῦ ἀρχομένου θέους.

Τὸ μεσημέρι οἱ νέοι, στεφανωμένοι μὲ λουλούδια στὰ κεφάλια, καὶ μὲ μολόχες στὴ μέση, κατεβαίνουνε στὴ θάλασσα, τὴν τροποδοτεῖα αὐτὴν μητέρα τῆς Κάλυμνου, καὶ κἀνοιν, μπορῇ νὰ εἰπῇ κανεῖς, ἐπὶ σμῆν ἑσπέρῃ τῶν θάλασσινῶν λουτρῶν.

Ἀλλὰ τὸ πῶς περὶ αὐτοῦ καὶ πῶς ἄλλοτε ὁ ἔθνος τῆς Κάλυμνου τῆς Πρωτομαγίας εἶναι τὸ ἔξῃς:

Ἡ καλὴ νοικοκυρὴ μαζεύει γιὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὰ καλύτερα σῖκα, γιὰτὶ πιστεύουν ὅτι ἐκεῖνος πού δὲν θὰ φάῃ καλὸ σῖκα τὴν Πρωτομαγίαν, ἐὰν τὸν δαγκώσῃ ὁ γαῖδαρος!

Ὅσοι λοιπὸν, δσοὶ θγαίνουνε ἀπὸ τὰ σῖκα τους νὰ πᾶνε στὶς ἐξοχές, ἔχουν τὴς τρέπες τοὺς γεμάτες ἀπὸ σῖκα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἐκπότε σὲ μιὰ ἐσπερίδα τοῦ «Ἀκταίου» ἡ ὁποία ἐ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

(Πασχαλινή ανάμνησις)

Ο συνταγματάρχης, ο Καπετάν Κοψίδας είχε καταχωρημένους. Φουμάρι και τραγουδάει:

Κιτρολείμονιά - κιτρολείμονιά, κιτρολείμονιά και μαντζουράνα μου...

Τι ανάγκη έχει; Γιατί να μην τραγουδήσει ξεπλυμένους κατάφατσά στον ήλιο, τον ήλιο των εαρινών που έκανε ν' αστράφτουν τα κομμάτια του και να λάμπουν οι έτοιμοι του, σαν ν' ακτινοβολούσε αυτός ο ίδιος, σαν άλλος ήλιος λαμπρός κι' όλοχρυσός, θαμπώνοντας όλους τους συγχωριανούς του με τη λάμψη του.

Φέξε* ήλιε μου να βγδ, και λάμψε για να λάμψω!

Και πώς να μην τραγουδήσει το τραγούδι της εὐτυχίας και της ξεγνοιασιάς, που έλεγαν από μικρός στο χωριό του.

Κιτρολείμονιά - κιτρολείμονιά, κιτρολείμονιά και μαντζουράνα μου, άρνήσου τους δικούς σου κι' έλα ανάμα μου!...

Είχε κατεβεί για τις γιορτές του Πάσχα στο χωριό, ο καπετάνιος. Χρόνια είχε να πασάσει με τους χωριανούς του. Από τον καιρό που ήταν ακόμα έπιλοχίας. Δηλαδή προ είκοσι ετών. Μάλιστα, προ είκοσι ετών! Και τώρα είχε ολόκληρος συνταγματάρχης, καμαρωτός και φουσκομάγουλος. Δεν μένει παρά μια σύνταξις ύποστρατήγου για να γίνει τρισευτυχισμένος, μά, ως εν' καλὸ ο' ε'ραμψής, και θάρρη κι' αυτή με τον καιρό.

Γιατί λοιπόν έτσι «μέγας» και «δοξαζόμενος» και «πρόεδρος» να μη φάη ψητό λαμπροάτικο αγνὸ στην πατρίδα του;

Νά αλάτιση μόνος του τ' αγνὸ, να επιβλέψη στο ψήσιμο, να φάη πρώτος τα μεζέδια, να ευφρανθῇ, όπως ο Ζεὺς με την κνίσσα του ψητού, να γευθῇ τους πεντανόστιμους «εὐχωνικούς μεζέδες», τὰ γλυκάδια του λαμού, να εὐχηθῇ και να τοῦ εὐχηθῶν, να ποσάει μπρός στους ταπεινούς τους χωριανούς, που θα πήγαιναν σκυφτοὶ και ταπεινοὶ να τὸν χαιρετήσουν, να τὸν καλωσορίσουν, να τοῦ εὐχηθῶν.

— Και εἰς ἀνώτερα κῶ - Καπετάνιε!

— Ω, εκείνο τὸ καὶ εἰς ἀνώτερα τί κατακλυσμούς γλυκύτητος ποὺ ἔχινε μέσ' στην καρδιά του!

— Κ' εἰς ἀνώτερα!

Μὰ θάρρη και αυτή ἡ μέρα τοῦ προδιδασμοῦ. Δεν χάθηκε δὲ ο κόσμος!

Τραγουδάει λοιπὸν ο καπετάν Κοψίδας κι' ἀλαφρώνει τὸ νῆρτε του:

Κιτρολείμονιά - κιτρολείμονιά, κιτρολείμονιά και μαντζουράνα μου! άρνήσου τους δικούς σου άρνήσου τους δικούς σου, κι' έλα ανάμα μου!...

Ένας μόνον εἶν' ο πόθος και ένας ο καήμιος τοῦ καπετάνιου.

Ποὺ δὲν ζῇ ἡ Φανούλα του, ἡ μακαρίτισσα, για να τὸν θαυμάσει, να συμμερίσῃ τις δόξες του, να χαρῇ κι' αυτή για τοὺς προδιδασμούς του, να λάμψῃ ἡ κακομοίρα, να φανῇ σὰν σταρτηγίνα μὴ μέρα. Ἀτυχῆ ήταν ἡ φτωχιά!... Δεν τὸν χάρισε παρά έπιλοχία. Λίγους μῆνες πρὶν γίνῃ ἀνθυπασιότης ένας έπιλοχίας τὴν πήρε και τὴν σκόωσε. Έπιλοχίας! Έπιλοχίας τὴν σύζυγον ενός έπιλοχίας! Ἀχ, για να μὴν ξεθῇ δυὸ μῆνες πρὶν, ἐκείνος ο προδιδασμός;

Θὰ γλύτωνε ἡ Φανούλα!... Καὶ τώρα κείναι ἐκεῖ κάτω, στὸ «Κοιμητήριον» τὸν Ἀθῆναι. Κοιμητήριον; Μάλιστα «Κοιμητήριον». Πρὶν να γίνῃ λοχαγὸς τὸ ἔλεγε «Νεκροταφεῖον», μὰ τώρα σ' αὐτὴ τὴ θεοὶ δοῦν εἶναι, πὸ καλὸ τοῦ πάει ἡ λέξις «Κοιμητήριον».

Οὐχ' ἦντον διμῶς, τῆς ἔφρασε και ἕναν τάφο στὸ χωριό του. Κοντζάμ' καπετάνιος, να μὴν ἔχη και ἕνα τάφο τῆς μακαρίτισσας στὴ πατρίδα του!... Ἡ δυσκολία ἦταν λίγο στὴν ἐπιγραφή. Ἐπρεπε να φανῇ πὼς ἦταν μόν' ο Καπετάν - Κοψίδας ἀπὸ τὸ χωριό, οὐχ' ἦντον διμῶς ἔχει να κάνει και με τὴν Ἀθήνα. Ἀμὴ, πὼς δά!...

Μὰ ο Κολέτσος, ὁ Ἀγιογράφος τοῦ χωριοῦ ἐκάνονταν τὸ πράγμα. Στὸν σταυρὸ τῆς μακαρίτισσας ἔγραψε με μεγάλα γράμματα!

«Ἐνθάδε κείναι ἡ σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ κλπ. ταφεῖσα ἐν Ἀθῆναις».

Τῆς ἔκανε ἐπίσης ο καπετάνιος ἕνα μνημόσυνο, ποὺ χάσαν ο κόσμο!

Τὴν κρῖμα να μὴ παρίσταται και αὐτὴ, για να ὑπερφανθῇ λιγὰν!

Οἱ χωριανοὶ δὲν εἶχανε ποὺ να τὸν βάλλουν τὴν Πασχαλιά αὐτὴ ποὺ πῆγε στὸ χωριό του.

— Ἦρθε κι' ο Καπετάν - Κοψίδας, να ἀναστήσει στὸ χωριό!

— Καπετάνιε, ὁ ένας ἀπὸ 'δὼ. Καπετάνιε, ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ.

— Τὸ «εἶπε και ο Καπετάνιος»!... «Ὅτι πῇ ο Καπετάνιος, βοὲ παιδιά»!

Τοῦ ἔφεραν ἐφημερίδες να τοὺς τίς ἐξηγήσει, ζητούσανε και αὐτοὶ να μποῦνε μέσα σὰ μυστηρια τῆς πολιτικῆς, τὰ ἀῖθλα τοῦ μέλλοντος, τὰ ἀγνώστα τοῦ παρόντος, τοῦ παρελθόντος τὰ σκετῶνα και τ' ἀνεξήγητα, ποὺ ο Καπετάν - Κοψίδας ὡς συντελεστής και αὐτὸς τὸν διαφῶν καταστάσεων, τὰ ἔπαιζε, βεβαίως, στὰ δάχτυλά του!...

Κόκκινα χαρτιά μεγάλα ἀνήγγελλαν κ' ἕνα ἄλλο μεγάλο γεγονός για τὸ χωριό τις ἡμέρες αὐτῆς τῆς Πασχαλίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τὸν ἐορτάζει τὴν καινὴν κινηματογράφος στὸ χωριό.

Ὁ γνωστός και μοναδικὸς κινηματογραφικὸς ἀστήρ, ἡ διάσημος Ἀμερικανὴ Σουρὸ - Κλεμέ, ἡ σύγχρονος αὐτὴ δόξα τοῦ κόσμου, ὑπεδύετο τὸν ὀβλο τοῦ «ταγματάρχου τὸν Ζουάνων»!...

— Πῶς; Μοναδικὸς κινηματογραφικὸς ἀστήρ! Σύγχρονος δόξα!... Ταγματάρχης Ζουάνος!... Ποιὸς εἶναι αὐτός; Οὐλοῦσε ο Καπετάν Κοψίδας σὰν διάβασε τὸ πρόγραμμα.

— Εἶναι μὴ γυναῖκα, τοῦ εἶπαν.

Ὁ Καπετάν - Κοψίδας ἐξεπλάγη και ἐθύμωσε.

— Πῶς; Ἀρχίσανε τώρα να μπαίνουν και ἡ γυναῖκες στὸ στρατό! Και ὑπὸ ποίαν ιδιότητα, παρακαλῶ; Ποία τὰ προσόντα, ποῖον τὸ παρελθόν, ποιες ἡ ὑπηρεσίες τους στὸν τόπο;

Τὴ στιγμή αὐτὴ πλησίασε τὸν καπετάνιο ο ὑπογραμματὴς τοῦ Εἰρηνοδικείου.

— Εἶδες γενναίωτα, τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τὸν καλῆμίσε και κἀπὼς με σεβασμὸ κοντά του.

— Ὅχι, τί;

— Τὴ νέα ἐφεύρεσι ποὺ ἔκανε, ένας ἀξιοματὴς, πατριότης μας σχεδὸν, ἀπὸ τὸν διπλὰν τὸν δῆμο, ἀνῆλκε στὴν προβολαρχία τοῦ Καπετάν - Κοντζά. Θὰ κάνει ἀνο - κάτω τὸν στρατό.

— Ἀνο - κάτω; Πῶς; Ἐπαναστάς δὲ γίνῃ!

— Ὅχι, καπετάνιε μου, εἶπεν ταρταμένος, ο ὑπογραμματὴς. Ἐφῆσε ἕνα κανόνι ποὺ τραβαίει τρεῖς φορὲς μακρύτερα ἀπὸ τ' ὕψος.

— Ἀξιοματὴς τοῦ προβολιστοῦ, ἔφῆσε ἕνα κανόνι!... Καὶ τί ἀνακατεῖται αὐτός σὲ πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξέρει.

Αὐτὴ τὴν στιγμή κολλῆσαν ἀντίκρυ

Μοναδικὴ δόξα τοῦ κόσμου!...

τοὺς στὸν τοῖχο τὸ πρόγραμμα τοῦ Κινηματογράφου. Ὁ Καπετάνιος τὸ εἶδε κι' ἄφρισε:

— Πῶς; φώναξε. Τὴ γράφουν ἐκεῖ λέει... Μοναδικὴ δόξα τοῦ κόσμου!... Κινηματογραφικὸς ἀστήρ!... Τὴν κινηματογραφικὸς ἀστήρ; Γ' ἀστὲρ κανενὸς κινῆματος βεβαίως θὰ πρόκειται!...

Ἀλλὰ ὑπάρχει πὸς μεγάλος και πὸς ἐνδοξὸς ἀστὲρας ἀπ' αὐτὸν! Καὶ οὐκ ἀστὲρας μόνον. Ἡλιος... Ἀυγερινός. Ἡ πούλια με τὰ πούλια ἀστέρια!

Ἐκείνη ἡ δόξα ἐπωμίδα κοντεύει να γίνῃ οὐρανός.

Ὁ καπετάνιος εἶχε ἀνάψει για καλὰ. Μιλοῦσε και χειρονομοῦσε σὰν δαιμονιμένος:

— Νέος κινηματογραφικὸς ἀστήρ!... Καὶ ἀπὸ ποῦ παρακαλοῦμεν; Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ!... Εἶναι ἄξιοι για τίποτα αὐτοὶ οἱ χαμένοι οἱ Ἀμερικανοὶ!...

Καὶ γνωρίζοντας δυσχερῆς τὸν ἕνα χωριότη τὸν δάταξε:

— Πέταξε, βοέ, ἐκείνο τὸ παλὸχαρτο ἀπὸ 'κει!

— Κῶρ Καπετάνιε, τὰ γλυκάδια εἶναι ἔτοιμα. Θὰ πάγης ἕνα οὐζάκι; τοῦ εἶπε τὴν ἰδίαν στιγμή ἕνας συγχωριανὸς τοῦ ποὺ κατέφθασε με τ' ἀχνιστὰ μεζελίκα τ' ἀρνοῦ σὲ μὴ ἀλλάδα.

Ὁ καπετάνιος εἶδε τὰ μεζελίκα και μαλάκωσε. Καὶ τὴν δὲν τοῦσαν σερίβει. Καὶ τί περιουσίες δὲν τοῦ κάνανε!

Σιδερόμνος ἀπὸ τὸ καμάρι και τὸν αὐτοθαυμασμό, ο καπετάνιος στηλώθηκε ἀπάνω στὴ καρέκλα.

Γύρω του τὰ ἀρνὰ ὀδοφνήνόμενα ἐγύριζαν στὴν ὀσάδα, νοκοινὸς κοιταλοῦσαν κατακόκκινα αὐγά, ἡ κνίσσα ἀνέβαινε σὰν θιμιάμα στὸν οὐρανὸ, λαμπριότακα ντυμένες καλονοικοκυρῆς, ἔφεραν κόκκινο σατινὸ κρασί στυλ μαστροπιδῶν, πίσω ἀπὸ τίς περιπολικὰδες τὸν παραθυρίων, μαῦρα μάτια παρόντων ἐκρυπτοκιντοῦσαν, ο ἥλιος ἀπὸ ψηλὰ ἐχρῶσανε τὴν φύση και τὰ γυλόνια, τὰ κομμάτια κ' ἡ ἐπιμίδες τοῦ καπετάνιου ἀστράφταν και φεγγαβολοῦσαν.

Ἦταν λοιπὸν ἡ δὲν ἦταν αὐτὸς και μόνος ο νέος Ἑλληνικὸς κινηματογραφικὸς ἀστήρ, ποὺ θάμωνε τὸν κόσμο!

Σερόθηκε λοιπὸν, εὐχαριστῶμενος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ ἑαυτοῦ του, και ὑψώνοντας τὸ ποτήρι τοῦ εὐχῆθηκε «Χριστὸς Ἀνέστη» και τὸ ρούφηξε ὡς τὸν πάτο.

— Χριστὸς ἀνέστη, καπετάνιε! φώναξαν κ' οἱ χωριανοὶ. Καὶ σταρτηγὸς γρήγορα!...

Ὁ Καπετάν - Κοψίδας ξερόθηκε και ὑψώνοντας δεῦτερο ποτήρι ἀποκρίθηκε:

— Τὸ σταρτηγὸς βοέ; Στρατάρχης να λέτε. Μεγάλος Ἀνατολέων. Κ' εἶδαν μας τὸ λοιπὸν!... να ζήσουμε... Χριστὸς ἀνέστη, ἀληθῶς ἀνέστη!... Μέγας Ἀνατολέων, εἶπα!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΤΟΝ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

Καὶ οὐλοῦμενα, Κερωνάκη, τώρα ποὺ ἡ νύχτα πειὰ τοῦ ἐρέβους σὲ κρατεῖ για πάντα στὴν τρισκότεινη τὴν χώρα, τὴ μοῖρα σου, τὴ μοῖρα τοῦ ποιητῆ.

Εἶχες βοθεῖ μὴ μέρα δίχως ἕνα σύντροφο σ' ἀπορροαλί ναυαγός και πέρα κάπου ἐγγύθως δλοένα τὰ βλέμματά σου, αἰώνιος νοσταλγός.

Ἦσουν, ἀλήθεια, τόσο κουρασμένος ἀπ' τὸν ἀγῶνα τὸν καθημερινὸ; ἕνας μεγάλος ἐγκαταλειμμένος ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ.

Κι' ὅλο ἡ θλιμμένη ἐκείνη ἀνησυχία ποὺ ἀνοίγει στὴν καρδιά κυρτὴ πληγὴ κι' ἡ ἀπέραντη τὸν τόπον ἐρημία ποὺ πνίγει κάθε ἀνέλπιδη κραυγὴ.

Στὴ σιωπηλὴ ἀγωνία σου βυθισμένος με μὴ βαθεῖα ἐγκαρτέρησι ἡρώικῃ ἔβλεπες πὼς θὰ πέσει συντριμμένος κι' ἦταν ἡ καταδίκη δριστικὴ.

Και μέσ' στὴν ὡς θανάτου ἀπόγνωσὴ σου ἔφθνον, σὲ μὴ πικροτάτη στιγμή, ἐρῆτρικες στὸ βῆθος τῆς ἀδύσου ὅπου τελειώνουν ὅλοι οἱ σπαράγμοι.

Τι να σοῦ εἶπα και πὼς να σὲ θογήσω, στοχαστικὸ μου ἀδερφὶ θλιβερό;

Ἐφῆρες πρὶν ἀκόμα σὲ γνωρίσω και μόλις τώρα σ' ἐνοιώσα, νεκρό.

Και μόνες ἀναμνήσεις ἀκριβὲς σου, στὸ πένθος τοῦς πὸς φῶρα κι' εὐγενικά, μοῖ μόνον τὰ «Ἐλεγεία και Σάτιρες σου να μοῦ σ' ἀνιστορῶνε τραγικά.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΘΕΟΣ ΦΟΧΗ

Τὸν καιρὸ ποὺ περιπλανιόταν ο θεὸς Φόχη ἐπῆγε σὲ κάποιο χωριὸ και χτύπησε τὴν πόρτα μὴς πλούσιας γυναίκας, παρακαλῶντας τὴν να τὸν ἀφήσῃ να μὴ μέσῃ.

— Μπᾶς και σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη με θυμὸ, πὼς μπᾶσω στὸ σπίτι μου κάθε κοινοβίαση και πεινασμένο τοῦ δρόμου; Αὐτὸ θάταν ἀταίριαστο σὲ μὴν ἀρχόντισσα σὰν καί μένα. Φύγε γρήγορα ἀπὸ 'δὼ.

Φεύγοντας ἀπὸ 'κει ὁ Φόχη πῆγε στὴν καλὸδα μὴς φτωχῆς γυναίκας. Αὐτὴ τοῦ ἀνοῖξε πρόθυμα να μὴ ἔβαλε στὸ τραπέζι λίγο γάλα γιδῖο ποὺ εἶχε, ἔτριψε μέσῃ ἕνα κομμάτι ψωμὶ και εἶπε:

— Ἀς τὸ εὐλογῇ ὁ Φόχη για να φτάσῃ και στοὺς δυὸ μας.

Ἐπειτα τοῦ ἔτοιμασε ἕνα ἀγρῶνιο χορὲβάτι και βλέποντας δταν ἔπεσε να κοιμηθῇ πὼς δὲν εἶχε πονκάμισο ἀγρῶντησε στὴ δουλειὰ ὅλη τὴ νύχτα και τὸ πρῶτὸ τοῦ εἶχε τελειώσει ἕνα πονκάμισο. Τοῦ τὸ πῆγε δταν ἐξῆπνησε και τὸν παρακάλεσε να μὴν περιφρονῇ τὸ ταπεινὸ τῆς δῶρο. Ἀφοῦ τοῦβαλε ὕστερα ψωμὶ στὸ σκεκούλι, τὸν συνόδεψε ὡς ἀρκετὸ διάστημα στὸ δρόμο.

Ὁ Φόχη ἐνὸς τὴν ἀποχαρετοῦσε τῆς εἶπε:

— Ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ θὰ πιάσῃ σήμερα να βατάξῃ ὡς τὸ βράδυ.

Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι τῆς ἡ γυναῖκα θέλησε να μεταρῆσῃ τ' ἀσπρόρουχα για να δῇ πόσα τῆς ἀπόμειναν, γιατὶ εἶχε δώσει κάμποσα τοῦ ξένου. Μετροῦσε, μετροῦσε λοιπὸν και τέλος δὲν ἔδρασε. Ὅταν ἦρθε τὸ βράδυ ὅλο τὸ σπίτι κι' ἡ αὐλὴ τῆς εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἀσπρόρουχα, τόσα ποὺ δὲν ἔξερε τί να τὰ κάνει. Ἡ πλούσια γετόνισσά τῆς, βλέποντας αὐτὸ τὸ πῶγμα, λυπήθηκε πολὺ κι' ἀποφάσισε να μὴν ἀφήσῃ να τῆς φύγῃ ἄλλη φορὰ τέτοια εὐκαιρία.

Ὑστερα ἀπὸ κάμποσους μῆνες ὁ ξένος ἐπέαρε πάλι ἀπ' τὸ χωριό. Ἡ πλούσια βγήκε ἀμέσως να τὸν ὑποδεχθῇ, τὸν πῆγε στὸ σπίτι τῆς να τὸν φιλοξενῇ, τοῦ σέρβειρε τὰ καλύτερα φαγητὰ στὸ τραπέζι και τὸ πρῶτὸ τοῦ πρόσφερε ἕνα ψυλὸ λιπὸ πονκάμισο ποὺ τὸχε φτιάσει ἀπὸ καιρὸ. Ὅλη τὴ νύχτα διμῶς εἶχε τὴν λαμπάδα ἀναμμένη στὴν κάμαρά τῆς για να νομίσῃ ὁ ξένος, ἀν τύχαινε να ἔμπνησε, πὼς ἀγρῶντοῦσε ράδοντας τὸ πονκάμισό του. Ἀφοῦ τοῦδωσε να φάῃ τὸν ἐξέβαλε ὡς δῶ ἀπὸ τὸ χωριὸ και στὸ δρόμο προσπαθοῦσε να τὸν καλοαῖση με γλυκιὲς κουβέντες. Ἐνὼ χωριζόνταν, ὁ Φόχη τῆς εἶπε:

— Ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ θὰ πιάσῃ σήμερα να βατάξῃ ὡς τὸ βράδυ.

Ἡ γυναῖκα γύρισε στὸ σπίτι τῆς και στὸ δρόμο ὅλο τ' ἀσπρόρουχα εἶχε στὸ νοῦ τῆς ποὺ δὲ θάχε σὲ ποῖο μέρος να τὰ βάλῃ. Ἐκείνη τὴ στιγμή διμῶς ἀκούσε τίς ἀγγελᾶδες τῆς να μουνχαλοῦν κι' εἶπε:

— Ἀς πάω να φέρω λίγο νερὸ στὶς ἀγγελᾶδες ποὺ διμῶν κ' εἶπαι μετὰ τ' ἀσπρόρουχα.

Ἐτοῖ ἔχινε και ξανάμνη νερὸ στὴ γούρνα, τῆς αὐλῆς ὅλη μέρα και σὲ λίγο ὅλη ἡ αὐλὴ και τὸ σπίτι τῆς εἶχαν πλημμυρίσει! Ὅλα τὰ ῶα τῆς πνίγησαν και τίποτα ἀπ' τὰ ὑπάρχοντά τῆς δὲν τῆς ἀπέμεινε. Ὁ Φόχη τὴν εἶχε ἐκδικηθῇ!...

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;

Γιατὶ να μὴ ζῇ ἡ συχωρεμένη ἡ Φανούλα;</

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΥΛΩΝΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΠΩΜ

μυλωνά, έτρεξε να την προσηπαντήση. Της έσφιξε χαρούμενα το χέρι και θέλησε να την φιλήση.

— Μην πληρώσεις..., του έλεγε αυτή. 'Ο πατέρας μου κάπου δώ γύρω θα τοιγυρίζεται...

Η αλήθεια ήταν πως φοβόταν λιγάκι μη λερώσει και το καινούργιο της φόρεμα. 'Ο Καστανιέ, ντυμένος άκριμα με τα ρούχα της δουλειάς, ήταν γεμάτος αλευριού και χώματα. Η Σουλβία τραβήχτηκε λιγάκι. 'Ο νεαρός ύπνρετής τότε της έσφιξε μια ματιά γεμάτη απειλολογία, ενώ συγχρόνως μια λάμψη όργης πέσασε από τα μάτια του :

— Όποτε δεν μπορείς πια κανέναν να συνομιλήσει, της έλεγε. 'Αν δεν με θέλεις πια, μπορείς να μου το πεις καθαρά...

Όσοόο όμως, άρχισε να την ακολουθεί από κοντά, άν κι αυτή δεν έδωσε καμιά απάντηση στα λόγια του.

Σε μια στιγμή την άγγιξε άλαφρά στους άγκωνες και της έλεγε :

— Συνάντησες, λοιπόν, στην πολιτεία άλλα παλληκάρια πού όμορφα από μένα ;

— Έίσαι κουτός ! του απήντησεν η Σουλβία, χτυπώντας τον χαιδευτικά στα μάγουλα.

Τό τριφερό αυτό χάδι του έδωσε θάρρος. Την στιγμή εκείνη προχωρούσαν πίσω από κάτι ψηλά καλάμια που τους έκρυβαν από το μύλο... 'Ο νεός τότε την πλησίασε περισσότερο και, ξαφνικά, της έδωσε ένα φιλή στο μάγουλο, πού έσκασε σαν τό κάστανο στη φωτιά.

Με μια τσακνική κίνηση, η Σουλβία ξέφυγε από την άγκαλιά του νέου κι άρχισε να τρέχει σαν τρελή. Τα κοττόπουλα και τ' άλλα πουλερικά πετούσαν τρομαγμένα στο διάβα της. Η γοηά Σικάρδα, η γιαγιά της, πού θεομανόταν στον ήλιο, καθισμένη στον πέτρινο πάγκο, σήκωσε τό κατάλεινο κεφάλι της και τους έκανε νόημα με τό μπιστούνι της να πλησιάσουν. Αύτοί τότε σταμάτησαν τό τρέξιμό τους και προχώρησαν άργά - άργά πρds την άγαπημένη τους γοηούλα, πού, από τόν περασμένο χειμώνα, είχε πάρει πια να εργάζεται.

Η μοναδική χαρά της γοηάς Σικάρδας τώρα πια, ήταν να βλέπει να τρέχουν όλόγυρά της τα δύο αυτά παιδιά, η έγγονούλα της η Σουλβία, κι ό Καστανιέ αυτός, ό άνεμος του άγοροφύλακα Ρασκόλ, πού είχε μεγαλώσει στα χέρια της, στο μύλο τού Πρέ.

Η Σουλβία την χαιδεύε στον ώμο. 'Ο Καστανιέ της έδωσε ένα καλαμάκι για να παίξει με δαύτο—ή γοηές, βλέπετε, είναι σαν τα μικρά παιδιά. Αυτή, χαμογελούσε, ακίνητη, ευτυχισμένη... Τα δύο παιδιά άγκαλιαστήκαν κι έμειναν έτσι ακίνητα κι αυτά μέσ' στη βαθεία σιωπή πού απλώνόταν γύρω τους.

Άξαφνα, από τό δρομάκι πού κρυβόταν πίσω άπ' τις καλάμιές, ξεπροβύλλεν ό πατέρας της Σουλβίας ό Παριγκό ό μυλωνάς. Φανόταν βιαστικός και κρινόσε πάνω - κάτω τό μπιστούνι του. Με τό συνηθισμένο απότομο ύφος του, προχώρησε δίχως να σταματήσει και μίλησε ίσα μέσα στην κοιλία. Η Σουλβία δεν τόλμησε να τόν άκούσει. 'Ο Καστανιέ της έσφιξε τό χέρι και τόσκασε για τό μύλο. Κι' η γοηά Σικάρδα, με τό καλάμι πάντα στα χέρια και μ' ένα πονηρό χαμόγελο στα χείλη, γύρισε τα μάτια της, πρds τα ψηλά καμπαναρία της πολιτείας...

Ό Παριγκό είχε πέσει πάνω σ' ένα κάθισμα, στο βάθος τού μαγειρείου και μονομούριζε. Τα μάτια του βγάζαν άστρατές. Τό μετωπό του ήταν αλλοιωμένο βαθεία από τό χρόνια κι άπ' την ξεθεωτική δουλειά.

Της έσφιξε χαρούμενα το χέρι...

Η Σουλβία άποφάσισε, τέλος πάντων, να μη κι' αυτή στην κοιλία. Μόλις αντίκρισε τόν πατέρα της τρώμαξε και σταμάτησε διατακτική μπροστά του.

— Γιατί φοβάσαι ; την ρώτησε αυτός. Καταλαβαίνεις λοιπόν τό φταίξιμό σου ;

— Φοβάμαι πατέρα... γιατί με κοιτάζεις με τόσο θυμό, πού πόσοι πάντα τόσο καλός μαζί μου...

— Ναί... Είμαι πολύ καλός!... Άκουσε 'δω όμως. Άν τύχη και σε ξαναπάσω με τόν Καστανιέ, θα τόν διώξω !... Νά τό ξέρεις ! 'Ο κακομοιρός ό Καστανιέ !... Αυτός πού σ' άγαπάει τόσο !... Κι' εσύ, μέρα με την ήμέρα να τόν αντιπαθής περισσότερο !... Γιατί, πατέρα, τού φέρνεις έτσι ;...

— Έξ αίτίας σου... Γιατί κανένα παλληκάρι, σαν μιάη πds έχεις νταραβέρια μ' αυτόν τόν άνένταρο, δεν θάρη να σε ζητήσει για γυναίκα του. Σκαπεύω, άλλωστε, να σε παντρεύω πού γένηται. Κάνω υπομονή για δσα βλέπω, μόνο και μόνο για να μη θυμώσω τόν μάτρωπα τού Καστανιέ, τόν άγοροφύλακα τόν Ρασκόλ, κι με πνίξη στα πρόσωτά μου !...

— Βλέπεις λοιπόν πως ό Καστανιέ δεν σου είναι και τόσο πολύ άχρηστος, δσο λές...;

— Σωπα !...

Ό Παριγκό, κατακόκκινος από τόν θυμό, κατάφερε μια δυνατή γροθιά στο τραπέζι. Η Σουλβία όμως δεν έδινε σημασία στη νευροκτονία τού πατέρα της. Τόν ήξερε καλά. Βασίζονταν κυρίως στην ταγκωνιά του... Με κανέναν τρόπο δεν θ' άποφάσιζε να παραστή τα τεράστια κέρδη πού έβγαζε από τό φάεμα κι' από τό κυνήγι. Γιατί άν ό Ρασκόλ θυμόσε μαζί του, ούτε να κινήσει ούτε να φερένη θα τόν άφινε πια, στους βαλτότοπους τού Δήμου. Γι' αυτό ακριβώς, ενώ ό πατέρας της προχωρούσε με νευροκτονία πρds την πόρτα, η Σουλβία άρχισε να κινήσει, και με τόν υπονηφίο γαστρού τάξε τσωνγκρίζει πάνω στο ζήτημα της ποί- κας. Είχε νικήσει πια. Μόλις τού έλεγε η γοηά πως οι δύο νέοι είχαν εξαφανισθή, ό θυμός του άναψε και κόρωσε. Με τό τρυφερό χροματισμένο στον ώμο, άρχισε να τρέχει πάνω - κάτω σ' όλόκληρο τό χτήμα, φοβερίζοντας πως άν έπαινε τόν Καστανιέ, θα τόν σκότωνε !... Βλέποντας όμως ότι ούτε τόν Καστανιέ έπαινε, ούτε και την κόρη του είδρασε, μάλώνωσε. 'Ο θυμός του έπεσε, και κυριεύθηκε από τρομερή αντίσχη.

Καστανιέ !... άρχισε να φωνάζει. Γύρισε πίσω, και σού όρκίζομαι ότι δεν θα σε περιάξω !...

Την στιγμή όμως εκείνη, άντι τού Καστανιέ έσπρόβαλε μέσα από τούς θάμνους η άγριοπή μορφή τού άγοροφύλακα Ρασκόλ.

Πώς, μάτρωπα Παριγκό !... έλεγε. Τέτοια ώρα περπατάς με τό τρυφερό στον ώμο ;... Θα σου υποβάλω μίνουσι... Στη λίμνη επίσης έπαισα ένα σπορό δίχτυα σου, σε μέση άπαγορευμένη... Θα σου υποβάλω μίνουσι μάτρωπα Παριγκό !...

— Για τό Θεό..., τραύισε άπελπισμένος ό μυλωνάς. Με καταστρέφεις... Τα δικαστήρια για μās, τό ξέρεις καλά, είναι καταστροφή...

— Τι να σου κάνω... Έκτελώ τό καθήκον μου... — Πέφτω στα πόδια σου, Ρασκόλ... Συγχώρεσε... Τι θές να κάνω για να με συγχωρέσης ;...

— Άπλούστατα ! έλεπε ό Ρασκόλ γελώντας με τό ήχηρό του γέλιο : Νά με κάνης συμπέτερο... Τα δύο αυτά παιδιά βαρέθηκαν να περμένουν...

Την ίδια στιγμή πίσω από τόν Ρασκόλ προβάλλαν τ' άνήσχη κεφάλια των δύο έρωτευμένων.

— Έτσι ! έλεπε άναστενάζοντας ό μυλωνάς. Είμαι άναγκασμένος να υπακούσω... Τι να γίνω... 'Ο άγοροφύλακας, βλέπεις, είναι ό βασιλιάς τού κάμπου... Κ' ύστερα, τα παιδιά άγαπούνται.

Άς παρθούνε λοιπόν να ήσυχάσουνε. Τόκα τό χέρι Ρασκόλ. Καλορίζικα !...

ΖΩΡΖ ΜΠΩΜ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Από μια παλαιά στατιστική μαθαίνουμε ότι στη Γαλλική γλώσσα υπάρχουν 650 λέξεις άγνώστου καταγωγής, 8800 Λατινικές, 420 Γερμανικές, 200 Έλληνικές, 20 Κελτικές, 450 Ιταλικές, 100 Άγγλικές, 17 Σλαβικές, 110 Σμητικές, 16 Άνατολικές, 105 Ισπανικές και 40 πεποινμένες, ήτοι έν όλω 5977 ξένες λέξεις. Άν από τις 27 χιλιάδες λέξεις πού περιέχει τό λεξικό της Γαλλικής Άκαδημίας, αφαιρέσουμε τις 5977 θα μείνουν 21 χιλιάδες περίπου γνήσιες Γαλλικές λέξεις.

τόσο θλιμμένος !... Η Σουλβία τόν είδε από μακριά κι' έτρεξε κοντά του. — Πού πηγαίνεις ; τόν ρώτησε. Τι όμορφος πού είσαι έτσι !... Μά έσύ τρέμεις, λές και... Ά ! ξέρω, θα σε μάλωνε ό πατέρας. Μά δεν βαρύνει... Σάματις δεν έχεις συνηθίσει στα μάλωματα τού πατέρα ;...

— Σήμερα, όμως... τραύισε ό Καστανιέ.

— Σήμερα σ' άγατώ περισσότερο από κάθε άλλη φορά...

— Όχι, όχι, πρέπει να φύγω... Πηγαίνω στην πολιτεία, να πιάσω δουλειά... Γιατί δεν είμαι παρά ένας ύπνρετής...

Η Σουλβία στάθηκε μπροστά του και τού έλεγε :

— Άκουσε, Καστανιέ... Άν φύγης από τόν μύλο, να τό ξέρεις, θα φύγω κι' εγώ... Ότε ξέρω πού θα πάω...

Τού Καστανιέ τού βούρκοσαν τα μάτια. Η νέα τόν άγκάλιασε και τόν φίλησε.

— Θα ξαναγυρίσω... έλεπε αυτός άναστενάζοντας. Δίχως έσένα νοιώθω πως δε θα μπορούσα να ζήσω...

Έτσι ό Καστανιέ έμεινε στο μύλο.

Μά έπ' τρεις μήνες, οι δύο νέοι ήσαν πολύ προσεχτικοί. Όταν τύχαινε να συναντηθούν, άπόφευγαν να κοινοποιήσουν.

Ένα απόγευμα τού 'Ιουλίου, ό Παριγκό πήρε τό τρυφερό του στον ώμο και τράβηξε για τό γειτονικό χωριό. Κάποιος πλάτης του τού είχε προτείνει ένα συμφερότιό γάμο για την κόρη του και πήγαινε να κοινοποιήσει μαζί του.

Όταν έφτασε, η Σουλβία κι' ό Καστανιέ πήγαν και κάθισαν κοντά στην γοηά - Σικάρδα. Η γοηά σιγά-σιγά, έκλεισε τα μάτια και φάνοταν πως άποκοιμήθηκε. Τότε οι δύο νέοι σηκώθηκαν και πατώντας στις μύτες τών ποδιών τους προχώρησαν πρds τη λίμνη. Μήκαν μέσα σε μια βάσσα και τράβηξαν στ' άνοιχτά...

Τόχαν πάρει άπόφαση να μη γυρίσουν πίσω, άν δεν τούς ήσυχασθόν πως θα τούς παντρεύουν. Όταν ξεμάκρυναν, η πονηρή γοηά μισούριζε τα μάτια και τούς έκρίταζε χαμογελώντας.

Τό βράδυ, ό Παριγκό γύρισε έξω φρενών. Δεν είχε προστάσει να κινήσει, και με τόν υπονηφίο γαστρού τάξε τσωνγκρίζει πάνω στο ζήτημα της ποί- κας. Είχε νικήσει πια. Μόλις τού έλεγε η γοηά πως οι δύο νέοι είχαν εξαφανισθή, ό θυμός του άναψε και κόρωσε. Με τό τρυφερό χροματισμένο στον ώμο, άρχισε να τρέχει πάνω - κάτω σ' όλόκληρο τό χτήμα, φοβερίζοντας πως άν έπαινε τόν Καστανιέ, θα τόν σκότωνε !... Βλέποντας όμως ότι ούτε τόν Καστανιέ έπαινε, ούτε και την κόρη του είδρασε, μάλώνωσε. 'Ο θυμός του έπεσε, και κυριεύθηκε από τρομερή αντίσχη.

Καστανιέ !... άρχισε να φωνάζει. Γύρισε πίσω, και σού όρκίζομαι ότι δεν θα σε περιάξω !...

Την στιγμή όμως εκείνη, άντι τού Καστανιέ έσπρόβαλε μέσα από τούς θάμνους η άγριοπή μορφή τού άγοροφύλακα Ρασκόλ.

Πώς, μάτρωπα Παριγκό !... έλεγε. Τέτοια ώρα περπατάς με τό τρυφερό στον ώμο ;... Θα σου υποβάλω μίνουσι... Στη λίμνη επίσης έπαισα ένα σπορό δίχτυα σου, σε μέση άπαγορευμένη... Θα σου υποβάλω μίνουσι μάτρωπα Παριγκό !...

— Για τό Θεό..., τραύισε άπελπισμένος ό μυλωνάς. Με καταστρέφεις... Τα δικαστήρια για μās, τό ξέρεις καλά, είναι καταστροφή...

— Τι να σου κάνω... Έκτελώ τό καθήκον μου... — Πέφτω στα πόδια σου, Ρασκόλ... Συγχώρεσε... Τι θές να κάνω για να με συγχωρέσης ;...

— Άπλούστατα ! έλεπε ό Ρασκόλ γελώντας με τό ήχηρό του γέλιο : Νά με κάνης συμπέτερο... Τα δύο αυτά παιδιά βαρέθηκαν να περμένουν...

Την ίδια στιγμή πίσω από τόν Ρασκόλ προβάλλαν τ' άνήσχη κεφάλια των δύο έρωτευμένων.

— Έτσι ! έλεπε άναστενάζοντας ό μυλωνάς. Είμαι άναγκασμένος να υπακούσω... Τι να γίνω... 'Ο άγοροφύλακας, βλέπεις, είναι ό βασιλιάς τού κάμπου... Κ' ύστερα, τα παιδιά άγαπούνται.

Άς παρθούνε λοιπόν να ήσυχάσουνε. Τόκα τό χέρι Ρασκόλ. Καλορίζικα !...

ΙΝΔΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ό παντοδύναμος Μεγαδέβα άφού δημιούργησε τόν κόσμο, κατέθηκε στη γη για να καμαρώσει τα πλάσματα τών χειρών του. 'Ο έρ- χομός του έκανε τόν άέρα ζεστό. Τα δέντρα έγειραν τις κορφές τους και τ' λευκά κβίνα λουλούδιασαν. 'Ο Μεγαδέβα έκοψε ένα κβίνο και τόριξε στη θάλασσα. 'Ο άνεμος έθόλωσε τό νερό και σκέπασε τό κβίνο μ' άσπρον άφρό. Άμέσως άπ' τόν άφρό προέβλε η γυναίκα, τρυφερή σαν τό κβίνο, έλαφρή σαν τόν άέρα, άστατη σαν τη θάλασσα κι' έφη- μερη σαν τόν άφρό.

Η γυναίκα κίτταξε πρώτα στο νερό και φώναξε :

— Πόσο είμαι όμορφή !

Έπειτα παρατήρησε γύρω της κι' έλεγε :

— Πόσο είναι όμορφο ό κόσμος !

Έπειτα βγήκε από τό νερό και στάθηκε στ' άκρογιάλι. Τα λουλούδια βλέποντας ένα τόσο όμορφο πλάσμα άνθισαν στη γη και στον ούρανό έλαμψαν πλήθος φεγγαρόδα μάτια άστράφτον- τας από χαρά... Τ' άστέρια. Κι' από τότε τ' άστέρια λαμπο- κοπούνε ψηλά. Μόνον τό άστρο πού τό λέν 'Αφροδίτη ξάναψε άπ' την όργη του και γ' αυτό λάμπει πού φωτεινά από τ' άλλα.

Η γυναίκα περπατούσε τώρα μέσ' στα όμορφα δάση και στα λειβάδια κι' όλα σώπαναν και μαγεύονταν άπ' αυτή. Αυτό όμως την έστενοχώρησε και φώναξε στον Πλάστη :

— Μεγαδέβα, μ' έπλασες όμορφα. Όλα καταμαγεύονται από μένα, μα έμένα δεν μου φτάνει ό θαυμασμός τους.

Ό Μεγαδέβα είσάκουσε την παρακλησή της κι' έδημιού- ργησε τότε πολλά πουλιά. Τα πουλιά έψαλλαν χαριτωμένα τρα- γούδια για την όμορφιά της γυναίκας. Αυτή άκούγε και γε- λούσε. 'Υστερα από μια μέρα όμως βαρέθηκε κι' αυτή την ευ- χαρίστησε.

— Μεγαδέβα, τού ξαναπαρπονέθηκε, τα πουλιά μου ψά- λουν χαριτωμένα τραγούδια πού ήνοητον την όμορφιά μου. Άλλά σε τί μου χρησιμεύει αυτή η όμορφιά, όταν κανένας δε με πλησιάζει, κανένας δε με χαιδεύει ; Θέλω την άγάπη, έπικουράνε Δημιουργέ. Διψώ για χάρια και για φίλια. Δεν μου φτάνουν τα λουλούδια και τα πουλιά, δεν μου φτάνουν...

Ό Μεγαδέβα άκουσε τό παρόσιτό της. « Έχει ίσως δίκιο », σκέφτηκε. Και τότε έδημιούργησε ένα όμορφο φερίδι πού πήγε κοντά στη γυναίκα και τη χαιδεύε. 'Ως τό μεσημέρι η γυ- ναίκα έμεινε ευχαριστημένη, αλλά ύστερα στενοχωρέθηκε πάλι και φώναξε :

— Άχ, άν ήμουν πολύ όμορφή, οι άλλοι θα προσπαθούσαν να με μνησθούν. Φαίνεται λοιπόν πως δεν είμαι και τόσο όμορφή.

Ό Μεγαδέβα για να ικανοποιήσει τη γυναίκα έδημιούργησε άμέσως τόν πύθιο, πού μιούτανε κάθε κίνησή της, κι' η γυναίκα για ξη όρες ήταν ευχαριστημένη μαζί του. Έπειτα φώναξε πάλι με δάκρυα στα μάτια :

— Είμαι τόσο όμορφή και τόσο καλή !... Με γλυ- κοκαταβάζουν, με χαιρετάνε, με θαυμάζουν και με ζηλεύουν τόσο πού άρρώξω πια να φοβάμαι. Πώς θα μπόρεση να με υποστηρίξει, άν κανένας από

φθόνο θέληση να μου κάνει κακό ;

Ό Μεγαδέβα έδημιούργησε τότε ένα δυνατό λοντάρι πού την έφύλαγε, άγριοπνο. Αυτή όμως μόνο για τρεις ώρες ήταν ευχαριστη- μένη, άπ' αυτό. 'Υστερα φώναξε πάλι με παρόσιτο :

— Είμαι όμορφατατη ! Με χαιδεύουν, εγώ όμως δε μπορώ να χαι- δέω κανέναν. Δεν άγατώ τό μεγάλο και τρομερό φερίδι, γιατί με φοβίζει.

Έκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε μπρος στη γυναίκα ένας σκύλος. — Άχ, τί όμορφό ζώο πού είναι ! φώναξε κι' άρχισε να τό χαιδεύει. Πόσο τόν άγατώ τό σκύλλο αυτό !...

Τώρα πια τα είχε όλα διά της και τίποτε δεν ζήτησε από τόν Πλάστη. Μια μέρα όμως όργιστηκε και για να ζεθυμάνη έδειρε τό σκύλλο. 'Ο σκύλλος άλύχτησε κι' έφυγε πατώντας πάνω στο φερίδι, τό φερίδι τρώμαξε κι' άπομακρύνθηκε κι' αυτό στη στιγμή κι' άκόμα έφυγαν κι' ό πύθιος και τα πουλιά, μόλις τούς έκακοποίησε η γυ- ναίκα...

— Ω, είμαι δυστυχισμένη, φώναξε τότε η γυναίκα. Με πανενούν και με χαιδεύουν όταν έχω διάθεση, κι' όταν λο- γίζομαι δια μ' αφήνουν. Είμαι μόνη. Παντοδύναμε Θεέ... Για τελευταία φορά σε παρακαλώ να μου δώσεις ένα τέτοιο πλάσμα πού να τού ριχνω άπάνω όλο μου τό θυμό και ποτέ να μην άποφασίζω να φύγω από κοντά μου, αλλά να υπομένη άτάσacho όλες τις ιδιοτροπίες μου κι' όλα τα καπρίτσια μου...

Ό Μεγαδέβα ανήλυστηκε τότε κάμποσο κι' έδημιού- ργησε τόν άντρα.

Κι' η γυναίκα έμεινε πια τότε ευχαριστημένη. Είχε τώρα τό ζώο πού της χρειαζόταν...

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ό άνόητος ποτέ δεν θαυμάζει τόν έαυτό του τόσο πολύ, όσον όταν κάμη καμιά άνοησία.

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΚΕΦ. Α'

Τὸ μαρτύριο ἑνὸς Ἀγγέλου

Ἀνοιξιάτικο δειλινό.

Ἐξω ἡ κίνησις εἶνε ζοφερή. Πυκνὸς κόσμος ἀνεβοκατεβαίνει στὴν ὁδὸν Σταδίου, ἀκούγεται τὸ ρυθμικὸ κάλπασμα τῶν ἀλλῶν τῶν ἀμαζῶν π' ἀνεβαίνουν πρὸς τὸ Σύνταγμα, σὲ κάποια πάροδο μιὰ λατὸνα παίζει τὰ «Κόματα τοῦ Δουνάβεως».

Μέσα στὸ γραφεῖο του, ὁ Νώτης, ὁ Λαμπιρὸς, ὁ παλιὸς ἀρχοντας τῆς Ἀθήνας, ὁ βασιλόπουλος καὶ πανίσχυρος, θηματίζει πάνω κάτω νευρικά καὶ φρασθε θυμωμένα. Τὰ πυκνὰ φρύδια του ἔχουν κατέβει καὶ ἔχουν σκεπάσει τὰ βλέφαρά του, τὰ γκριζὰ μάτια του παίζουν ἀνίσχυρα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀσφράφτουν καὶ σπινδοβόλανε....

Βγάζει κάθε τόσο τὸ μαντήλι του καὶ σφουγγίζει τὸν ἰδρώτα ποὺ τοῦ πλημμυρίζει τὸ μέτωπο, φοβέρες καὶ βλαστήμιες βγαίνουν σφυριχτά ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια του.....

Πάνω στὸ τραπέζι του βρίσκεται ἕνας σχισμένος φάκελλος καὶ πλάι σ' αὐτὸν ἕνα γράμμα ἀνοιχτό.

Ὁ Λαμπιρὸς οἶχνει κάθε τόσο τὸ μάτι του στὸ γράμμα αὐτό, καὶ ἡ διμυτὸν ἀγριεῖ περισσότερο, τὰ μάτια του φλογίζονται, σφίγγει τις γροθιές του, τριχοκόπει τὰ δόντια του καὶ μουρμουρίζει :

Καταραμένη Φύτρα!... Σκύλλα!... Θὰ σὲ πνίξω... Θὰ σὲ στραγγάλισω, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χεῖρα!....

Σιωπὴν ὅτεκα στὸ τραπέζι, ἀρπάζει τὸ γράμμα, τὸ δλέθριο ἐκεῖνο γράμμα ποὺ τὸν ἔχει κάνει θυμὸ ἀνήμερο, τοῦ οἶχνει μιὰ ματιά καὶ τὸ πετάει ἀπότομα γυρρίζοντας ἀπ' τὴ λύσσα του, μοιάζοντας μὲ λιοντάρι ποὺ τὸν ἔχουν κλείσει στὸ κλουβὶ του καὶ τὸ ἐρεθίζουν μ' ἀναμμένα σίδερα.....

Δὲν εἶνε γραμμένες παρὰ λίγες λέξεις στὸ γράμμα αὐτό. Μ' αὐτὲς ἡ λίγες λέξεις, ἡ καταραμένη αὐτὴ λέξις, ἔχυσαν δηλητήριο στὴν καρδιά τοῦ Νώτη Λαμπιρὸς, τοῦ ἀναγνάν τὰ αἵματα, τοῦ πῆραν τὴν ἡσυχία καὶ τὴν γαλήνη, τὸν ἔκαμαν ἄλλον ἄνθρωπο.

Νὰ τί γράφει τὸ γράμμα :

Κύριε Λαμπιρ,

«Σὰς θεωρῶ ἐντιμὸν ἄνθρωπο, ἐντιμὸ πατέρα καὶ ἔχω καθήκον νὰ σὰς εἰδοποιήσω γιὰ κάποια ἀνεπανόρθωτη συμφορὰ ποὺ ἀπειλεῖ τὸ σπῆτι σας. Ἡ κόρη σας Ρόζα εἶνε ἐρωτευμένη τρελλὰ, τρεῖς μῆνες τώρα, μ' ἕνα νέο ποὺ δὲν ἔστιν ἄξιος οὐτε γιὰ ὀφθαλμοῦς σας. Πρόκειται γιὰ κάποιον ζωγράφον, μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίστηκε στὸ σπῆτι μὴς συμμαθητρίας της. Ὀνομάζεται Ἀνδρέας Γαλάξης. Συναντῶνται ταχυνά τ' ἀπογεύματα, ὅταν ἡ δεσποινὴς Ρόζα φεύγει ἀπ' τὸ Ὀδείο, τελευταία δὲ ἐπὶ τρεῖς φορὲς μαζὶ τὸν περίπατο στὴν Κολοκυνθοῦ καὶ γύρισαν τὸ βράδυ. Κατὰ τις πληροφορίες ποὺ ἔχω, ἡ κόρη σας πρόκειται νὰ φύγῃ μιὰ ἀπ' τις ἡμέρες αὐτὲς μαζὶ του, γιὰ νὰ ἐξαγαχθῇ νὰ τοὺς παντρεύε. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ἀμπωτικός, δὲν ἔχει στὸν ἴλιό μοῖρα. Λάβετε λοιπὸν τὰ μέτρα σας καὶ φροντίστε νὰ προλάβετε τὸ κακὸ ποὺ ἀπειλεῖ τὸ τίμιο σπῆτι σας. Συγχωρεῖτε με ποὺ

σὰς γράφω ἀνωνύμως. Βεβαιώθηκε δὲ ὅτι ὁ γράψας τὰς γραμμὰς αὐτὰς εἶνε ὁ φίλος σας».

Δέκα φορὲς ἔχει διαβάσει ὁ Λαμπιρὸς τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ ἀκόμα τὸ διαβάσει καὶ τὸ ξαναδιαβάσει. Προσπαθεῖ νὰ μαντέψῃ ἀπ' τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τὸν ἐπιστολογράφον, μὰ μάταια κοπάει. Τὸ γράμμα τοῦ εἶνε ἐντελὸς ἀγνωστο. Μὰ τί σημαίνει; Ἡ ἀλήθεια εἶνε μία. Τὸ σπῆτι του, τὸ τίμιο σπῆτι του ντροπιάστηκε! Ἡ Ρόζα του, ἡ κόρη του, ὁ ἄγγελός του, ἡ λατρεμένη του κόρη, τὸν πρὸς τοῦ σπῆτος τὴς παραδόσεις τῆς πατριωτικῆς οἰκογενείας του πῆρε πάντα μὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψιν, ἔπρεπε στὰ δίχτυα κάποιου τυχοδιώκτη, κάποιου προκοπῆρα, ντροπιάστηκε, λερώθηκε, ἔχασε τὴν ἀγνότητά της, ἀτιμάστηκε ἴσως, ἔπρεπε στὸ βοῦρκο, αὐτὴ ποὺ ἔβριζε καὶ πόνιζε νὰ πάθῃ καὶ ποὺ δὲν τὴν πόνερε μιὰ μέρα τίμια καὶ δοξασιμένη....

Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ψέμα. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ συκοφαντία. Ἀνέφερε ὀνόματα, γεγονότα. Γιατὶ ἔπειτα νὰ συκοφαντήσουν τὴν κόρη του; Αὐτὴ δὲν εἶχε ἐχθροὺς. Κάποιος φίλος του λοιπὸν, κάποιος πραγματικὸς φίλος του τοῦ γράφει. Ἀπὸ ἐνδραχέρων καὶ ἀπὸ κακίας ἴσως. Μὰ τί σημαίνει; Ἡ ἀλήθεια ἦταν μία. Πῶς ἡ ντροπὴ, ἡ πῶς μεγάλη ντροπὴ εἶχε πέσει στὸ σπῆτι του. Κι' ὅλη ἡ ἀγάπη ποὺ ἀισθάνονταν ὡς τώρα γιὰ τὴν κόρη του, μετεβλήθη σὲ θυμὸ, σὲ λύσσα, ἔξαμίστηκε, χάθηκε ἀπ' τὴν καρδιά του, ἐξαφανίστηκε.

Ἄν εἶχε τὴν κόρη του αὐτὴ τὴ στιγμή μὲρὸς τὰ τὴν ἐπνίγε. Θὰ τὴ σκότωνε, χωρὶς λύπη, χωρὶς ὀκτο.... Θύμιονε ἀκόμα μὲ τὴ γυναικία του, ποῦχε δώσει τόση ἐλευθερία στὴ Ρόζα, ὥστε νὰ γυρῇ ἀγὰ τὸ βράδυ στὸ σπῆτι, θύμιονε μὲ τὰ δύο παιδιὰ του, τὸν Φίλιππο καὶ τὴν Πέτρο, ποὺ δὲν ἐπέβλεπαν τὴν ἀδελφὴν της, ποὺ δὲν ἀντελήφθηκαν τὸν ἔρωτά της, μ' ἕνα χαμένον, μ' ἕνα παλιόζωγράφον, ἕνα μογατζή....

Ἦταν τόση ἡ ὁργὴ του ὥστε σκεδίασε τρομερὲς ἐκδικήσεις ἐναντίον τοῦ νέου, ἐναντίον τῆς ἰδίας τῆς κόρης του.

Ναί, ναί, θάβαζε τὸν μεγαλειότερο γινὸ του, τὸν Φίλιππο νὰ σκοτώσῃ τὸν ζωγράφον αὐτόν, νὰ τοῦ τινάξῃ τὰ μυαλὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου! Θὰ πῆγαινε βέβαια λίγους μῆνες φυλακὴ, μὰ ἔργα του..... Ἦταν πανίσχυρος ὁ Νώτης ὁ Λαμπιρὸς, εἶχε τὰ μέσα καὶ θὰ τὸν ἐθάψε ἄθωο, ὁ κόσμος νὰ χαλοῖται.

Ποιὸς δικαστὴς θὰ τολμούσε νὰ καταδικάσῃ τὸ γινὸ τοῦ Λαμπιρὸς; Κι' ἐξάλλου μποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ τὸ γινὸ του, μετὰ τὸ φόνον, στὴν Εὐρώπῃ καὶ ὅς πᾶνε πειὰ νὰ τὸν γυρεύουν.... Ὅσο γιὰ τὴν κόρη του, αὐτὴ πειὰ θὰ τὴν τιμοῦσε πῶς σκληρὰ, θὰ τὴν ἀνάγκαζε ν' αὐτοκτονήσῃ, θὰ τῆς εἶδνε νὰ πῇ δηλητήριο, μὲ τὰ ἴδια του τὰ χεῖρα, ἂν ἐξακρίβωνε πῶς ἡ σχέσις της μὲ τὸ φίλο της εἶχαν προχωρήσει πολὺ, ἂν ἐξακρίβωνε πῶς τὸ κακὸ ἦταν ἀνεπανόρθωτο....

Ποτὲ ὁ Νώτης Λαμπιρὸς στὰ πενήντα πέντε χρονία τῆς ζωῆς του δὲν εἶχε παραφροσθῇ τόσο ἀπὸ θυμὸ, ὅσο τις ὁρες αὐτὲς, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ λαβε τὸ γράμμα, τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ γράμμα ποὺ τὸν ἀναστράτωσε, ποὺ τὸν χτύπησε σὺν κε-

ΜΑΝΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΛΑΜΠΡΗ

Στὸν παλιὸ καιρὸ, μιὰ χρονιά, ὁ παπὰς τοῦ χωριοῦ Δοῦ τῆς Μέσας Μάνης, τὸ βράδυ τῆς Τυρινῆς Ἀποκριῆς, πῆρε ἕνα τρίποδο κολοκῦθι ποὺ τῶχε γιὰ κανάτι καὶ ἔριξε μέσα σαράντα ὀκτὼ κοινὰ. Ἐπειδὴ ἔφερε πῶς τόσες μέρες ἔχει ἡ Μεγάλη Σαρακοστή, δὲ νάτρογε ἕνα κοινὸ τὴν ἡμέρα καὶ θὰ καταλάβαινε ἔτσι, ὅταν σπινδοῦσαν τὰ κοινὰ, πῶς ἔφτασε ἡ Λαμπρὴ.

Μὰ γελᾶστηκε, ὁ παπὰς στὸ μέτρομα τῶν κοινῶν καὶ ἔτσι τὴ μιὰ χρονιά γύρτασαν οἱ χωριανοὶ τὸν τὸ Πάσχα τὴν Κυριακὴ τῶν Βαίων καὶ τὴν ἄλλη χρονιά τὴ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ!...

Τάβαλαν λοιπὸν μὲ τὸν παπὰ καὶ αὐτὸς, γιὰ νὰ μὴ γελᾶσθῃ πειὰ καὶ τὴν τρίτη χρονιά, ἔριξε κοινὰ ἀπ' τὴν παπαδιά τὰ κοινὰ μέσα στὸ κολοκῦθι. Δὲν ἤθελε ἐξάλλου νὰ μαθευτῇ τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ τὸν περάσουν οἱ χωριανοὶ του γιὰ ἀγρόματο.

— Δίχως ἄλλο, εἶπε μέσα του, φέτος δὲ θὰ κάμω λάθος. Ἄμα σωθῶν τὰ κοινὰ, θάδῃ ἡ Λαμπρὴ.

Τὸ πρῶτο ὁ παπὰς, πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν ἐκκλησίαν πῆρε καὶ ἔφαγε ἕνα κοινὸ καὶ ἔκρυψε καλὰ τὸ κολοκῦθι του.

Τὸ ἴδιο ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ καὶ τὴν ἄλλη καὶ τὴν παρᾶλλη καὶ ὅλες τις μέρες ἴσως τὸ μυσσορᾶκοστο.

Ἐνα πρῶτο ὅμως γιὰ κακὴ του τύχη, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ συνηθισμένον του κοινὸ, λησμόνησε νὰ κρύψῃ τὸ κολοκῦθι ὅπως πάντα καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησίαν. Μόλις ἔφυγε ὁ παπὰς, ἡ παπαδιά ἀρχίσθησε νὰ σφυρῇ τὸ σπῆτι. Βοῖσκει, λοιπὸν, τὸ κολοκῦθι, κιντᾷ μέσα καὶ τὴν ἰδίαν ἰδίαν! Κοινὰ!

Σεχάσαμε νὰ πούμε πῶς ὁ παπὰς ἦταν τελείωνε ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν τὰ τραβῶσε γιὰ τὴ δουλειὰ του, γιὰτὶ ἦταν χρίστης.

— Μπὰ τὸν κακομοῖρον, εἶπε ἡ παπαδιά, τρῶει κοινὰ τώρα ποῖνα νηστεία στὴ δουλειὰ του.... Ἄς τοῦ βάλω καὶ ἄλλα, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ μὴν τοῦ φτάσουν γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὰ ποὺ ἔβαλε στὸ κολοκῦθι.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ παίρνει μιὰ κοινὴ καὶ καὶ τὸ οἶχνει μέσ' στὸ κολοκῦθι, μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. Ὑστερὰ ἔφυγε καὶ πῆγε γιὰ ἔβλα.

Ὁ παπὰς ἐνῶ διαβάσει μέσ' στὴν ἐκκλησίαν θυμήθηκε ἄσφρα πῶς δὲν εἶχε κρύψει τὸ κολοκῦθι. Ἀφῆκε λοιπὸν τὸ διάβασμα στὴ μέση καὶ τρέχει τρομαγμένος στὸ σπῆτι του. Τὸ κολοκῦθι βρισκόταν στὸ ἴδιο μέρος ὅπου τὸν εἶχε ἀφῆσει. Τὸ παίρνει γρήγορα καὶ γυρίζει στὴν ἐκκλησίαν.

Τὸ βράδυ ποὺ συμβαδίστηκαν στὸ σπῆτι ἀπ' τις δουλειές, ἡ παπαδιά λησμόνησε νὰ τοῦ κάμῃ λόγο γιὰ τὸ κολοκῦθι. Ὁ παπὰς πάλι ἀπόθεσε πῶς δὲν τῶχε καταλάβει ἡ γυναῖκα του.

Τὸ πρῶτο ὅμως παίρνοντας τὸ κολοκῦθι εἶδε πῶς εἶχε περισσότερα κοινὰ. Στὴν ἀρχὴ τοῦ πέρας ἀπ' τὸ νοῦ πῶς θὰ τᾶρξαι ἡ παπαδιά, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πάλι νὰ τὴ ρωτήσῃ, γιὰ νὰ μὴ μαθευτῇ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν περάσουν οἱ χωριανοὶ γι' ἀγρόματο. Ἐριξε τότε τὴν αἰτία στὸ Διάβολο ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴ σειρά καὶ νὰ τὸν ντροπιάσῃ. Ὡστόσο κάθε μέρα ἐξακολούθησε νὰ τρῶῃ ἀπὸ ἕνα κοινὸ μὲ τὴν ἰδέα πῶς ἦταν τελείωνε τὰ κοινὰ, θάφτανε ἡ Λαμπρὴ.

Μιὰ Κυριακὴ χαράματα, σηκώθηκε ὁ παπὰς νὰ πᾶν νὰ λειτουργήσῃ. Ἐντομετὰξ ἀκούσε νὰ σημαίνουν χαρμόσυνα ἡ καμπάνες στοὺς κάτω Μπουλαριούς. Προχωρῶντας, ἀπαντᾷ ἕνα χωριανὸν τοῦ ποδοχόταν ἀπ' τοὺς Μπουλαριούς.

— Γιατὶ χτυπᾷ ἔτσι οἱ καμπάνες, βοὲ εὐλογημένε; τὸν ρωτᾷ.

— Γιατὶ ἔχουν Ἀνάσταση, παπὰ μου, ποὺ λέει ἐκεῖνος.

Ὁ παπὰς γυρίζει ἀπὸσως τρεχάτος στὸ σπῆτι του, παίρνει τὸ κολοκῦθι ποὺ εἶχε μέσα ὅλα τὰ κοινὰ τῆς παπαδιάς καὶ πᾶει στὴν ἐκκλησίαν, ὅπου τὸν περιμέναν οἱ χωριανοὶ.

— Δέσποτα, τοῦ φωνάζαν ὅταν τὸν εἶδαν, στοὺς Μπουλαριούς ἔφτασε ἡ Λαμπρὴ καὶ εἰς ἐξομῆς ἀκόμα Σαρακοστή!...

Τότε ὁ παπὰς ἀνεβαίνει ἀπάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ κολοκῦθι τοὺς λέει ἀτάραχος :

— Τὶ νὰ σὰς πᾶ, βοὲ εὐλογημένοι; Κατὰ ποὺ δείχνει τὸ κολοκῦθι, μήτε φέτος, μήτε

τοῦ χρόνου θάχουμε Λαμπρὴ!....

ἔριξε. Εἶχε αὐστηρὲς ἰδέες καὶ ἀντιλήψεις γιὰ τὴν τιμὴ ὁ Λαμπιρὸς. Μιλοῦσε πάντα μὲ συμπάθεια γιὰ τοὺς δράστες τῶν δραμάτων τῆς. Πίστευε ἀπόλυτος πῶς μόνον μὲ τὸ αἷμα ικανοποιεῖται ἕνας τίμιος οἰκογενεῖας, ποὺ τοῦ πρόσβαλαν τὴν οἰκογενεακὴν του τιμὴν. Ἄν καὶ δὲν ἦταν κακὸς κατὰ βάθος, μοιταῦτα ἐννοῶσε καὶ πᾶσα περιφρόνησι γιὰ τοὺς φτωχοὺς, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ πλουτίσουν, νὰ βουτηχτοῦν, ὅπως αὐτὸς, στὴν χρυσάφι. Γιὰ τὴν κόρη του ὀνειροπολοῦσε ἕνα γαμπρὸ πᾶμπλουτο, ἀπὸ σόβι, μὲ δόματα, μὲ ἔλλων. Κι' αὐτὴ ἦταν τρομερὸ!... τρομερὸ!... πῆγε καὶ ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά ἐνὸς ἀσημάντου ζωγράφου, ἐνὸς πειναμένου....

Λαγκώνει τις γροθιές του γιὰ νὰ μὴν ἀρξίσῃ νὰ ξεφρονίσῃ, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ σπᾶσῃ κάτι γιὰ νὰ καταπραῖνῃ τὴν ὁργὴν του, δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ πειὰ μέσα στὸ γραφεῖο του, ἀρπάζει τὸ καπέλο του καὶ βγαίνει ἔξω.

Ἐπρεπε τὴν ἀπόφασί του. Θὰ πᾶν σπῆτι του, θ' ἀναγκάσῃ τὴν κόρη του νὰ μιλήσῃ, θὰ τὴν βασανίσῃ, θὰ τὴν κάμῃ νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα.

Πηδαίει σ' ἕνα ἀμάξι, μὰ ἔξω ἀπ' τὴ Βουλὴ, φωνάζει τοῦ ἀμαξῆ καὶ σταθῇ καὶ κατεβαίνει.

Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἀκίνητος, προτιμᾷ νὰ περπατήσῃ, τοῦ φαίνεται πῶς τ' ἄλλα δὲν προχωροῦσαν ὅσο γοργὰ ἔπρεπε.

Καὶ νὰ τώρα τρέχει σχεδὸν σὺν τρελλός, χωρὶς νὰ κιντᾷ γοργὸν του, χωρὶς νὰ χαμερτᾷ ἐκείνους ποὺ τὸν χαμερτοῦν.

— Τὶ ἔπαθε ὁ Νώτης! Ποῦ πᾶει ἔτσι φρενασιμένος;.....

Τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λαμπιρὸς βρίσκεται στὴν Πλάχα, πρὸς τὸ ἀντικρινὸ μέρος τῆς παλιῆς αὐτῆς συνοικίας τῆς Ἀθήνας, ἐκεῖ κοντὰ στὴν Πύλιν τοῦ Ἀδριανῶν. Εἶνε ἕνα παλιὸ μεγάλο σπίτι, μὲ κῆπο ἐμπρὸς γεμάτον λουλούδια, πορτοκαλλιές, δάφνες, γαρύφαλα καὶ πασχαλιές, μὲ κληματαριὰ μπρὸς στὴν ἐισοδὸν, ποὺ γαζώνεται καὶ φτάνει ἀπὸ τὸν ὅσον τὸν ἐξώστη τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐκεῖ χτιστὴ στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ εἶνε γεμὸ καὶ ἀγάλαστος, ὅπως ὅλα τὰ παλὰ κτίρια, μὲ ἐσωτερικὴν ἀκαταστραφὴ αὐλή, μὲ τρεκινουμένη μαρμαρινὴ δοκοὶ στὴ μέση, μὲ μεγάλο χαγιάτι γύρω - γύρω στὸ πρῶτο πάτωμα, μὲ σοφίτα πάνω ἀπὸ τὴν χλοισμένην τοῦ στεγνοῦ μὲ μεγάλα ὑπόγεια, στὰ ὁποῖα οἱ πρόγονοὶ του ἀποθήκευαν τὰ χρυσὰ τους, μὲ κελάρια καὶ σταῖα....

Ὁ Λαμπιρὸς ἀνοίγει τὴν ἐξώσταν, μπαίνει στὸν κῆπο, σφυρῶν ἀπότομα τὴ γορὴ ὑπερήτρια ποὺ φανερώθηκε μπροστά του, μπαίνει στὸ σπῆτι καὶ ἀνεβαίνει τρία - τρία τὰ σκαλιὰ τῆς πλατεῖας σκάλας, χωρὶς νὰ πάθῃ καλὰ - καλὰ τὴν ἀνάσα του. Εἶνε κατακόκκινος, ἐξανημαμένος, καταδρωμένος, ἀγριὸς καὶ τρομερός.

Φτάνει στὸν ἀντρε καὶ προχωρεῖ ἴσια στὴν τραπεζαρία. ὅπου ἔβριζε νὰ βοῇ τὴ γυναῖκα του. Μ' αὐτὴ θὰ μιλήσῃ πρῶτα, ἀπάνω σ' αὐτὴ θὰ πρωτορῇ τὴν ὁργὴν του....

Μὰ καθὼς ἀνοίγει τὴν πόρτα στέκει ἄσφρα σὺν νὰ μαρμάρωσε. Στὴν τραπεζαρία βρίσκεται ἡ κόρη του, ἡ Ρόζα. Κάθεται στὸ τραπέζι καὶ ξεφυλλίζει ἕνα τετράδιο μουσικῆς.

Εἶνε ὁμορφὴ σὺν ἀγγελος, τέλειος τύπος Ἑλληνικῆς ὁμορφιάς, κροτάλλω, μὲ μεγάλα καστανὰ μάτια, καστανὰ μαλλιά, γλυκεῖα καὶ γοργεντική, λουλοῦδι σπάνιο, θαρρεῖς ποὺ μεγαλῶσε μέσα σὲ θερμοκῆπο, χερουδεῖα σταλμένο στὴ γῆ ἀπὸ τὸν καλὸ Θεό.

Ἡ Ρόζα βλέποντας τὸν πατέρα της ἔτσι ἀγριεμένο, σηκώνεται ἀπὸ τὸν κιντᾷ δειλὰ καὶ φοβισμένη.

— Πατέρα! ψιθυρίζει μὲ τὴ γλυκεῖα, κροτάλλω φωνὴ της. Μὰ ὅτε τὸ ἀντικρινὸν της, οὐτε ἡ μελαδικὴ φωνοῦλα της δὲν σπινδοῦν πειὰ τὸν Νώτη Λαμπιρὸς, ὁ ὁποῖος κάνει ἕνα πῆδο μέσα στὸ δωματίον καὶ χυμᾷ πάνω στὴν κόρη του σπινδοῦντας :

— Καταραμένη!... Καταραμένη!...

Τρομαγμένη ἡ Ρόζα, καταλαβαίνοντας τὴ συμβαίνει, ἀναποδογυρίζει καὶ καθίσταται καὶ φεύγει, φεύγει γρήγορα, μὲ λαχτάρα, ξεφρονισμένη :

— Μαῖα! Μὴ τρεῖς μου, ὅσο με, ὅσο με!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

ΤΟ ΑΡΝΙ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Από πού ή συνήθεια του Λαμπριάτικου αρνιού. Ένα άγνωστο Βερσιονιστικό τραγούδι. Το «κουρμπάνι» των Οθωμανών και ή «δυσίς» των αρχαίων. Και λίγο κοκερέτσι... Παριζιάνικο! Τι λέει για τὸ ψητὸ ἀρνί ή εκκλησία. Η πλάτη τοῦ ἀρνιού και οι αρχαίοι Έλληνες. Προρρήσεις πού ἐπὶ ἀποδοῦν. Η πλάτη τοῦ ἀρνιού αὐτοῦ λαοῦ τῆς Δύσεως. Οι Βυζαντινοί και ή ὁμοπλαιοσκοπία. Τὸ Δύγγου τὸ τραγούδι. Πῶς διάβασες τὴν τύχη τοῦ ὁ Καπετάν Γαρέφης σὲ μιὰ πλάτη. Πότε δειχθεῖ πλάτη τοῦ ἀρνιού τὴν ἀλήθεια. Τὸ μαυρομαλλικό ἀρνί πού προλέγει τὸ μέλλον. Τῆς πλάτης τὸ σημάδι κλπ. κλπ.

Μὲ τὸ πρῶτο σκάσιμο τοῦ ἡλίου τῆς Πασχαλιάς, πρὶν ἀκόμη σκορπίσουν τὰ σκοτάδια ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, οἱ Χριστιανοὶ ἀντὶ λιθαντοῦ και θυμιάματος, πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, πού ἀνεστήθη ἐκ νεκρῶν, ἀναπέμπουν τὴν ὁρεκτικότητὴ κνίσσα τῶν ψηνομένων ἀρνιῶν, και τῶν μεζέδων πού ταισιάζονται ὁρεκτικὰ στὴ θράκα. Ἀπὸ κάθε αὐτὴ και κάθε γωνιά, γαργαλιστικὴ ή μυρωδιά τοῦ ψητοῦ ἀναδίδεται, μαζί με τὰ χαριόσυνα τραγούδια τοῦ λαοῦ και τὰ «Χριστὸς Ἀνέστη». Γιατὶ καθὼς εἶπεν κι' ὁ Χριστοσμός :

— «Νηστεύσαντες και μὴ νηστεύσαντες εὐφράνθητε σήμερον!...». Και ὁ λαὸς πράγματι εὐφραίνεται, καταδουλιζόμενος τὸν ὀβελίαν.

Η Ἑλληνικὴ αὐτὴ Λαμπριάτικὴ ψησταριάς, ἔχουν κάμει μεγάλη ἐντύπωση και στοὺς ξένους. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι συγγραφεῖς πού περᾶσαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα δὲν παρελείπουν νὰ ἐκθειάσουν και τὸ ψητὸ ἀρνί. Ἐστὶ και στὸ ἐφετινὸ Πασχαλινὸ τοῦ φύλλο τοῦ «Πτ-Παριζιάν» ἀφιερώνω ὁλόκληρο ἀρθρο, γιὰ τὸ ἀρνί τῆς σούβλας «ἀλά - παλληκάδ», και γιὰ τὸ..... κοκερέτσι.

Καὶ ἡ μὲν περιγραφή τοῦ Λαμπριάτικου ἀρνιῶν και τὸ ἐφετινὸ πανηγύρι τῶν Ἑλλήνων γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά, περιγράφονται πολὺ καλά. Μόνο τοῦ «κοκερέτσι» ή συνταγῆς, δὲν εἶνε ἀκριβὴς, ἀν και μιλάει με μεγάλη... ὀρεξί γι' αὐτὸ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος. Νομίζει, δηλαδή, ὅτι οἱ Ἕλληνες, διὰ νὰ φτιάξουν κοκερέτσι, βάζουν κρέας και..... κομμεινὰ ὁλόκληρα στὸ σουβλί!...

Αὐτὰ γράφουν οἱ ξένοι γιὰ τὸ καθαρό Ἑλληνικὸ αὐτὸ ἔθιμο και γιὰ τὸ κοκερέτσι του. Ἀπὸ πού ὅμως ἐπικράτησε τὸ ἔθιμο τῆς σφαγῆς ἀρνιῶν, κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα;

Πολλοὶ λένε σχετικῶς ὅτι τὸ πήραμε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ Νομικὸ τοῦ Φάσχα ἐσφαζαν ἐπίσης ἀρνί και ἔχουν με τὸ αἷμα του τὸ κατὰ τῆς πόρτας τοῦ, ἀγιάζοντάς το ἔτσι.

Ἐπίσης και οἱ Τούρκοι σφάζουν ἀρνί στὸ Ραμαζάνι τους. Τὸ ἀρνί αὐτὸ τὸ ἀποκαλοῦν «Κουρμπάνι», δηλαδή θυσίαν.

Υπάρχουν ὅμως και οἱ πιστεύοντες ὅτι τὸ σφάξιμο τοῦ ἀρνιῶν τοῦ Πάσχα εἶνε συνέχεια τῶν θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων στοὺς Θεοὺς των, οἱ ὁποῖοι ἐσφαζαν και αὐτοὶ παχεῖα ἀρνία, προσφέροντάς ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ στοὺς Θεοὺς των και γλεντώντας με τὸ ὑπόλοιπο.

Σχετικῶς στὴ Βόρειο Ἑλλάδα, στὰ χωριά τῆς Δοκινουπόλεως πού παρεχωρήθησαν στὴν Ἀλβανία, ὑπάρχει και ἕνα λαϊκὸ τραγούδι, τὸ ὁποῖον τραγουδιέται τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα και τὸ ὁποῖο λέει τὰ ἑξῆς :

Τούρκοι ἔχουν Ραμαζάνι, σῆκοι, σφάζε τὸ «κουρμπάνι», νὰ τὸ θράσιν μάνι - μάνι, μέσ' σ' ἕνα τρίποδο καζάνι, ὅπως στὸ παλιὸ ἔζαμαν, κάταν κι' οἱ Ρωμιοὶ κουμπάνι χωρὶς νάχουνε Μεμέτη, χωρὶς νάχουνε Χασάνη.

Ὅπως τώρα πάλι κάνουν οἱ Ρωμιοὶ Λαμπρὴ και Πάσχα, κι' οἱ Ἑβραῖοι - ὅπου νάχουν πάντα τὴν καλὴ τους Φλάσκα - κάνουνε κι' αὐτοῖνοι..... Χάσκα!

Οἱ ὑποστηρίζοντες ὅμως ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐπῆγαγε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους και ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς τὸ μύθευσεν ή

Χριστιανικὴ Θεολογία, φέρουν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι ή ἐκκλησία μας ὥρισε και εὐχή, τὴν ὁποῖαν λέγει ὁ ἱερεὺς ὅταν ἐπικαλεῖται τὴν εὐχή γιὰ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ἀρνιῶν, παρακαλῶντας τον νὰ τὸν ἀρπάξῃ :

— «.....Ὡς ἡγάσεν τὸν ἀρνίον, ὃν ὁ Ἀβραάμ προσήνεγκεν αὐτῷ και ὄντερ προσήνεγκεν αὐτῷ ὡς ὁλοκαύτωμα ὁ Ἀβελ».

Ἐξαιρετικὴ σημασία δίδεται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες στὴν πλάτη τοῦ ψητοῦ ἀρνιῶν.

Τὸ ἔθιμο τῆς ὁμοπλαιοσκοπίας, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀσφαλὲς λαμβάνει τῆς «ειροσκοπίας» τῶν προγόνων μας, τηροῦσαν με θρησκευτικὴ λαβία οἱ προπατορὲς μας ἀματωλοὶ και κλέφτες, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν συμβουλή τῆς πλάτης τοῦ ἀρνιῶν ἀποφάσιζαν ἂν θὰ ἐπεται ἡ τύχη τοῦ ἔχθρου, ή ὄχι.

Ἀπὸ μάλιστα, ἀπὸ τῆς ὁμοπλαιοσκοπίας αὐτὴς ἔχουν παραμύθια ἱστορικῆς :

Η πρώτη εἶνε ή τοῦ Ἰωάννου Νοταρά, ὅταν θροσκόναν σὲ Νεάπολιν, και ή δεύτερη, ἐκείνη πού προεἶπε στὸν Μάρκο Μπάρκο, ὅταν θανάτω του, τῆς ἡμέρας πού ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τὸν Τούρκου και νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ Σουλτᾶν Πασσά, στὸ Καρπενήσι.

Τῆς ὁμοπλάτης τῶν ἀρνιῶν ἐβίβαν στοὺς παλιούς καὶ νὰ δοῦν σ' αὐτὴς γράμματα τὸ πᾶν τους και οἱ δόδοροι και τῆς Δύσεως, οἱ Σκῆτοι και οἱ Γερμανοὶ. Ἀλλὰ και οἱ Βυζαντινοὶ, ἐπὶ σέβαν τὴν πλάτη τῶν ἀρνιῶν.

Ὁ Μιχαὴλ Ψελλὸς πού ἔγραψε κατὰ τὸν 11ον μ. Χ. αἰῶνα, γράφει σχετικῶς σὲ κάποια συγγράμματά του :

— «Ζωὴς μὲν καὶ θάνατος, καὶ σὶν ἐν τῇ ἑξοχῇ τῆς ἀρχῆς ἔχουσιν και ἐν αὐτῇ ἐκατέρωθεν ἐστὶ λευκὴ και καθαρά, ζωὴς ἐπὶ τὴν λαμβάνουσιν συμβόλου, αἱ δὲ κεκορημένη, θανάτου τεκμήριον...». Λέει, δηλαδή, ὅτι ἐν ή πλάτῃ τοῦ ἀρνιῶν ἔχει σὲ δεξὴ μέρος πᾶν ἕνα κόκκινο σημάδι, αὐτὸ πρὸς τὸ γέλλει πόλεμο, ἀν δὲ καὶ τὸ ἄλλο μέρος τῆς εἶνε λευκὰ, εἰρήνην και εὐτυχίαν!...

Γενικῶς και τὰ μαῖρα και τὰ κόκκινα σημεῖα προλέγουν πάντα δυστυχίματα, ἐνὸς τὰ λευκὰ εἰρήνην, εὐτυχία και μακροζωίαν.

Στὶς προφητεῖες τῆς πλάτης τῶν ἀρνιῶν ἐπίστευαν πολὺ και οἱ νεώτεροι λησταί.

Ὁ Λύγγος π. χ. εἶδε γραμμένον τὸν θάνατό του στὴν πλάτη τοῦ ψητοῦ, καθὼς λέει και τὸ δημοτικὸ τραγούδι :

...παιδιά καθήστε γύρω μου, θέλω νὰ σὰς μιλήσω, γιατί μοῦ φαίνεται, παιδιά πῶς θὰ σὰς παρατήσω, κ' εἶναι ή πλάτη του θύλη μαύρη, σὰν καπνισμένη, και ἕνα μνῆμα με σταυρὸ ἐμένα περικείμεν!...

Καὶ, κατὰ τὸν Μακεδονικὸ ἀγῶνα, οἱ ἀντάρτες ἐπρόσβαν πολὺ στὴν πλάτη τοῦ ψητοῦ, και ἰδίως τοῦ Πασχαλινοῦ ἀρνιῶν. Λένε ὅτι ὁ Καπετάν - Γαρέφης προεἶδε, ὅπως ὁ Μάρκος Μπότσης, ὅτι θὰ σκοτώσῃ τοὺς Βουλγάρους ἀρχηγούς, ἀλλὰ ὅτι θὰ χάσῃ και αὐτὸς τὴ ζωὴ του. Λένε μάλιστα πῶς εἶπε :

— Ἀν ἤξευρε ή πλάτη τοῦ ἀρνιῶν, τὸ τί θὰ πᾶν αὐτοῦ ἐγώ, θὰ ἤξευρε καλύτερα ἀπὸ χρὲς, τὸ τί θὰ πᾶν αὐτοῦ σήμερα τὸ ἴδιο τὸ ἀρνί και δὲν θὰ στεκόταν νὰ τὸ πιάσωμε!

Καὶ οἰχτηκε με μιὰ ἀνίκηστη ὁρμή μέσα στοῦ σπῆ πού γλύνταγαν οἱ Βουλγάροι βοϊδοντάδες με τὰ παλὰ κάρια τους και σκότωσε με τὸ ἴδιο χέρι του τοὺς ἀρχηγούς Λουκά και Καρατάσο, μὰ σὲ λίγο σκοτώθηκε και οἱ Βουλγάρους και αὐτός.

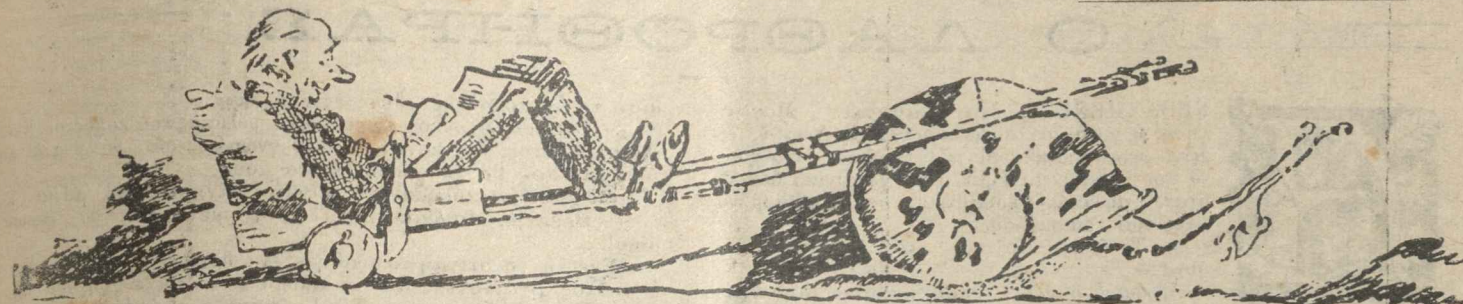
Ἐπίσης και ὁ Σπυριδῆς, προεἶδε σὲ μιὰ πλάτη τοῦ ἀρνιῶν, τὸν παρὰ τὸ Γκούγκοβο τραυματισμὸ του.

Ὡσαύτως, ὑπάρχει ή πρόφητις ὅτι γιὰ νὰ δειθῇ ή

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ ΝΤΕΡΟΖΟ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΒΟΤΑΝΟ

Πασχαλινὸ διήγημα

Στεγνὸς και ψηλὸς σὰν γέροντος ἔλατος, κρατώντας τὴν μαγκούρα του σφιχτὰ, φορώντας τὴν γιορτινὴ του μπλουζα, ὁ μπάρμπα Ζιλντς, ἀνεδείχαι τὸ βουνό.

Ὁ δρόμος εἶνε δύσκολος, τὰ μάγουλά του ἔχουν ἀνάψει κ' εἶνε κίτρινα σὰν τὴ φωτιά και τὰ γόνατά του τρέμουν λίγο. Μολαταῖτα, νά, ἔφτασε κιάλας.

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς! Νά και τὸ χωριό, ψιθυρίζει. Ψηλὰ στὰ καμπαναριά τους ή γέροντες καμπάνες, ή Ζανίνα και ή μεγάλη Μαριάννα χοροπηδοῦν τρελλὰ, χτυπώντας ἀδάσκαλα...

Ἀ! ή καμπάνες ή καμπάνες τῶν παλιῶν χωριῶν! Πῶς ἀναταράζουν τῆς ἀναμνήσεως μέσα στὴ ψυχὴ τοῦ γέροντος! Μιὰ χαρὰ παιδικιστικὴ τὸν πιάνει και ἀρχινεῖ τὸ τραγούδι μαζί με τῆς καμπάνες :

Πάντα εἴμασθ' οἱ Μπρετόνοι οἱ Μπρετόνοι παλληκάρια, οἱ Μπρετόνια, ὁμορφὴ χώρα, με τὰ δάση, τ' ἀκρογιάλια.

Γεῖά σου, μπάρμπα - Ζιλντα, ἀθάνατε! Η ἀνοιξίς, γιὰ ή ρετινὴ σου ἔδωσε τετὸ κέφι; τὸν ρωτοῦμε.

Φαίνεται πῶς και τὰ δύο, παιδιά μου. Μὰ κι' ή καρπάνες ἀκόμα ἂν θέλετε νὰ ξέρετε...

Κι' ὁ μπάρμπα - Ζιλντας κάθεται μαζί τους στὸ καπνιστὸ πούνα στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου και με μιὰ Μπρετονικὴ διάλεκτο καθιστὸ σὰν τὸν ἥλιο ἀρχίζει νὰ μῆς λέει τὴν ἱστορία του :

Ἀ! πῶς περάσανε οἱ παλιὲς καλοὶ καιροὶ!... Στὸ καιρὸ μου, ἀπὸ τὴν Κριακή τῶν Βαγίων ἀκόμα, ή γορὰ Βρεττανὴ ἀνδοτολίζονταν με σπάρτα και λουλούδια, σὰν νὰ ἐπρόκειτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, νὰ ξαναρθῇ και νὰ περάσῃ τοὺς δρόμους τῆς καβάλα στὸ πούλαρι του.

Ἐτοί και τότε σὰν ἤρθε τὸ Πάσχα, ὁ καιρὸς ἦτανε χαρὰ Θεοῦ. Τὰ κελαϊδήματα, τ' ἀρνιῶνα, τὸ τραγούδι τὰ κορίτσια στὶς φωνές!... Λιγοψιχνία σ' ἔπανε ἀπὸ τῆς εὐκαίρας πού ἦσαν περὶ τῆς σὶν ἀγέρα και τῆς ἀπὸ τὴν λάμψη ὅπου ἔχινε ὁ ἥλιος. Η καμπάνες ξεφαντώνανε σὰν καλὴ ὄρα τώρα.

Τὸ λοιπὸν ή ἀφεντιά μου, ὁλόχαρος ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀνοιξί, μεθυμένος ἀπὸ νεῖτα, πᾶν και βρίζω τὴ γορὰ Γκιόσσα, μιὰ στρίγλα, μιὰ μάισσα, μιὰ κακιά γορὰ, π' ἀνάθεμά την και τῆς λέω :

— Γεῖά σου, κυρὰ Γκιόσσα! Ὁ ἥλιος μοῦ γύρισε λιγάκι τὸ κεφάλι και ἔχω ὀρεξί νὰ παντρευθῶ. Δόσε μου λοιπὸν τὸ φεγγαροβότανο πού δίνει εὐτυχία σ' αὐτοὺς π' ἀρραβωνιάζονται τὸ Πάσχα.

Η γορὰ Γκιόσσα μοῦ ἔδωσε τὸ ἄσπρο δελινὸ, τὸ φεγγαροβότανο, πού τὸ ἔχε μαζέψει με τὸ πρῶτο χτύπημα τῆς καμπάνας πρὸς τὸ νὰ ἔμμερῶσῃ ὁ Θεός.

Νά, γυνὴ μου, πᾶρε το αὐτὸ νὰ σ' ἀγάπησῃ ἐκείνη πού ποθεῖς. Και νὰ εἶνε ὅλες σὰν τῆς Πασχαλιάς, ή ἡμέρες τῆς ἀγάπης σου!... Μά, ἂν

πλάτῃ ἕνος ἀρνιῶν τὸ μέλλον τοῦ νοικοκύρη τοῦ παπποῦ, πρέπει τὸ ἀρνί νὰ κοιμηθῇ μὲ βραδὺ στὸ σπίτι του.

Κατ' ἄλλους πρέπει τὸ ἀρνί αὐτὸ νὰ εἶνε μῆδος, ὅπως πιστεύανε και οἱ ἀρχαῖοι.

Ὅπως και ἂν ἔχη ὅμως τὸ πρᾶγμα ἐμεῖς σὰς εἰχόμεθα καλὴ διακοπὴ με τὸν Πασχαλινὸ ἀρνί και καλὸ ξεκοκκάλισμα τῆς... πλάτης, και τόσο μάλιστα, πού νὰ τὴν κάνετε «γυαλί» ὅπως λένε και οἱ εὐδῶνοι!...

Βγαίνοντας ἀπ' τὸν ἐσπερινὸ ἐτράβηξα γιὰ τὸν «Δι Τρεζανέκο»...

θέλεις γρήγορα νὰ παντρευθῇς, νὰ πᾶς νὰ σταθῇς, ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἐσπερινὸ, στὸν «Δι - Τρεζανέκο, και τὸ πρῶτο κορίτσι πού θὰ ἴδῃς, θὰ νὰ εἶνε ἐκεῖνο πού σου στέλνει ὁ Θεός.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸν ἐσπερινὸ, καθὼς ἤμουνα καλοντυμένος και καλοξοφισμένος, μιὰ και δὺν τράβηξα στὸν «Δι - Τρεζανέκο, και ἴδω τὴν κοπέλλα πού μοῦ εἶχε γραμμένη ὁ Θεός.

— Ἀχ, ἔλεγα, νάτανε ή Ὑδὸνα ή ξανθομάλλουσα, ή ή Μοριάννα με τὴν θοριὰ τὴν ἀσπρολουλιδάτη, ή τὸ Σορᾶν τὸ γλυκὸ σὰν μέλι και εὐγενικό, ή ή Λενίτσα ή ἀφάρτη και ἀχοροδίνη σὰν κρέμα, ή ή Μαρίνα ή λευκὴ και καθαρή, ή ή Χρυσούλα ή ἔσση κι' ή πωράτη!...

Σὲ λίγο ἕνα λευκὸ καλεμεκερὶ βλέπω και προβάλλει ἀπὸ πέρα... Ἀχ! ποιά νάνα τάχατες!... εἶπα μέσα μου κ' ή καρδιά μου χτυποῦσε, ὅπως χτυπεῖ τώρα ή καρδιά μου...

Λαχτάρα μου!... Ποιά ἦτανε, θαρρεῖς... Η Νάικα!... Αὐτὴ πού κανένα παλληκάρη δὲν γύρισε ποτὲ νὰ τὴν ἴδῃ. Η Νάικα ή ψηλομύτη κι' ή λυγρὴ ὥσαν τὸ στάχυ, μιὰ πού εἶχε ἕνα μάτι μονάχα!

Κοῦος ἰδούσας μ' ἔκρυψε μόλις τὴν εἶδα.

— Τὴ Νάικα νὰ πᾶρω γιὰ γυναῖκα μου!...

Εἶπα πῶς ὁ Θεός μ' ἔπηρε στὸ κορόιδο. Μὰ νὰ σου και κοντοζυγώνει ή κατσίκα και με ἔρωτά :

— Κύρ Ζιλντα, τοῦ λόγου σου πού ξέρεις τὸν τόπο, δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἀπὸ ποῦσε νὰ πάω γιὰ νὰ βγῶ στὸ Κούτσικο :

Στὸ Κούτσικο! Πῶς νὰ τῆς δώσω τώρα γιὰ νὰ καλαβῇ, πού ἦτανε δύσκολο τὸ μέρος γιὰ νὰ τὸ δῶς!

Τῆς λέω τὸ λοιπὸν :

— Ἐλα μαζί μου νὰ σὲ βάλω στὸ δρόμο, γιατί μονάχη σου, σὲ αὐτὸ δὲν ἂν πᾶς. Ἀχ! ή καμπάνη!... Ἀπορρομὴ γύρισε. Μοῦ πιάνει μιὰ κοινέττα γιὰ τὸ σπίτι τῆς και γιὰ τὸ σὸί τῆς, γιὰ τὰ θαλασσινὰ τοῦ παπποῦ τῆς κατορθώματα, με μιὰ χάρι και με μιὰ γλυκάδα, πού συγκινήθηκα σὰν νάμουν κορίτσι και δάσκαλα μοῦσαν στὰ μάτια μου...

Ἐλκε πᾶρε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ μιὰ μυρωδιά τοῦ Παραδείσου, και ἀνάμεσα στῆς ἔσρες ὅπου περπατοῦσα, μοσχολάγες ἔβαν και λουλούδια τῆς Ἀγίας και Μεγάλης μας Πασκαλῆς. Θαρροῦσα πῶς ή Παναγία περπατοῦσε δίπλα μου.

Πῶς διάβολο ἔγινε και πρὶν ἀκόμα φτάσωμε στὸ Κούτσικο, δόχισα νὰ λέω με τὸ νοῦ μου :

«Να, ἕνα μάτι ἔχει ή ἀναθεματισμένη, μιὰ αὐτὸ τὸ ἕνα εἶν' ὁμοσφο σὰν δὺν. Και δὲν ὑπάρχουνε σὸν κόσμο, πολλὰ κορίτσια σὰν τὴ Νάικα».

Νά μην τὰ πολυλογῶ, τὴν ἄλλη μέρα, ἀνήμερα Λαμπρὴ, τῆς στέλνω τὸ μπουκέτο και μνῆμα γι' ἀφορδᾶνα... ἕνα θεόδατο μπουκέτο, πού δὲν ἔχουν ἰσοδύναμο ἄλλο τέτοιο στὴ Μπρεττανία : Μιὰ μικρὴ κηλὶ ὁλόσκη, πού πῆγα και τὴν ἔκοβα ἐπὶ τῆς γι' αὐτήν.

Τὴν Πεντηκοστή ἔγιν' ὁ γάμος και σὰν τελειώσανε περὶ δα, μὲρὸς στὸν Δήμαρχο και τὸν παπὰ, μαθαίνω πῶς ή γορὰ - Γκιόσσα, ή στογγίλα, εἶχε πᾶρε πέντε σφάντιγκες ἀπὸ τὴ Νάικα, γιὰ νὰ μὴ τὴ ἐκείνη τὰ λόγια, σὰν μοῦδινε τὸ φεγγαροβότανο και νὰ μὴ φκιάσῃ ὅλη τὴν τὴ δουλειὰ, στέλνοντάς μου τὴ μονόματὶ στὸ δρόμο μου!...

Ἐτοί τὴν εἶδα, μωρὲ παιδιά μου!...

Σὰν μπούφος, πού λένε...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ΝΤΕΡΟΖΟ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΛΑΘΡΟΦΗΡΑΣ

ΝΕΒΑΣΜΕΝΗ σ' ένα σκαμνάκι, η Μαγδαληνή, η γυναίκα του δασοφύλακα Λεντρώ. Ήχωνε μέσα στο κλουβί των πουλιών λίγα χόρτα που τα είχε μαζέψει στο γειτονικό δάσος, όταν, ξαφνικά, ακούστηκε ένα μανιασμένο γαύγισμα του σκύλου.

— Τι έχεις; Καίσαρ; του φώναξε. "Η-συχά!...

"Αλλά ο σκύλος, όλοφθορ πάνω στον φράχτη, εξακολουθούσε να γαυγίζει με τα δόντια έξω. "Η κυρία Λεντρώ έριξε ένα έρευνητικό βλέμμα γύρω της, αλλά δεν είδε τίποτα. Τότε πήρε μια βέργα από κάτω και φοβέρισε μ' αυτή τον σκύλο, ο οποίος έτρεξε και τρόπωσε στο ξύλινο σπιτάκι του.

Την στιγμή όμως που ετοιμαζόταν να μπη κ' εκείνη μέσ' στο σπίτι της, άκουσε έναν ελαφρό θόρυβο απ' το μέρος του φράχτη και γνοίζοντας προς εκεί είδε έναν άνδρα.

Δεν κινήθηκε καθόλου απ' τη θέα της, αλλά το πρόσωπό της έγινε κατακίτρινο ενώ τα χείλη της ψιθύριζαν:

— "Ο Ζάκ!...

"Εκείνος, ένα παλλήκαρι είκοσιπέντε - είκοσιέξι ετών, μεγαλόσωμο, ρωμαλέο, με κανονικά και συμπαθητικά χαρακτηριστικά, πλησίασε κ' ακούμπησε στον φράχτη.

— Ναι, Μαγδαληνή, είπε σιγανά, εγώ είμαι, ο Ζάκ. "Εδώ κ' έξη μήνες, από τότε που παντρεύτηκες είνε η πρώτη φορά που ριψοκινδυνεύω κ' έχομαι σ' αυτό το μέρος. Είδα σήμερα το πρωί τόν άνδρα σου δυο λείψες μακριά απ' το Σενφόρ κ' έτρεξα απ' τα γρηγορότερα μονοπάτια θέλοντας να ε-παφελθώ της άπουσίας του και να σε ιδώ, να μάθω τι γίνεσαι κ' αν είσαι ευτυχισμένη. Πες μου, είσαι ευ-τυχισμένη;

"Η Μαγδαληνή δεν αποκρίθηκε κ' ο νέος της ξανάκανε την ίδια ερώ-τηση.

— "Άκουσε, Ζάκ, του είπε. Φύγε, σέ παρακαλώ, γιατί αν έρθη ο άνδρας μου και σε ιδή... θα γίνω μεγάλο κακό...

— Μη φοβάσαι γι' αυτόν. "Εγώ, όπως ξέρεις, δεν κρατώ όπλο επάνω μου. Μόνο το μπιστούνι μου έχω. "Ετσι, αυτός θα μπορούσε να με ξε-κάνει πολύ εύκολα...

— Φύγε Ζάκ, φύγε!... "Εκανες πολύ κακά που ήρθες εδώ και μ' ά-ναγκάζεις να σ' ακούω.

— Κάνω κακό που σ' αγαπώ ακό-μη Μαγδαληνή; ρώτησε με παράπονο ο νέος.

— Σώπαινε, σόπα!... του απο-κρίθηκε εκείνη φοβισμένη.

— Γιατί να σωπάσω; Τώρα που είσαι παντρεμένη, τώρα που ανήκεις σ' άλλον, τι έχεις να φοβηθείς από μένα; "Αλλοτε, όταν ήσουν ακόμη ανύπαντρη, μου έλεγες και τότε να σωπαίνω. Τότε δε-μος μ' άφινες να ξερω πως μ' αγαπούσες και μάλιστα κάποια μέρα μου είχες πη αυτά τα λόγια ακριβώς: "Όταν θα παντρευ-θούμε, τότε θα μπορώ να μω μιλώς έτσι". Θυμάσαι, Μαγδαληνή;

Τότε σε υπάκουα, γιατί είχα εμπιστοσύνη σ' εσένα, γιατί ήλπιζα... Τώρα όμως γιατί να στερηθώ αυτή την παρηγοριά, αυτή την ανα-κούφιση που αισθάνομαι λέγοντάς σου πόσο σ' αγαπώ, πόσο υποφέ-ρω, πόσο είμαι αξιολύπητος, και θυμίζοντάς σου τα ψέμματά σου και την προδοσία σου.

"Η Μαγδαληνή έκανε μια χειρονομία διαμαρτυρίας.

— Ξέρεις καλά, Ζάκ, του είπε, ότι τότε ήμουν ελκρινής και ότι αν τώρα ανήκω σ' άλλον, γι' αυτό φταίς εσύ...

— "Εγώ;

— Ναι, ναι. "Εσύ!... Γιατί προτίμησες να με πάρη ο σημερινός μου άνδρας παρά ν' άφισες αυτό το άταιστό επάγγελμά σου του λαθροφύλακα... Ναι, Ζάκ. Τότε σ' αγαπούσα, σου τ' ορκίζομαι. "Αλλά δεν μπορούσα να σε κάνω άνδρα μου, έφόσον εξακολουθούσες να είσαι λαθροφύλακας... Δεν μπορούσα να συμμερισθώ μαζί σου τούς κινδύνους της εγκληματικής σου ζωής και την καταφρόνια όλου του κόσμου. "Ήθελα να μπορώ να κρατάω την αγάπη σου και την υπολήψη του κόσμου... Γιατί όταν σου πρόσφεραν τη θέα αυτή, που έχει σήμερα ο άνδρας μου, εσύ δεν θέλησες να την δεχθής;

— Γιατί δεν ήθελα να χάσω την ανεξαρτησία μου, δεν ήθελα να είμαι στις διαταγές άλλων, και ακόμη γιατί με το επάγγελμά μου κάνω θα μπορούσα να κερδίσω σε λίγους μήνες περισσότερα απ' όσα θα κερδίσει ο άνδρας σου μέσα σε χρόνια ολόκληρα, κ' έτσι θα κ' έκανα και σένα πλούσια κ' ευτυχισμένη. "Επειτα, μην ξεχνάς ότι κ' ο άνδρας σου προτού να γίνη δασοφύλακας, ήταν δικός μου σύν-τροφος.

— Ναι, αλλά μην ξεχνάς ότι για χάρη μου άφησε το επάγγελμά

αυτό το οποίο σ' δεν θέλησες γ' αφήσης...

— Βέβαια, ο λύκος έγινε τώρα φύλακας του καπαδού. Και όμως είμαι βέβαιος, ότι κοντά του δεν γνώριζες ούτε το ένα δέκατο της ετυχίας που θα έννοιωθες κοντά μου.

Δυο δάκρυα κύλησαν τη στιγμή εκείνη από τα μάτια της νέας. — Βλέπεις, Μαγδαληνή; Τι ευτυχισμένη που θα ήσουν μαζί μου!...

"Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα δυνατό μακρινό σφύριγμα και ο σκύλος, βγαίνοντας απ' το κλουβί του, έτρεξε γρήγορα έξω.

— Για τόν Θεό, φύγε Ζάκ!... φώναξε μ' απόγνωση η νέα γυναι-κα. Είνε ο άνδρας μου. Είνε το σφύριγμά του... Το ξέρω.

"Εκείνος κοντοστάθηκε μια στιγμή διατάζοντας, αλλά στο πρώ-σσωπο της Μαγδαληνής ζωγραφίζονταν μια τέτοια έκφραση έκθε-σας, ώστε σε λίγο την άπηκωσε.

— "Αντίο! της είπε.

Και έφυγε άργά-άργά. "Η Μαγδαληνή άμέσως μπήκε μέσ' στο σπίτι.

"Επειτα από λίγα λεπτά της ώρας έφθασε ο Λεντρώ.

— Καλημέρα Μαγδαληνή, της είπε ενώ κεραιόσε το άπλο του στον τοίχο. Τώρα που ερχόμουν μω φάνηκε πως είδα κάποιον άν-δρα να φεύγει απ' τ' αντίθετο μέρος... Μήπως είδες ποιος ήταν;

— "Όχι, του απάντησε εκείνη.

— Τό φαι είνε έτοιμο;

— "Όχι ακόμη... "Άρρησα λίγο μέσ' στο περιβόλι, είπε η Μαγδα-ληνή, ενώ ή φωνή της τρεμε.

"Ο Λεντρώ προσέθε την ταραχή της. Γι' αυτό την έπληρσσε και την ρώτησε τρυφερά.

— Τι έχεις; Μαγδαληνή; Φαίνεται

ταραγμένη...

"Εκείνη ταραχθηκε με την ερώτη-ση του ακόμη περισσότερο, αλλά δεν ήθε-λε μιλάει απ' το στόμα της.

— "Άκουσε Μαγδαληνή, είπε πάλι ο Λεντρώ. "Εμαθα πως έδω και λίγες μέρες τριγυρίζε εδώ γύρω ο Ζάκ, ξέρεις δά, εκείνος που ήθελε να σε παρη-θή... Μήπως ήταν αυτός που έφευ-γε;

— Ναι, αυτός ήταν, είπε με ελπιώ-νεια η Μαγδαληνή... "Ήρθε στον φρά-χτη και μω μίλησε. "Αλλά δεν μίλησε μέσά.

— Και τι σούλεγε;

— Μοιλιανε παρίκανα γιατί πα-ντρεύτηκε εσένα και μίλησε πως τρυ-φερεί.

— "Άκουσε, να σου πω, Μαγδαλη-νή. Ξέρω πως τόν συμπαθούσες άλλοτε. "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

— "Αν τυχόν τόν συμπαθής ακόμη πάλι, του να μην ξαναφανεί από δω και να μην κυνηγάς στην δική μου περιφέρεια, γιατί το όπλο μου δεν άσπείρει πια.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Ένα τυχερό λαχείο

Στην "Αμερική—που άλλου—γίνονται τα πιο παράξενα πράγ-ματα του κόσμου. Διαβάστε την παρακάτω είδηση και σ' αν θέλετε μην άπορείτε και μην εξίστασθε.

"Ένας νεαρός "Αμερικανός γιατρός, μόλις πήρε το δίπλωμά του από το Πανεπιστήμιο της Νέας "Υόρκης, για να βοηθί τα χρήματα που του χρειάζονταν για ν' άνοξη κλινική και ν' άρχισή την εξά-σκησή του επαγγέλματός του, σκέφθηκε να διοργανώση ένα λαχείο μ' ένα μόνο κερδίζοντα λαχνό. Το κέρδος δε ήταν... αυτός ο ίδιος ο γιατρός!...

"Αν ήγγειλε λοιπόν το πράγμα διά των έφημερίδων ως εξής:

"Διοργανώω λαχείον του οποίου θα κερδίση ένας και μόνος άριθμός. Το κέρδος θα είμαι εγώ ο ίδιος. "Αγοραστεί δε του λα-χείου όλες η "Αμερικανίδες που ζητούν σύζυγον. Το λαχείον μου θα έχη 3000 νούμερα και όριζω την τιμήν του κάθε άριθμού εις δολάρια πέντε.

"Το προϊόν του λαχείου θα χρησιμεύση διά την εύπρεπή έγκα-τάστασιν μου ως λατρού ενταθά. Θα νυμφευθώ δε εκείνη η ο-ποία θα κερδίση τόν... τυχερόν λαχρόν και η όποια φρονικά γενο-μένη σύζυγός μου θα συμμερισθί μαζί μου έξ ήμισιός της ποσόν τών 15.000 δολλαρίων που θα μές μείνη ως κέρδος από το λαχείο.

""Απογορεύεται όμως άυστηρώς ν' αγοράσουν άριθμούς του λα-χείου μου η μάδρες, η άσθενείς, η χήρες και η άσποινίδες που έχουν ήλικίαν άνωτέραν τών 30 ετών".

"Όσο κ' αν σ' άς φαίνονται παράξενα όλα αυτά, άγαπητοί άνα-γνώστα, ή... επιχείρησις του "Αμερικανού γιατρού είχε μεγάλη επι-τυχία. Το λαχείο του πουλήθηκε άγρίως. Και ο νεαρός "Ασκληπιά-δης και κλινικήν περίσημη άπόκτησε και σύζυγον. Ήπρε μια όμοια ξανθοθα 19 χρόνων από το Σικάγο, η όποια κατείχε τόν κερδισάντα λαχρό.

Οι θησαυρεί του Γεωργίου της "Αγγλίας

"Ο βασιλεύς Γεώργιος της "Αγγλίας δεν έχει μόνο επιχορήγησι 300 εκατομμύρια δραχμάς τόν χρόνο και με-γάλη κτηματική περιουσία. "Έχει επίσης κ' ένα άληθινό θησαυρό από κοσμήματα και πολύτιμα άντικείμενα, τα όποια κληρονόμησεν από τόν πατέρα του "Εδουάρδο.

Νά τώρα μερικά από τα πολύτιμα αυτά άντικείμενα του "Αγγλου Βασιλέως:

Σερβίτσια για 1500 πρόσωπα, άξίας 125.000.000 δραχ-μών. "Ένα όλόχρυσο παγώνι, του οποίου το σόμα είνε στολισμένο με πολύτιμες πέτρες. "Η άξία του παγωνιού αυτού υπολογίζεται σε 180 εκατομμύρια δραχμών! Σπα-νιάτα σκευή από πορσελάνη άξίας 100 εκατομμυρίων. "Άλλα όσσυρά και χρυσά σκευή άξίας 125 εκατομμυρίων.

"Αλλά όλα αυτά είνε μηδαμιά συγκρινόμενα με δύο άλλα πολύτιμα άντικείμενα που έχει ο Βασιλεύς, και τα όποια κληρονόμησεν από την γιαγιά του, την Βασίλισσα Βικτώρια, στην όποια έδοξάθησαν από τόν Σάχη της Περσίας προ 85 ετών.

Το πρώτο είνε μια όμορφος σφαίρα, όλόχρυση, επάνω στην όποια η διάφορος χρώσε είνε χαραγμένες διά ψηφιδωτό από πολ-λίτιμες πέτρες. "Η όλη άξία του πραγματικού αυτού άριστοτηνιού-τος είνε άνυπολόγητος. "Αν πουλιόταν δεν θ' άρκοσαν η περιου-σίς τών πλουσιωτέρων ανθρώπων της "Αγγλίας για να τό αγο-ράσουν.

Το δεύτερο άντικείμενο όμοιο κ' αυτό του Σάχου της Περσίας προς την Βικτώρια—είνε όμοιο πιο πολύτιμο. Συνίσταται από μια χρυσάλευνη θήκη μέσα στην όποια φυλάσσονται τα σπανι-ωτά και άκριβώταρα παρασηνάκια που έπ' αιώσε είχαν μαζέψει στους θησαυρούς τών δι Σάχη της Περσίας. Το δεύτερο αυτό άντι-κείμενο είνε χρυσόλεκτικός άγαστηρίο.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

"Υπέγραψε και τάδεσε στόν Λεντρώ ψιθύριζοντας:

Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ!

Τού άλλου τα μάτια είχαν βουρκώσει.

— Γιατί; ψιθύρισε. Γιατί καθόνν έτσι τα πράγματα;

— Φύγε, του είπε ο Ζάκ. Πήγαινε κοντά της.

"Αλλά ο Λεντρώ δεν έφυγε. Κάθρε

κατά γης και πήρε σά γονάτά του το

κεφάλι του Ζάκ και άρχισε να τό χαι-ρεύει απαλά, τρυφερά, ατάκως

έως όποτε από λίγα λεπτά της ώρας,

μ' έναν τελευταίο σασμό, έμπε η τε-λευταία του ανοή...

Περσίας προ 85 ετών.

Το πρώτο είνε μια όμορφος σφαίρα, όλόχρυση, επάνω στην όποια η διάφορος χρώσε είνε χαραγμένες διά ψηφιδωτό από πολ-λίτιμες πέτρες. "Η όλη άξία του πραγματικού αυτού άριστοτηνιού-τος είνε άνυπολόγητος. "Αν πουλιόταν δεν θ' άρκοσαν η περιου-σίς τών πλουσιωτέρων ανθρώπων της "Αγγλίας για να τό αγο-ράσουν.

Το δεύτερο άντικείμενο όμοιο κ' αυτό του Σάχου της Περσίας προς την Βικτώρια—είνε όμοιο πιο πολύτιμο. Συνίσταται από μια χρυσάλευνη θήκη μέσα στην όποια φυλάσσονται τα σπανι-ωτά και άκριβώταρα παρασηνάκια που έπ' αιώσε είχαν μαζέψει στους θησαυρούς τών δι Σάχη της Περσίας. Το δεύτερο αυτό άντι-κείμενο είνε χρυσόλεκτικός άγαστηρίο.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

"Υπέγραψε και τάδεσε στόν Λεντρώ ψιθύριζοντας:

Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ!

Τού άλλου τα μάτια είχαν βουρκώσει.

— Γιατί; ψιθύρισε. Γιατί καθόνν έτσι τα πράγματα;

— Φύγε, του είπε ο Ζάκ. Πήγαινε κοντά της.

"Αλλά ο Λεντρώ δεν έφυγε. Κάθρε

κατά γης και πήρε σά γονάτά του το

κεφάλι του Ζάκ και άρχισε να τό χαι-ρεύει απαλά, τρυφερά, ατάκως

έως όποτε από λίγα λεπτά της ώρας,

μ' έναν τελευταίο σασμό, έμπε η τε-λευταία του ανοή...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ (*)

Η πλανομένη Βασίλισσα και ο άρχιεπίσκοπος της. Η γυναιμία της μ' έναν Ιταλό τυχοδιώκτη. Όπου ο Περγκάμι σώζει δύο παιδιά από το ποτάμι. Τό έπεισόδιο της πυρκαϊάς. Η Καρολίνα και η πενήνη καμαριέρας της. Προς το βράδυ... Η επίδειξη μιας ληστρικής συμμορίας. Ο θρίαμβος του άρχιεπίσκοπου κλειδούχου. Μικ αίσρα από περιέργια έπεισόδια.

Υπάρχει στην Έθνική μας Βιβλιοθήκη, ένα παλαιό βιβλίο, δυσχερές σήμερα, που έχει τον ακόλουθο τίτλο: «Ταξείδια της Α. Μ. της Βασίλισσας της Αγγλίας και του βαρόνου Περγκάμι, κλειδούχου της, εις Γερμανίαν, Ιταλίαν, Ελλάδα, Τύνιδα, Ιερουσαλήμ, κτλ. κατά τα έτη 1814—1820, με διάφορα ανέκδοτα, περιέργια και ένδιαφέροντα, υπό Ταμινί Άλμερτέ, Έλληνας την καταγωγήν, προσκεκολλημένου εις την υπηρεσίαν της, Παρίσι, 1821».

Στο περίεργο αυτό βιβλίο, ο υπό το ψευδώνυμον Ταμινί Άλμερτέ Έλληνας συγγραφέας, διηγείται ολόκληρο την εξέστη περιπέλτη της βασίλισσας Καρολίνας στας τρεις ήπειρους: Ιδού ή ιστορία της: Η Καρολίνα του Μπρούκλιν, σύζυγος του πρίγκιπος της Ουαλίας Γεωργίου, δεν έζησε πολύ με τον άντρα της. Μόλις απέκτησαν ένα παιδί, οι δύο σύζυγοι έχωρισθηκαν, και ο χωρισμός των απέδωκε σέ ασυμφωνία χαρακτήρος. Η μικρή κόρη τους, ή πριγκίπισσα Σαρολότη, απέσπασθη από τη μητέρα της, ή οποία οίχτηκε στα ταξείδια γιά να ξεχάση τη λύπη της. Ένώ ή Καρολίνα βρισκόταν στην Ιταλία, συνέβη να πεθάνη στο Λονδίνο ο πεθερός της βασιλεύς Γεώργιος Γ', και συνεπώς ν' ανέβη στο θρόνο, ο άντρας της Γεώργιος Δ', ο οποίος παρήγγειλε στη γυναίκα του ότι της άπαγορεύει να ξαναπατήση στην Αγγλία.

Τόν ίδιο καιρό ή Καρολίνα—που χρησιμοποιούσε μολταυτά τον τίτλο της βασίλισσας—γνωρίστηκε στο Μιλάνο με το βαρόνο Περγκάμι. Ο Περγκάμι καταγόταν από ευγενικά και πλούσια οικογένεια, κ' έσπούδαζε στο Κολλέγιο της Μάντουας, όταν ο Γάλλος έμπηκε στην Ιταλία. Ο Περγκάμι εγκατέλειψε τότε τον κλήρο, γιά τον όποιο ήταν προορισμένος κ' έλαβε τα όπλα ύπερ της Πατρίδος του. Ένθουσιώδης είνε ή περιγραφή που κάνει ο συγγραφέας του άνωτέρω βιβλίου, γιά τον Περγκάμι:

«Θαυμάσιο κεφάλι, γράφει, επάνω σέ σόμα ήρώκλειο. Γλυκός, περιποιητικός, εδαισθητός, ο βαρόνος αυτός διαφέρει πολύ από τους συμπαιρωτές του κατά το χαρακτήρα, γιάτι ποτέ ή εκδίχσεις δεν έμπηκε στην ψυχή του. Είνε άνδρείος μέχρι παραφροσύνης, και συνάμα μετροφρονέστος. Έκτός τούτων ο Περγκάμι έχει και άλλες χάρες. Γνωρίζει μουσική και ζωγραφική, μιλεί τη Γαλλική και την Αγγλική, και είνε πολύ δυνατός στα Μαθηματικά».

Αυτός ήταν ο Περγκάμι, ο προορισμένος από τη Μοίρα νά προσβάλη την τιμή του βασιλικού Οίκου της Αγγλίας. Μιά Μάγισσα του είχε προσφένει, κάποτε, ότι θά γίνη διάσημος άνθρωπος. Και πραγματικώς άρχισε πολύ γρήγορα νά γίνεται διάσημος. Μόλις γίνικε άξιοματικός, του Ιταλικού Στρατού, παραιτήθη, γιάτι έσκότωσε σέ μονομαχία ένο συνάδελφό του. Έπειτα παντρεύτηκε μια καλή κόρη, αλλά γρήγορα την έδαρθηκε και την εγκατέλειψε. Έπί τέλους βρέθηκε άλλη, (αλλά πάντα κομπονιμένη) στο Μιλάνο χωρίς εργασία, γνωρίστηκε με τον μεγάλο κλειδούχο της βασίλισσας μαρκήσιο ντ' Αργκίλι, ο οποίος τον έπηρε στην βασιλική υπηρεσία ως «ταχυδρόμο», τίτλος που ύπηρχε τότε στις Αίλλες. Ο ταχυδρόμος τυχοδιώκτης άρχισε πια το στάδιό του: Όρμητικός, γενναίος και προικισμένος

(*) Γιά την Βασίλισσα Καρολίνα έγραψε άριστά παλαιά, τερα στο «Μπουκέτο» μία σελίδα. Η νέα αυτή ιστορική αφήγηση είνε άσχετη με τα γραφέντα τότε, και μάς δίνει όλοκληρωτικά τη ζωή της περιεργότατης αυτής γυναίκας.

Η Καρολίνα και ο Περγκάμι στην Ιταλία
(Εικόν από το βιβλίο του Άνγυ ντε Κόν)

θνος κοντά του και υποκρινόμενη ότι ήταν ή βασίλισσα, του μίλησε με τέτοια ελευθεροστομία, ώστε ο Περγκάμι έμεινε κατάπληκτος. Την άλλη μέρα ή ίδια καμαριέρα διέδωσε ότι ή βασίλισσα ήταν γιά τον Περγκάμι κ' ότι του είχε εξομολογήθη τον έρωτά της κατά τόν δωδέντα χορόν.

Το σκανδαλώδες αυτό γεγονός έγινε γνωστό στους κατασκόπους, που άκολουθούσαν τη συνοδεία της Καρολίνας, κατά διαταγή του σούζου της, βασιλέως της Αγγλίας.

Η Καρολίνα έφτασε ωστόσο στη Ρώμη. Εκεί ή δυσάρεστη φήμη δεν ήτο μόνο εξακολουθήσαν, αλλά έγιναν και έντονότερες. Μια από τις κυρίες της τιμής, που άκολουθούσαν τη βασίλισσα, ή μίς Καρολίνα Λίνδσεϋ, έλεγε καθαρά στην κυρία της ότι πρέπει ν' άπολύση από την υπηρεσία της τον Περγκάμι, γιάτι όλος ο κόσμος την έκακολογούσε ότι είνε έρωστής της. Αλλά ή Καρολίνα δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Έπειτα από λίγες μέρες, ένας άκόλουθος της συνοδείας κατήγγειλε τον Ιταλό βαρόνο στη βασίλισσα, ότι τοι... έλεγε μια λόγα! Η βασίλισσα δεν ήθέλησε νά πιστέψη την κατηγορία. Τότε ένας ευγενής Αγγλος, ο σερ Γάιρσοφ, που την άκολουθούσε ως ύπαοπιστής, άναγκάστηκε γιά την τόση τύφλωσή της, έπροφασίσθη κείνα σπου-

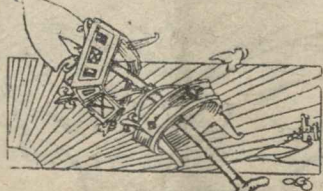
με τόσες φυσικές αρετές, κατάλαβε γρήγορα όλες τις αδυναμίες της διωγμένης ήγεμονίδας και πήρε κατ' εϊδειαν το δρόμο της καρδιάς της.

Μιά μέρα διατάχθη ν' αναχωρήση, γιά νά προηγήται της βασίλης συνοδείας στη χώρα που θά έπληγαν. Έπειτα από μια ώρα όμως, ή βασίλισσα, βγαίνοντας από την πόλη, τόν όρμηκε μέσα σ' ένα πλήθος που φαινόταν ότι δεν ήθελε νά τόν άφήση νά φύγ. Η Καρολίνα διατάξε νά σταθή τ' άμάς της, κ' έστειλε έναν ύπαοπιστή της νά μάθη «τι έκαμε τον ταχυδρόμον της βαρόνον ντ' Περγκάμι νά παραλείψη τά καθήκοντά του». Ο ύπαοπιστής έγύρισε σέ λίγο και άνεκοίνωσε στη βασίλισσα ότι δύο παιδιά είχαν πέσει στο ποταμό και θά έπνίγοντο, χωρίς άλλο, άν ο Περγκάμι, περνώντας τη στιγμή εκείνη, δεν τά έβλεπε, και, δεν έφερτε άμέσως στο νερό νά τά σώσει. Ο λαός, που είχε μαζευτή, ήταν ζωνιά συγκινημένος, έζητωκραύγαζε τον Περγκάμι γιά τη γενναία του πράξη και δεν τόν άφηνε νά φύγ. Αλλά εκείνος, άμα είδε ότι έπλησίαζε ή κυρία του, πήρε άμέσως επάνω σ' έλκονό του, τό κέντησε, και γίνικε άρρατος.

Δεν έχοριζόταν τίποτα περισσότερο γιά νά τρώχητή άόκληση ή προσοχή της ασθματικής Καρολίνας στο νέο ταχυδρόμο, ο οποίος άλλωστε ήταν άσχετά όμοιος. Κι από τη στιγμή εκείνη ή βασιλική της καρδιά ήταν αλματωμένη!

Από το Μιλάνο ή περιελαομένη βασίλισσα διευθύνθηκε στο «Βασίλειο της Νεαπόλεως» όπου έβασίλευε ο Μπαρ. Στο μεταξύ ο Περγκάμι είχε κάνει τόσους προσόδους στην έκτασή της κηρύς του.

Μιά καμαριέρα όμως της βασίλισσας, ή μίς Μάργκαρετ, μαγευμένη από την άσολάωνια όμορφιά του όμοιου ταχυδρόμου, άποφάσισε νά τόν έδαρθή γιάτι δεν την έπρόσεξε. Και σ' ένα χορό μετουμεσιμένοι, που δόθηκε προς τιμήν της βασίλισσας στο Μόντε Κάρλο, ή καμαριέρα αυτή, μετουμεσιμένη ο κοριθώς ύπως ή κυρία της, έδωλεξε μια στιγμή που ή βασίλισσα έβηκε από τη σάλα, έπλησίασε τον Περγκάμι, έκά-

ήτα τάχα υπόθεσί του στην Αγγλία, κ' εγκατέλειψε τη βασίλισσα.

Μετ' όλιγον ή Καρολίνα έφτασε στη Γένοβα. Εκεί, άλλη περιπέτεια τρώχητή αυτή, έπεριέμενε την περιπλανομένη βασίλισσα. Η Κίλια στην όποιαν έμεινε έφυρολήθηκε από ανθρώπους πληρωμένους, οι τόν σούζο της ίσως, και οι όποιοι, έπάνω στην ταραχή, μπήκαν και άρπάζαν τά πολυτιμότερα άντικείμενα της βασίλισσας. Ελπίς έβλεπε ο Περγκάμι, ο όποιος, με τό σταδί στο χέρι, ώρμησε νά τόν έμφορσών, έσκότωσε δύο, και κατόρθωσε νά σώση από τις ελπίες την Καρολίνα κατάστασι της. Κατόπιν αυτού, ή βασίλισσα τόν Περγκάμι ύπήρξε άνταξία του ήρωισμού του. Η βασίλισσα συνεκτόρησε συμβούλιο, στο όποιο έλαβαν μέρος όλοι της άκοιλάς της και συγκινήθηκε εξέθεσε τά γεγονότα, και άνόνησε τόν Περγκάμι κλειδούχο της. Στη θέσι του ταχυδρόμου διώρισε τόν κλειδούχο τόν Περγκάμι. Ο έξυπνος Ιταλός έμπαινε πια... οικογενειακά στην έθνο της ρωμαντικής αυτής περιπλανομένης.

Ο συγγραφέας του βιβλίου, λησμονεί νά μάς πληροφορήση τι έκαμε ο τώος κλειδούχος μαρκήσιος ντ' Αργκίλις. Κατά πάσαν πιθανότητα έννοησε ότι ή έποχή του είχε περσεί και φρόντισε νά αναχωρήση έγκαιρος.

Έτσι ο άρτίος Περγκάμι εξακολούθησε ν' άνεβαίνει τη σκάλα της έκτασης. Ήταν παντρεμένος και δεν τό έκρυβε από τη βασίλισσα ότι είχε και κόρη.

Στη Βενετία ύποδέχθηκαν τη βασιλική άκολουθία, ή άδελφή του Περγκάμι κόρησ. Όλθα και ή μικρή του κόρη Βικτωρίνα. Ο κλειδούχος έζήτησε ύπερ της άδελφής του και της κόρης του την εύνοια της βασίλισσας, και εκείνη προσέλαβε άμέσως την έκτατη του κυρία της τιμής, και άγάπησε τόν μικρούλα Βικτωρίνα, ώστε την έπαινε μαζί της, στο κρεβάτι της.

Ο πρώτος άκόλουθος όμως δεν άφηνε νά άνεπαύη τη βασίλισσα γιά τις εύνοιές της προς τόν Περγκάμι. Ένώ έπληγαν από τό Παλέτιο στην έκταση, τ' άλογα της βασίλισσας έμαρ έπρόσκειαν και άρρησιασμένα έσφηναν την έκτατη σ' ένα θάλασσο, όπου θά έφερτε και τόν Περγκάμι, άν δεν επενέβαινε και η βασίλισσα. Με κίνδυνον της ζωής του ο Περγκάμι ώρμησε μπροστά, έπάρσε τ' άλογα από τά χαλινάρια και τόν βασίλισσα...

Και ή συνοδεία έπροχώρησε... Παρακάτω της έπεριέμενε άλλη περιπέτεια. Ένώ έπρόσκειαν από ένα άγριο δάσος, μια συμμορία ληστών έπετάχτηκε και τούς διέταξε νά πεθάνουν. Τότε πια ο Περγκάμι δείχτηκε σέ τόν μεγάλο της άνδρείας του. Όρμησε κ' έπαισε τόν έρωτα των ληστών, έσκότωσε τόν άρχηγό τους, έδεκάτισε τούς άλλους και έσωσε, σάν αληθινός ήρώτης, τη βασίλισσα!...

Η συμμορία που τρωκατοτόσε την πόλη και τά περίχωρα διατάχθηκε νά τόν έπληγαν. Ολκήση λοιπόν ή πόλις έβηκε νά προΐπαντήση τόν σωτήρα της, και ή είσοδος της Καρολίνας και της άκολουθίας της στην έκταση είχε πανηγυρικό χαρακτήρα. Προς τιμή της βασίλισσας καί τόν γενναίο κλειδούχον της δόθηκαν γιορτές που, έχορτήσαν άόληση δομάρδα. Τότε άπεφασίσθη νά γίνη έκστρατεία των κατωτέρων των ληστών του όρους Άβελινο, επί κεφαλής της οποίας έμεινε ο Περγκάμι. Η βασίλισσα έζήτησε στόν όροστο της τή καλή έκταση, και ή έκστρατεία έέντηξε πέρα - πέρα. Ο Περγκάμι έξολόθρεσε τούς φοβερούς ληστές, άναχωρήθηκε... Η έκταση της Ιταλίας γίνικε ένδοξος και άξιοήλευτος, οι πλανόδιοι ληστές έταγορνούσαν τά κατόρθωμά του. Η Καρολίνα ήταν έκτασης...

Όλκήση τό ταξείδι της περιπλανομένης ήγεμονίδας είνε γεμάτο από τέτοιον είδους γεγονότα. Παντού όπου περνούσε ή Καρολίνα άκούσαν έπεισόδια, που θά νόμιζε κανείς ότι τά έστειλνεν έπί της γης, γιά νά δώση άφορμή στόν κλειδούχο νά μεταχειρισθή άσχετά του! Στο άκόλουθο φύλλο θά ίδουμε τη συνέχεια του ταξείδιού και την έκστραση της Καρολίνας στην Ελλάδα, που θά έδαρθεί και περισσότερο.

ΤΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Έρεσε σέ ποιά ηλικία έπιτρέπεται ο γάμος των άνδρων και γυναικών;

Στη Γαλλία το κατώτερο όριο ηλικίας γάμου είναι 18 έτη και 15 έτη νύμφης. Στην Ιταλία 14 γιά τό νέο και 12 γιά τη νέα. Στην Αγγλία 14 γιά τό νέο και 14 γιά τη νέα. Στην Γερμανία 18 γιά τό νέο και 16 γιά τη νέα. Στην Σουηδία 18 γιά τό νέο και 16 γιά τη νέα. Στην Ελλάδα 14 γιά τό νέο και 16 γιά τη νέα. Στην Αμερική 14 έτη και 12 γιά τη νέα.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΟΝΑΞΙΑ

Του Λαμαρτίνου

Στόν ίσσιο γέρινος δένω, εις τό θούνο σάν μείνω,
σάν πάει ο ήλιος νά κρυφτή, έσπλάνω λυπημένος,
τό βλέμμα μου νά πλανηθή στην πεδιάδα άρήνω,
πού σάν καθρέφτης κάτω 'κεί άλλάξει μαγεμένος.

Κάτω, μονοκρίζει ο ποταμός με κύματ' άφροσύμια,
σάν φείδι πέρα, μακρύνει κύλα γοργά και πάει.
Γύρω ή λίμνη τά νερά άπλώνει κοιμισμένα,
όπου τό άστρο της βραδυάς τη λάμπη του σκορπάει.

Έδώ ψηλά εις τό θούνο που δάση στεφανώνουν,
ή 'μέρα οίχνη σιγαλά τις ύστερνές άχτίδες,
όλόγυρα κατάλευκα τά νέφη μεγαλώνουν,
και μοιάζουν σάν νάταε αϊθέρες χρυσάλλιδες.

Σάφρον, ένας ήχος μακρύνει γεμίζει τόν άέρα,
κ' όλόγυρα άπλώνεται στην βραδυή ήσυχία
είν' ή καμπάνα του χωριού! Τού κόσμου τόν Πατέρα,
ήμνει με θεικές στοφές γεμάτες άρμονία.

Μπροστά σέ τόσες όμορφές όμοις ή πονεμένη
ψυχή μου, ή άδιάφορη χώρα πια δεν γνωρίζει
σέ άλλους κόσμους μακρινούς φαίνεται πλανε-

(μηνή!)
τούς πεθαμμένους, της ζωής πια ο ήλιος δεν
(φωτίζει!)

Στη φθού μεγαχολικά τό βλέμμα μου γυρίζω,
από τόν Νότο στόν Βορρά κ' απ' την Αύγη
(στη Δύση),
στην έκτασι την άπειρη μάτια τό θυδίζω.
Και λέω: «Η ψυχή μου τη χαρά ποτέ δεν θά
(γνωρίση!».

Τι μ' ώφελούνε πια της γής καλίδες ή παλάτια,
αφού κανένα θέλητρο δεν έχουν πια γιά μένα;
Άγαπημένα μου βουστά, δάση και μονοπάτια,
σας έλειψε ή άγάπη μου και είστε έρημιόμια!

Τόν ήλιο που στόν δρόμο του άδιάστατα προ-
(βαίνει,
τονέ θωρό άδιάφορα νά χάνεται στά βάθη
άν σ' ούρανοιά γεμάτους φως ή σκοτεινά άνε-

(βαίνει,
τι μ' ώφελεί, αφού γιά μέ ή μέρα πια έχάθη!

«Ω! άς μπορούσα νά τόν άκολουθήσω,
σέ άλλα μέρη μαγικά, γλυκά, όνειρεμένα,
αυτή τη ψευτική ζωή παντοεινία ν' άφήσω.

Και ή ψυχή μου μέσ' σ' αυτά νά ζήση έρριχισμένα!

Πέρα εκεί πως λαχταρώ γιά νά διαβή ή ζωή μου,
σέ τόπους δλο έρημιά στη φθού που κοιμάται.
Εκεί θε γαίωω την χαρά που την ποθεί ή ψυχή μου,
πού τόσο μπρος τά μάτια μου σάν όνειρο πλανιέται.

Έχει απ' την άστειρεντη τηγή θε γιά ροφήσω
άγάπη, έλπίδα και χαρά, παντοεινία εύτυχία,
από τό δόλιο ιδανικό γιά πάντα θά γνωρίσω,
κ' ή πονεμένη μου καρδιά νά βρή την ήσυχία!

«Ω! με τό άσπ' της αήγης άς έφευγα μια μέρα,
νά διασχίσω τ' άπειρο, έμένα ν' άποχτησω!»
Γιατί νά έλάττω την χαρά έδώ σ' αυτή τη σά'ρα!
Χωρίς έλπίδα και χαρά τι μ' ώφελεί νά ζήσω!

Όταν τά φύλλα πέφτουνε στό δάσος τό θλιμένο,
και τα σκορπά ο βορρινός άνεμος ένα - ένα
κ' έγω σάν κείνα φαίνομαι, σάν φύλλο μαρμαμένο.
Φύσα άνέμο του Βορρά, έλα έπαρα και μένα!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

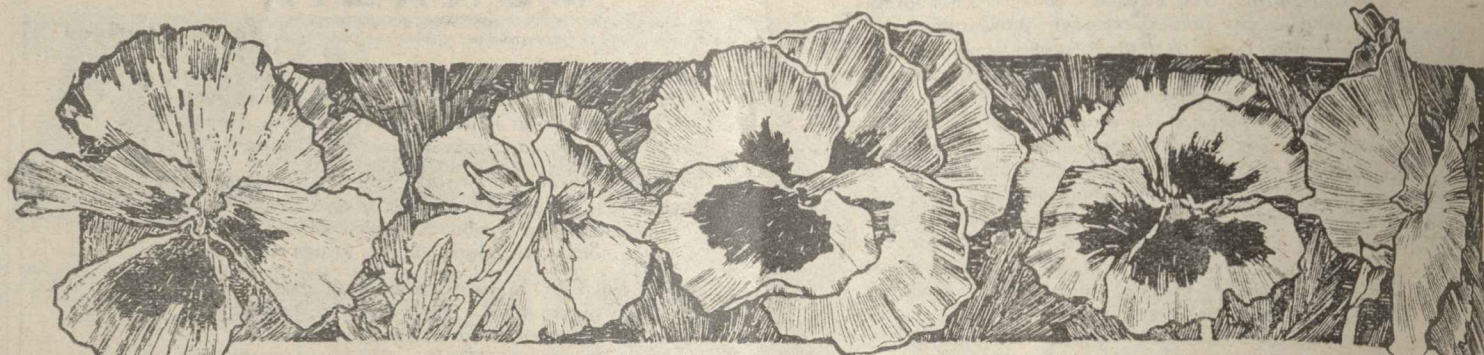
Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΠΤΑ

Ο αριθμός επτά έπαίξε από τών άρχαιοτάτων άόκη χρόνων σπουδαιότατον ρόλον εις την ιστορίαν των μαθηματικών. Οι άρχαιοι είχαν 7 πλανήτας, 7 άσπρα ζωώματα, 7 σωτήρας και 7 όσους. Έπειτα 7 ήταν τά θάνατα τού κόσμου, οι 7 σοφοί της Ελλάδας, 7 είδη ήπτοόμοιων άνώνων, 7 άσχηγοί οι έκστρατευσαντες κατά τών Θηβών. Έπίσης 7 ήμερες έχει ή έβδομάς, 7 είνε οι μουνοί τόνου και επί πολύ διάστημα, μόνον 7 μέταλλα ήταν γνωστά.

Τού φρονιμού ανθρώπου και ή αλήθ υπόθεσις έχει περισσότερη αξία απ' την βεβαιότητα τού ήλπίου.
(Αραβική Παροιμία)

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΑ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὰ παράδεξα και μυστηριώδη ἄνθη. Τὸ ρόδο τῆς Ἱερικεύς. Τὸ νεκράνθεμο. Ἡ περίεργη ἱστορία τοῦ αἰανόβειου λουλουδιοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ δῶρο ἐνὸς Ἀραβος. Πῶς βρέθηκε μέσα στὸν τάφο μιᾶς ἀρχαίας ἱερείας τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἀνθιαὶ τοῦ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια !... Ὅπου ὁ Δεὸς τὰ σαστίζει... Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μέσα σ' ἓνα λουλούδι. Τὰ θαύματα ὁλίγων σταλαγματιῶν νεροῦ. Τὸ μυστηριώδες λουλούδι κατὰ τὸν μεσαῖωνα. Ἐνα παράξενο σύμβολο ἀπάνω στὸς τάφους τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν Ἱπποτῶν τῆς Μάλτας κλπ. κλπ.

Σήμερα πού εἶνε λαμπρὴ μαζί καὶ γιορτὴ τῶν λουλουδιῶν, καὶ ἀπὸ παντοῦ ἀκούονται :

φωνὴς χαρᾶς καὶ χαρᾶς τραγούδια,
σήμερα νομίζουμε ὅτι πρέπει νὰ μιλήσουμε γιὰ ἓνα ἄγνωστο καὶ περίεργο λουλούδι.

Λοιπὸν δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, πού στὸ Μουσεῖο τῶν Αἰγυπτιακῶν Ἀρχαιοτήτων στὸ Κάιρο, κατετέθη μιά παράδοση συλλογὴ φυτῶν προαιωνίων. Τὰ φυτὰ βρεθῆκανε μέσα σὲ παναρχαίους Αἰγυπτιακοὺς τάφους, πλὴν σὲ μούμιες. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ λένε ὅτι διατηροῦνται θαυμασία. Εἶνε δὲ περίεργα φυτὰ. Τὰ λουλούδια μερικῶν ἐξ αὐτῶν, εἴν τὰ βρέξη κανεὶς μὲ νερό, ζωντανεύουν καὶ παίρνουν τὴν παλὰ φρεσκάδα τους. Εἶνε λουλούδια πού μοιάζουν μὲ λωτούς ἀσπρὺς καὶ γυάλινους, ἄλλα σὰν παταρούνες κόκκινες, ἄλλα σὰν χρυσάνθεμα, ἄλλα σὰν τὰ λουλούδια τῆς ροδιάς, τῆς τριανταφυλλιάς καὶ τῆς ἀμυθιάς.

Μεταξὺ τῶν νεκραναστημένων αὐτῶν λουλουδιῶν, τρία θεωροῦνται ὡς θαύματα βοτανικά.

Ἡ Φτέρη ἢ λεπτορρὴς τοῦ Ἀρχανσάρ, τὸ Ρόδογ τῆς Ἱερικεύς πού ἀναφέρει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, καὶ τὸ Νεκράνθεμο, πού ἀνακαλύφθηκε μέσα σ' ἓναν τάφο ἀρχαίου Αἰγυπτίου, ὅπου κοιμότανε ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια !...

Τὸ παράδεξο αὐτὸ λουλούδι, ὀνομάσθη «λουλούδι τῆς Ἀναστάσεως» εἶνε δὲ τὸ θαυμάσιον καὶ παραδόξωτον λουλούδι τοῦ κόσμου.

Πόθεν προέρχεται τὸ ἄνθος αὐτό ; Τὶ ἄνθος εἶνε ; Κανένας δὲν γνωρίζει. Δὲν μοιάζει μὲ κανένα ἄλλο φυτὸ. Δὲν εἶν ἴδιον γένος, λένε οἱ βοτανικοί, οὔτε καὶ κοιλίδα. Ἐνα αὐτὸ καὶ μόνον ὑπάρχει στὸν κόσμον, χωρὶς προγόνους, ὅπως θὰ μεῖναι καὶ χωρὶς ἀπογόνους.

Νὰ τώρα καὶ ἡ ἱστορία του :

Στὰ 1848 ὁ δόκτωρ Δέκ, ἐπεχείρησε νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν Ἄνω Αἴγυπτο καὶ ἰδίως τὴν ἐρημὸν γιὰ νὰ βρῇ τὰ πλούσια μεταλλεῖα σμαράγδων, τὰ ὁποῖα τόσον ἐξεμεταλλεύθη ἡ ἀρχαίότης.

Κατὰ τὴν περιήγησιν τοῦ αὐτοῦ, συνάντησε ἓναν γέροντα Ἀραβὰ, τοῦ ὁποῖου ἔσωση τὴν ζωὴν.

Ὁ Ἀραβὴν ἦταν πτωχὸς, μὰ καὶ φιλότιμος. Θέλει νὰ πληρώσῃ τὸ καλὸ πού ὁ ἔξενος ἐκεῖνος περιηγητὴς τοῦ ἔκαμε, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἄλλο τίποτε, παρὰ ἓνα φυτὸ καρχητικό καὶ ἀποξηραμένο, τὸ ὁποῖο, καθὼς ἰσχυρίζονταν, τὸ βρέξε μέσα στὴν ἐρημὸν, μέσα σ' ἓνα τάφο παλαιό, ἐπάνω στὸν κόλπο μιᾶς Αἰγυπτίας ἱερείας.

Ὁ Δέκ ἀκούσε ἀδιάφορα τὴν ἱστορίαν αὐτὴ καὶ ἐξέτασε τὸ φυτὸ. Δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο σὲ ἔξωθεν, στέλεχος τὸν παρὰ δύο κλάδους. Καμμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία. Καθὼς τὸ κῆτεται τοῦ ἥθε νὰ γυάλισι.

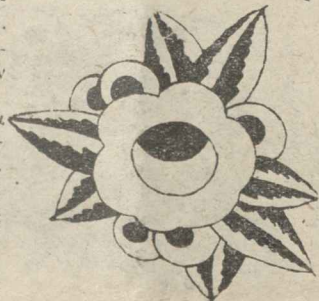
Ὁ Ἀραβὴς στενοχωρήθηκε, πῆρε λίγο νερὸ καὶ ῥάντισε τὸ ξερὸ λουλούδι. Καὶ τότε ἓνα θαῦμα ἐγένετο. Τὸ φυτὸ ζωογονήθηκε, τρεμούλιασε !... Τὸ στέλεχος τὸ ἀνορθώθηκε...

Οἱ κλάδοι τοῦ φούσκωσαν καὶ ἓνα ὑπέροχο λουλούδι πρόβαλε καὶ ἄρχισε νὰ βράζει πέταλα θαυμασία, πού ἀνοίγαν ἀκτινοειδῶς γύρω ἀπὸ τὸ κέντρον !...

Σιγά - σιγά δὲ, καθὼς ἀνοίγε τὰ πολύχρωμα πέταλά του, τὸ λουλούδι αὐτὸ ἀποκάλυψε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ μερικὸς σπόρους, πού ἦσαν ἐκεῖ κρυμμένοι ἀπὸ αἰῶνα.

Ὁ Δέκ τάχως. Τὶ θεῖο λουλούδι ἦταν ἐκεῖνο !... Τὶ πανέμορφο καὶ πόσο ὑπέροχο !... Κ' οἱ σπόροι του ; Σὲ ποιά γῆ μπορούσαν ἄραγε νὰ γονιμοποιηθοῦν καὶ ν' ἀνθίσουν ;

Μετὰ τὴν παροδικὴ αὐτὴ ἀνάστασι, τὸ ἄνθος ἄρχισε

πάλι νὰ μαραίνεται, τὸ στέλεχος τοῦ ἄρχισε νὰ γέρνῃ, τὰ πέταλά του νὰ μαζεύωνται καὶ νὰ διπλώνονται, τέλος δὲ κατέπεσε καὶ πῆθανε... Εἶχε ἀναστηθῇ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, καὶ ἔμελλε μαρτυρῇ πάλι, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ! Γι' αὐτὸ τὸ ὄνομασαν καὶ «λουλούδι τῆς Ἀναστάσεως».

Κατάπληκτος ὁ Δόκτωρ Δέκ, πῆρε μαζί του τὸ ξηραμένο καὶ πρωτοφανὲς αὐτὸ φυτὸ. Ἐκατὸ φρούς ἐπανέλαβε τὸ πείραμα πού ἔκαμεν ὁ Ἀραβὴν, καὶ πάντοτε τὸ μικρὸ ἄνθος τῆς ἐρήμου, τὸ μυστηριώδες φυτὸ τοῦ τάφου τῆς Αἰγυπτίας ἱερείας ἀνασταίνονταν ἀπὸ τὸν θάνατόν του μὲ λίγες μοναχὰ σταγόνες νεροῦ πού τὸ ῥάντιζε.

Σὰν πέθανε ὁ Δέκ, κληροδότησε τὸ αἰώνιο αὐτὸ ἄνθος στὸν φίλον μαθητὴν τοῦ Ἀλμ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ πείραμα τῆς νεκραναστάσεως τοῦ λουλουδιοῦ.

Μολαταῦτα κανεὶς ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὶ εἶδος λουλουδιοῦ εἶνε αὐτό, κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὸ μυστήριον τῆς νεκραναστάσεως του.

Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι κατὰ τὸν μεσαῖωνα ἐγνώριζαν τὴν ὑπαρξὴ ἐνὸς τέτοιου λουλουδιοῦ. Ἰσως ἦσαν βοηθὰν ὁμοῖοι σὲ ἄλλων Αἰγυπτιακῶν τάφους.

Ἐνα τέτοιον συμπέρασμα βγάζει σὲ βιβλίο τοῦ Ὁ Ψυχὴ τῶν Φυτῶν, ὁ Ἀρνολντ Μπρόκχαρτ, ἐκδόσεως πρὸ ὀλίγου τοῦ ἓνα παρόμοιο ἀνάγλυφο λουλουδιοῦ πού ὑπάρχει πάνω στὸν τάφον τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν Ἱπποτῶν τῆς Μάλτας, ὅπως καὶ στὸν καθεδρικὸ ναὸ τῆς Μπαγιώ. Μὲ τὸ λουλούδι αὐτὸ πού μοιάζει τόσο μὲ τὸ μυστηριώδες «λουλούδι τῆς Ἀναστάσεως», ἐσημειώσαν ἰσως στὸν μεσαῖωνα τὴν αἰωνία ζωὴ.

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΡΟΜΒΕΛ

ΠΡΟΦΗΤΗΣ Ἡ ΑΠΑΤΕΩΝ...

Ὁ Κρόμβελ, ὁ μεγάλος ἄγγλος ἐπαναστάτης, ὁ ὁποῖος ἦν ἀρχὴν δικτάτωρ τῆς Ἀγγλίας, εἶχε ἀρρωστήσῃ κάποτε πάρα πάλιν ἀσχημα, τόσο πού ὅλοι πίστευαν ὅτι δὲν θὰ ζοῦσε. Ὁ ἄγγλος λαὸς ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὸν κυβερνήτην του καὶ χιλιάδες κόσμον μὲ ξενόντουσαν γὰρ μέρα ἐμπρός σὸ μέγαρόν του, γιὰ νὰ πληρωθοῦν γιὰ τὴν ὑγείαν του.

Τότε ὁ Κρόμβελ διέταξε νὰ τοιχοζωλλήσουν μιά εἰδοποίησιν, στὴν ὁποία ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε παρουσιασθῇ στὸν ἴπνον του καὶ τοῦ εἶπε εἰπὴ πῶς θὰ νικῶσε τὴν ἀρρώστειαν του καὶ θὰ γινώσκε καὶ πάλιν καλά.

— Ἄν πράγματι γίνω καλά, εἶπε σ' ἓναν ἑμιστὸν του, ὁ κόσμος θὰ μὲ πᾶν γιὰ προφήτην. Καταλαβαίνει τί σημασία ἔχει αὐτό ! Ἄν πάλιν πεθάνω, δὲν ἔχω νὰ χάσω τίποτε, τὸ πῶς - πῶς θὰ μὲ πᾶν γιὰ ἀπατεῶνα !...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφορῶν γλωσσῶν πού ὁμιλοῦνται στὸν κόσμον ἀνέγκειται σὲ 3064.

— Ὑπάρχουν ἐν ὅλῳ 1000 περίπου θρησκείες στὴν οἰκουμένη.

— Ὁ μέσος ὁδὸς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι 33 ἔτη.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΥΓΟΥ

Μιά κότα πού γεννάει τὰ μεσάνυχτα. Ὁλοι οἱ σερφεὶ στὸ πόδι. Ὁ κομήτης !... Ὁ πανικός. Ποιὸς ἔφαγε τὸ αὐγὸ ; Ἡ τραλλὴ βασίλισσα. Ἡ κόρη τοῦ «Χιονάτου Γίγαντος». Πῶς ἔφαγε τὸ μυστηριώδες αὐγὸ. Ὁ ἄββας καὶ ἡ ὡραία Μαγδαληνή. Ἡ ἐπίθεσις μέσα στὸ παλάτι. Τὸ τέλος τῆς Χριστίνας. Πῶς πέθανε ἀπ' τὸ θυμὸ τῆς. Τὸ παράδεξο σημάδι στὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τώρα μὲ τὶς γιορτὲς τοῦ Πάσχα, ὁλος ὁ κόσμος ἀσχολεῖται μὲ τὸ μᾶζευμα καὶ τὸ βάψιμο τῶν Πασχαλινῶν αὐγῶν. Θὰ σὰς διηγηθῶμε λοιπὸν μιά ἱστορίαν, γιὰ ἓνα περίεργο αὐγὸ, πού τᾶραξε ἐδῶ καὶ 250 χρόνια τὴν Εὐρώπην.

Μιά μέρα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 2ας Ἀπριλίου 1680, συνέβη στὴ Ρώμην, ἓνα γεγονός παράξενο, πού ἀναστάτωσε ὅλον τὸν κόσμον τότε καὶ τὸ ὁποῖο προσελκύσε τὴν προσοχὴ τῶν σοφῶν καὶ τῶν ἀσέφων ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης.

Τὸ μεγάλο καὶ σπουδαῖο ἐκεῖνο γεγονός ἦταν τὸ ἑξῆς :

Μιά κότα εἶχε γεννίσει ἓνα αὐγὸ. Ἀλλὰ τὸ αὐγὸ αὐτὸ ἦταν κατὰ τὸ ἑσπερικὸ καὶ τὸ καταπληκτικόν. Ἦταν ἓνα αὐγὸ πού ὁμοῖο δὲν εἶχε κανεὶς ὡς τότε.

Ἐν πρώτοις ἡ κότα τὸ εἶχε γεννίσει μεσάνυχτα, σ' ὥρα δηλαδὴ ἥσυχας καὶ ἐπὶ πλεόν εἶχε ἀπάνω του ζωγραφισμένον ἓναν κομήτην καὶ ἄλλα ἀκόμην περίεργα σημεῖα.

Κάποιον φυλάδιο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρωτογενὲς θαῦμα», ἀφ' οὗ βεβαίονται τὸ πρᾶγμα, γράφει παρακάτω :

«Τὸ γεγονός διεπιστώθη ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Ἀγνότητα τὸν Πάπα, καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Σουηδίας καὶ ἀπὸ τοὺς πῶς ἐπιφανεῖς ἀνδρες τῆς Ρώμης. Οἱ ἐπιφανέστεροι φουσιόφροι τῆς Ρώμης, εἶδαν καὶ ἐξέτασαν τὸ αὐγὸ αὐτὸ καὶ ἀποφάνθησαν ὅτι τὸ θαῦμα εἶναι ἡλικίας νέο καὶ χωρὶς ἄλλο προηγουμένο.»

Πὰ τὸ περίφημον αὐτὸ αὐγὸ, ἐγένε τότε τόση φασαρία στὴ Ρώμην, ὥστε παρεκλήθη καὶ ὁ ἀποστολικὸς Νούντιος, πού ἦταν πὸ Παρίσι, νὰ ζητήσῃ γι' αὐτὸ τὴ γνώμην τῶν σοφῶν τῆς ἐκεῖ Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν. Ἡ εἰδησις μάλιστα αὐτὴ, ἔκαμε τόσο θόρυβον ἐκεῖ, ὥστε ἡ Ἐσφημερίς τῶν Ἐπιστημῶν, στὸ ἔκθεμα τῆς 1 Ἰουνίου 1680 ἐδημοσίευσε τὴν εἰκόνα τοῦ περιφήμου αὐγοῦ, μὲ τὴν ἀκόλουθον λεζάνταν :

«Τὴν νύκτα τῆς 1 πρὸς τὴν 2 Ἀπριλίου, κατὰ τὴν ὁδὸν ἰταλικὴν ὡραν (ἦτοι τὴν πρώτην μεταμοναχικὴν σύμφωνον μὲ τὴν ἰδικὴν μας), στὴ Ρώμην, μιά κότα ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμὲν ἔως τότε αὐγὸν, ἀπὸ ἐκείνησιν κατὰ παράδοξον καὶ θαυμάσιον τρόπον γέννησε ἓνα αὐγὸ πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, ἀπάνω σὸ ὁποῖο διακρίνονται ἓνας κομήτης καὶ ἄλλα σημεῖα.»

Λίγες μέρες μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ αὐγοῦ αὐτοῦ, ῥάγανε σὸ στερέωμα ἓνας κομήτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν κόσμον νὰ τρομάξῃ.

Ἐνὰς χρονικογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γράφει :

«Ὁ φόβος πού κατέλαβε τοὺς πόντας εἶναι νέο κατακλυσμὸς. Ἐν τῷ μεταξύ πολλοὶ κάνουν τὴ διαθήκην τους καὶ προβλέπουν τὴ τέλος τοῦ κόσμου !...»

Σὲ ποιὸν ὅμοιο ἄφηναν τὴν...περιοσίαν τους, ἐκεῖνοι πού πίστευσαν ὅτι ἐπρόκειτο ὅλα νὰ χαθοῦν, ἀνθρώποι καὶ ὑπάρχοντα, δὲν μᾶς πᾶν καὶ ὁ χρονικογράφος.

Ἐν τῷ ἀναφέραμε ὅσα περίπου ἀφηγείται γιὰ τὸ περίφημον αὐγὸ καὶ τὸν κομήτην τοῦ Ὁ Πίος Ἐμμανουέλλι, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀστρονομικὰ φαινόμενα καὶ ἐπιστημονικὰ περίεργα». Στὸ τέλος τοῦ συγγράμματος τοῦ Ὁ Ἐμμανουέλλι λέει τὰ ἑξῆς :

«...δὲν κατόρθωσαν νὰ μάθω τί ἀπέγινε τὸ περίεργον ἐκεῖνο αὐγὸ. Μήπως τὸ ἔφαγαν οἱ φουσιόφροι πού πῆγαν νὰ τὸ ἐξετάσουν ;»

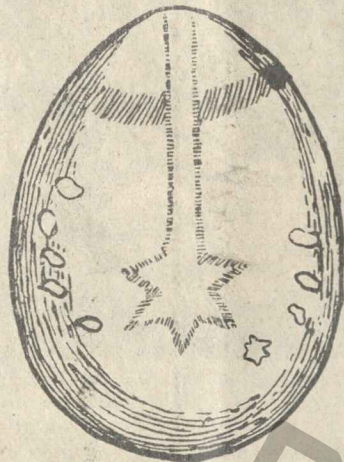
Τὸ αὐγὸ ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ ἔφαγαν οἱ φουσιόφροι. Τὸ ἔφαγε, ἢ παρὰδοξος, ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα.

Ἡ Χριστίνα τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃν παρατηρεῖσθαι τοῦ θρόνου τῆς καὶ ἀνέβηκε τὴν πίστιν τῶν προγόνων τῆς κατέβηκε στὴ Ρώμην, μὲ μίαν μεγάλη ἀκολουθίαν γιὰ νὰ διατρέξῃ καθε εἰδος παραδόξωτον, θαῦμα καὶ τρέλλα.

Ἡ Χριστίνα τῆς Σουηδίας, ἦταν μοναχοκόρη τοῦ «Χιονάτου Γίγαντος», ὅπως λέγονταν ὁ τελευταῖος τῶν Βάζα, ὁ Γουσταῦος Ἀδόλφος : γιὰ τὴν κατάλευκον ἐπιδερμίδα του, τὸ ψηλὸν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν ἐξάνθη τὸν γενεαῖον.

Ἀλλὰ ὅσο ἄσπρος ἦταν ὁ πατέρας τῆς, τόσο μελαγχρὴς ἦταν ἡ Χριστίνα.

Ἦταν κοντὴ, μελαγχρὴν, μὲ μαύρην τριχωτὴν ἐπιδερμίδα, μὲ μελαγχρὴ καὶ κυρτὴ μύτη, μὲ φωνὴν βροντώδη καὶ σκληρὴν.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Αἱ προφητεῖες τοῦ δικτῆρος οὐγκο

Καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ μεγαλεῖτα, τὰ πῶς φουσιῶν πνεύματα ἔχουν τὶς ἀδυναμίες των.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, λ. γ. ἦταν ἐξαιρετικὰ προληπτικὸς. Αὐτὸ δὲν τὸ λέμε ἐπειδὴ πίστευε στὸν πνευματισμὸν ἢ ἐπειδὴ προνοοῦσε ὅτι μπορούσε νὰ κερδίσῃ μὲ τὰ πνεύματα. Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ ἔκανε κατὰ περισσότερον. Πίστευε βαθύτατα ὅτι ὅλοι οἱ ζωντανοὶ περιτριγυρίζονται ἀπὸ τὶς ψυχὰς τῶν νεκρῶν πού ἀγαπήσαν ἢ πού γνώρισαν καὶ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ συνηγορηθοῦμε μαζί μὲ τὶς ψυχὰς αὐτὰς ὁποιαδήποτε ὥρα. Ἡ μεγάλη αὐτὴ «πνευματομανία» τοῦ Οὐγκώ, τὸν ἔκανε νὰ πιστεῖσθαι ὅτι ἂν κανένα ἐλάχιστον μέρος τοῦ σώματος μας, ἢ κατὰ δικὸν μας τελοσπάντων ἔπειτε σὲ χεῖρα ἐνὸς ἐχθροῦ μας, θὰ μπορούσε αὐτὸς μὲ τὸ μέρος τοῦτο, νὰ ἐλθῇ σ' ἐπικοινωνίαν μαζί μας μετὰ τὸ θάνατόν μας καὶ νὰ βασανίσῃ διαρκῶς τὸ πνεῦμα μας... Καὶ ἡ αὐτὴν ἀκριβὴς τὸν λόγο, καθε φορὰ πού πῆγαν στὸν κοιτῶνα νὰ κομῇ τὰ μαλλιά του, φροντίζε ἰσχυρὰ νὰ μαζεύῃ προσεκτικὰ ὅλες τὶς τρίχας, νὰ τίς πηγαίνῃ σὲ τὸν καὶ νὰ τίς κλειδώνῃ σ' ἓνα σεντονάκι, γιὰ νὰ μὴν πέσουν σὲ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν του !...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΣΧΑ, ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Τὸ Πάσχα στοὺς διαφόρους λαούς. Τί γίνεται κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Τὰ «μυστήρια». Ἡθοποιοὶ ἀποδυνάστευτες ἐπὶ τοῦ σταυροῦ! Στὴν παλαιὰ Ρωσία! Τὰ «μπαμπά». Γεύματα στὸ πόδι. Ἡ Πολωνίαν πού ζητᾶν γαμπρό. Ἡ Πασχαλινὴ φωτιὴ στὴ Γερμανία. Ἡ Ρώμη καὶ ἡ καρμπάνς. Γιατί γίνεται ἡ Ἀνάστασις ἕνα τέταρτο νορίτερα. Ἡ Ἀγγλικὴ ἀνθρωποκαταβύλλια. Πασχαλινὰ ἔθιμα τοῦ Περσῆ. Εὐλάβεια καί... ξύλο!... Ὁ Χριστὸς τῶν σεισμῶν. Τί γίνεται στὴ Σερβία.

ΟΝ Μεσαιῶνα τὸ Πάσχα γιορταζόταν μὲ μεγαλοπρέπεια, σὲ πλατείες δὲ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν παριστάνοντο τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς τοῦτο οἱ ποιητὰ συνθέταν κάθε χρόνο, καὶ νέα θερησκευτικὰ δράματα, τὰ «Μυστήρια» καλούμενα, καὶ οἱ διακοσμητὰ, ἡμέρες δολιχῆς κατεγίνοντο, γιὰ νὰ διασκεύουν τὴ σκηνὴ τοῦ θάνατου καὶ τῶν ἐργῶν αὐτῶν.

Ἡ παραστάσις διαρκοῦσαν δολιχῆς ἑβδομάδες.

Ἡ διασκευὴ τῆς σκηνῆς ἦταν ἀλλόκοτη. Περιελάμβανε τρία πατώματα. Τὸν Οὐρανὸν, τὴ Γῆ, καὶ τὴν Κόλασιν. Πάνω σ' αὐτὰ ἐπύρηναν ἄγγελοι καὶ δαίμονες, στὸ βάθος δὲ τῆς σκηνῆς διακρίνοντο ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ἡμίγυμνοι καὶ καταδικασμένοι.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε διὰ τοῦ ἠθοποιοῦ ὑπεκρίνοντο τὸ μέρος τους μὲ μεγάλῃ εὐλάβειαν. Λένε μάλιστα διὰ τοῦ ἠθοποιοῦ πού ὑπεκρίνον τὸν Χριστὸν, ἐκαρφώνονταν στὰ ἀληθινὰ ἐπάνω στὸν σταυρὸ καὶ πολλὰς φορὲς ἐπέβαινε ἐκεῖ πάνω!...

Ἐπιστέναν δὲ διὰ τοῦ ποιοῦ πεθαίνει ἐστὶν... ἀγιάζει!...

Οἱ Ἑβραῖοι γιορτάζαν τὸ Πάσχα τους εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου τῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, θυσιάζοντες ἕνα ἀρνὶ καὶ βάφοντες μὲ τὸ αἷμα τὸν τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τῶν.

Ὅσοι ἔχουν χωράκια, μαζεύουν ἕνα ματσάκι ἀπὸ τὸ πρωτόγυαλο σιτάρι καὶ τὸ προσφέρουν στὸν ἱερεὰ τῶν, ὡς ὑπόσχεσιν, διὰ μὴ μὴ γίνοντο οἱ καρποὶ, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ καὶ τῆς εὐχῆς τοῦ Σαδωὺθ, θὰ τοῦ δωροῦσαν τὸ πρωτόγαλο τῶν εἰσοδημάτων τῶν.

Στὴ Ρωσία τὸ Πάσχα διαρκοῦσε 15 ἡμέρες. Ὅλες αὐτὲς τῆς ἡμέρες ἄλλαν δώρα, ὅπως καὶ τὴν Πρωτοχρονιά.

Τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, στὴ Ρωσία, ἡ νοικοκυράδες ἐτοίμαζαν τὰ «μπαμπά», πῆττες δηλαδὴ καυομένους μὲ ἀλεύρι, σταφίδες, δούτιρο καὶ αὐγά. Πρόσθεταν δὲ πολὺ μῆττος ἢ πῆττα ἀποτύγναι, γιὰ τὸ ἔχουν σὲ καλὸ.

Ἐπίσης, τὴν ὥρα τοῦ φαγεῖν τὴν πῆττα αὐτή, δὲν πρέπει καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἢ νὰ χτυπήσῃ τὸ παράθυρό τους. Τὸ πρῶτὸ τοῦ Πάσχα, τὰ χαράγματα σχεδόν, τὰ κορίτσια γύριζαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, μ' ἕνα καλάθι κόκκινα αὐγά καὶ ἕνα κερὶ ἀναμμένο.

Ἄν τὸ κερὶ ἔσβυνε στὸ δρόμο θὰ πῆγαινε κακὰ ἡ χρονιά τους.

Ἐπίσης κάθε σπίτι ἔστειλε στὴν ἐκκλησίαν φαγητὰ Πασχαλινά, γιὰ νὰ εὐλογηθοῦν.

Σὲ ἄλλα μέλη πάλι, ὁ παπὰς γύριζε στὰ σπίτια καὶ εὐλογοῦσε τὰ φαγητὰ καὶ τὰ τρόφιμα ἐν γενεῇ.

Ἐνὰ πελώριο τραπέζι ἦταν πάντοτε στρωμένο στὴν πύλιν μὲ μὲγανθὸν καμάρα τοῦ σπιτιοῦ. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἦταν δαλμένο ἕνα ἀρνὶ σκεπασμένο δολιχῶν μὲ πρασινάδα καὶ μὲ μὴ μικρὴ σημαία στὴν κορυφή. Γύρω ἀπὸ τὸ ἀρνὶ ἔβαζαν καλάθια μὲ κόκκινα αὐγά καὶ γύρω στὸ τραπέζι πᾶντα μὲ «μπαμπά».

Ὅποιος ξένος ἤθελε νὰ καθῆται στὸ Πασχαλινὸ τραπέζι, πῆγαινε καὶ καθόταν στὸ σπιτιοῦ τὴν εἰσοδὸ κρατώντας ἕνα κλάδο δάφνης. Οἱ οἰκοδεσπόται τὸν καλοῦσαν εὐθὺς μέσα καὶ ἐγεννῆται μὲ αὐτόν.

Στὸ γεῖμα αὐτὸ στεκόνοσαν καὶ ἑταίροι δόξιοι. Ὁ οἰκογενειάρχης ἔπαινε πρῶτος ἕνα αὐγὸ, τὸ ἔκοβε σὲ τέσσα κομματάκια, ὅσοι ἦσαν καὶ οἱ συνδαιτηγόμενοι καὶ προσέφερε ἀπὸ ἕνα κομμάτι στὸν καθέναν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν γεροντότερο καὶ τελειώνοντας στὸν μικρότερο.

Ἐπειτα πῆγαιναν σὲ συγγενικά ἢ φιλικὰ σπίτια, ὅπου ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν.

Στὴ Ρώμη τὴν ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, ὁ Πάπας μπαίνει ἐπισήμως στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ ἀναγγέλλει τὴν ἐντακτὸ εὐχή:

— URBI ET ORBI... πᾶσι ἀπειθεῖται σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Τὴ νύχτα φωταγωγεῖται ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ καίει τὴ «Τριαντόλα», τὸ συνηθισμένον πυροτέχνημα. Τὴ στιγμὴ αὐτῇ, κατὰ τὴ παράδοση, φεύγουν ἡ καρμπάνες ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴ Ρώμη, ὅπου ἐκπαινοῦντο ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, καὶ ἐπιστρέφουν στοὺς τόπους τῶν.

Γιὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἀνάστασις στὴ Ρώμη γίνεται ἕνα τέταρτο νορίτερα ἀπὸ τῆς ἄλλης χροῖας. Γιὰ νὰ... προστάσουν ἡ καρμπάνες νὰ γυρίσουν στὸν τόπο τῶν.

Στὴν Ἀγγλία γιορτάζουν πολὺ ἀλλὰ τὸ Πάσχα.

Τὸ πρῶτὸ τῆς Ἀναστάσεως ἡ ὑπερότερη εἰσορροπία μέσα στὴν καρδιοκαμάρα τοῦ κυρίου τῶν, τὸν ἀρπάζουν στὸν ὅμο τῶν καὶ τὸν γυρίζουν ἐπὶ ὅλο τὸ σπίτι. Τέλος ἀπὸ τὸν περὶ τῶν δαμάτια, τὸν ἀποθετοῦν ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας καὶ πᾶντα καὶ τὸν προσκυνοῦν.

Τὴ νύχτα γίνεται τὸ ἴδιο καὶ στὴν κυρία.

Στὸ Περσὶ τῆς Ἀμερικῆς, τὰ Πασχαλινὰ ἔθιμα εἰν: πολὺ περιέργη.

Ἀπὸ τὸ Σάββατο τα παιδιά στήνουν ἐπιτάφιους, ὀρχοῦν λουλούδια στοὺς δρόμους καὶ στολίζουν τῆς προσόψεως τῶν σπιτιῶν.

Μόλις ὅγῃ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἡ πομπὴ σταματᾷ καὶ περνοῦν νὰ ἐμφανισθῇ ὁ λεγόμενος ἐκεῖ «Χριστὸς τῶν Σεισμῶν», ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται αἰμόφυτος. Γιὰ νὰ ἀγγίξουν τὰ πλήθη τὴν ἐσθῆτα τοῦ τῶν θαυματουργῶν, πλησιάζουν συνωθούμενα, περνοῦντα καὶ ἀλληλοπατούμενα καὶ ἐστὶ ἡ ἱερὰ πομπὴ μετατρέπεται σὲ ἄγριο ἐνδοκτύπημα!...

Ἡ γυναῖκες ὀρχοῦν ἄνθη στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὸν περὶ τῶν πομπῶν ἡ πομπὴ στὴν πόλιν γυρίζει στὴν ἐκκλησίαν.

Ἐκεῖ γίνονται νέες διαδηλώσεις, νέες φωνὲς καὶ νέες μάχες. Ὁλοῦν ν' ἀγγίξουν ὅλοι τὴν ἐσθῆτα τοῦ Χριστοῦ. Παρακαλοῦν λοιπὸν τὸν ὑποδύοντα τὸν περνοῦντα τοῦ Κυρίου νὰ περνοῦν μὴ στιγμὴ καὶ μὴ μὴ ἀκόμα στὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἀκούει κανένα, τὸν... ἀπειλοῦν καὶ ὀμοῦν κατὰ τῆς ἐκκλησίας.

Τέλος παύει ἡ ταραχὴ καὶ ὁ κοσμογυρισμένος καὶ ἀρχίζουν οἱ χοροὶ στοὺς δρόμους, τὰ τραγούδια καὶ τὰ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΡΕ DIDON

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΛΑ εἶχαν γαλήνη. Ὁ μαῦρος ὄχλος εἶχε σκορπισθῇ, καὶ πᾶσι μαῦρα ἀκόμα, τὰ σύννεφα εἶχαν κρύψει τὸ γαλάζιον οὐρανὸν τῆς Ἰουδαίας, γιὰ νὰ ἐνοηθοῦν μὲ τὰ σκοτάδια τῆς νύκτας, τυλίγοντας ἐπὶ τὴ γῆ σ' ἕν' ἀνεδιάλυτο μυστήριον μελανῶν πέπλων, τὰ ὁποῖα σκέπαζαν τῆς ματωμένης κηλίδος τοῦ ἀγνοῦ αἵματος πού τὴν εἶχαν ραντίσει.

Στὸ Γολγοθᾶ, ὅπου ἔτρεμε ἀκόμα ἡ τελευταία κραυγὴ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὑποταγῆς τοῦ Ἑστανρωμένου, σάλευαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κάποιες σκέψεις.

Μὲ διαστρεφθεῖς κινήσεις κατέβαιναν ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώπου, τὸ τυλίγαν μὲ ἱερὴ προφύλαξιν σὲ κάτασπρα σεντόνια, καὶ τὸ σῶμα τοῦ σπῆλαιου ὅπου βρισκόταν ὁ τάφος, χτήμα τοῦ Ἰωσήφ ἀπ' τὴν Ἀρμαθαία.

Τίποτα δὲν ἐτάραξε τὸν ἱερὸ δρόμο πού ἔκαναν οἱ ἀφορισμένοι φίλοι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἰσως αὐτοὶ μόνο νὰ ἀγρυπνοῦσαν στὴν Ἱερουσαλὴμ τὴν ὥρα τοῦτο.

Μὰ ἀπροσδιόριστὴ θλίψη, μὴ κούραση πού τὴ μεγάλωνε τὸ θαπτοῦ, βάρανε πάνω στοὺς ἀνθρώπους καὶ στὰ πράγματα, τοὺς κατωπύοντες ἀκίνητους κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φόβου καὶ τῆς τιμωρίας, ἐπὶ ἐκεῖ κάτω, πᾶσι μαζὰ, οἱ ἅγιες γυναῖκες καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς, ἐνταρίχονταν μὲ εὐλάβειαν, ἀλείβοντας μὲ ὀνόματα τὰ τριάντα λείψανα τοῦ ἑκείνου πού εἶχαν συνειδήσῃ νὰ τὸν θεωροῦν Κύριον καὶ Θεὸ τοῦς.

Ὅταν ἡ ταφὴ τέλειωσε, δὲν ἡ θαρεῖα ἐπιτάφια πλάκα ἐχώρισε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ζώντων τὸν γλυκύντατον Ἰησοῦ, ἀργὰ-ἀργὰ ὁ Ἰωσήφ ἀπ' τὴν Ἀρμαθαία, ὁ Ἰωάννης καὶ τέλος οἱ ἅγιες γυναῖκες χάθηκαν μὲς στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς νύκτας.

Μόνῃ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινε κοντὰ στὸ μνημα, μὴ μπορῶντας ν' ἀποφασίσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τόπο, ὅπου ἔκειτο γιὰ τὸν ὅποιον θὰ προτιμοῦσε νὰ ὑποστῇ χίλιους θανάτους παρὰ νὰ τὸν δῇ νὰ υποφέρει, κοιμότανε τώρα γιὰ πάντα!

Μὲ τὰ δυνάμεις τοῦ μυστήριου ἐξοργισμένη τὴν ἐπιτάφια πλάκα. Μὲ τὸ πρόσποιο ἀκουσμένο στὸ μνημεῖο, μὲ τὰ μαλλιά ξέπλεγα, ἔκλειε πικρὰ ἡ Μαγδαληνὴ...

Ἐστὶ λοιπὸν, ἦταν ἀλήθεια! Αὐτὸς, ὁ ἀγαπημένος, μὲ τὸ γλυκὺ καὶ τόσο πεσιτικὸν λόγον, μὲ τὴν συγγνώμην πού ἔκανε καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴν ὁμολογίαν τῆς ἁμαρτίας, νὰ γίνεται πηγὴ χαρᾶς γιὰ τοὺς κορυφαίους ἁμαρτωλοὺς, ἦταν νεκρός, δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πιά. Ποτὲ πιά δὲν θὰ θαυμάσει τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ δὲν θὰ νύχαινε πιά τὴν ὑπερόπτη χαρὰ νὰ χρῆν πολὺ τιμὰ μὴρα στὰ ἱερὰ πόδια του!...

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ, χωρὶς ἐλπίδα, ἔκλειε πικρὰ ἀπάνω στὴν ἐπιτάφια πλάκα...

Ὡστόσο, ὑποταγμένη στὴ μοῖρα τῆς, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, γιὰ ἔκπερ μὲ τῆς ἄλλης γυναῖκες νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ μῆρομα καὶ νύχτῃ γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα πολὺ πρῶτὸ στὸ σπῆλαιον.

Μόλις ὅμως ἔφυγε, ἕνα παράδοξο θέαμα ἐξελίχθηκε κοντὰ στὸ μνημεῖο:

Μέσα σὲ μὴ ἀχτίδα πού θάμπωνε μὲ τὴν ἀνέσπερη λάμψιν τῆς, κατέβηκε ὁ Ἰησοῦς στὴ γῆ. Δὲν ἦταν μόνος: δύο Πνεύματα, μὲ ἀδυνατώτερο ἀχτιδοβόλημα, πού ὡς τόσο θάμπωνε καὶ αὐτὸ, τὸν συνόδευαν.

Ἐπλησίασαν τὸν τάφο, καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε:

ἀλλήλοφιλημα.

Στὴ Σεοβία ὅλα τὰ μικρὰ παιδάκια, ἀπὸ τῶν Βαίων ἀκόμα, τὸ ἔχουν σὲ καλὸ, νὰ κρεμοῦν ἀπάνω τους κουδούνια. Τὸ ἰσογύρισμα μάλιστα κάνουν μὴ μὴ μὴ λιτανεῖα, κατὰ τὴν ἰσογύρισμα τὰ κουδούνια τοὺς καὶ ἡλόων διάφορα τροπάκια.

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

— Ἀδελφοί, ἐδῶ ἀναπαύεται τὸ σῶμα ἐκεῖνο πού τὸ ἐθανάτωσαν, ἀπὸ τὸ ἐθανάτωσαν τὸ σῶμα ἐκεῖνο πού εἶχε ἐκλέξῃ γιὰ νὰ ἐξομολογῇ μὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς δάσω τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς. Τὸ σῶμα ἐκεῖνο πού τὸ πῆρα μὲς' στὰ σπλάχνα μίας γυναίκας καὶ πού τὸ ξαναδύω τώρα στὴ γῆ γιὰ νὰ γεννηθῇ, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνὴρ τῆς δημοφιλίας, καινούργιους σπόρους ζωῆς... Τὸ χαίρετίζω σὰν τὸ ἀπελευθερωτικὸ ὄργανο τοῦ κόσμου, γιὰ τὸ παράδειγμα μου καὶ ἡ ζωὴ μου θὰ πῆγαινε χαμένη, ἂν δὲν τὰ καθήγαιε ὁ θάνατος τοῦ Σταυροῦ. Ὁ θάνατος αὐτὸς θ' ἀνοίξῃ τὰ μάτια τοὺς καὶ θὰ γλυκύνῃ, ἰσως, μὲ τὸν καιρὸ, τῆς καρδιᾶς τοὺς πού πέτωσαν. Ὅσο γιὰ μένα, ξαναγεννίξω τώρα στὸ βασίλειον ἀπ' ὅπου ἔρχομαι!...

Χαίρετε, τέκνα ἀνθρώπων, πού δὲ μπορεῖτε ἀκόμα νὰ ὀνομασθῆτε τέκνα Θεοῦ, χαίρετε!...

Ἀλλ' ὡς τὸ ἅγιον τοῦ χερί κατὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ προλάβῃ ἐπὶ ἀπὸ τώρα τῆς καταστροφῆς πού διὰ τὴν ἐσθῆτα, καὶ ἔπειτα, θέλοντας, πρὶν ξαναγενθῇ στὸ βασίλειον γιὰ τὸ ὅποιον μίλησε, νὰ πῇ ἕνα τελευταῖον χαίρε στὸ βασανισμένο ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ἀκούστησε στὸ μνημεῖο. Τὸ τράβηξε ὅμως σχεδὸν ἀμέσως, καὶ εἶπε δείχνοντας τὴν πλάκα στὰ Πνεύματα πού τὸν ἐσυντόφειναν:

— Ἡ πλάκα αὐτὴ εἶπε ἡγῆ κατὰ τὴν... Τὸ χερί μου ἐδράχηκε. Δὲν εἶνε δροσὰ τοῦ οὐρανοῦ αὐτῆς. Εἶνε δροσὸς πού ἐστάξε ἀπὸ ἀνθρώπινη καρδιά!... Εἶνε δάκρυ!...

Καὶ ἀργὰ - ἀργὰ, ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ δακτύλου του, ἕνας σταλαγμὸς πού ἀστράψε σὰν διαμάντι καὶ πρόσθεσε τὰ ἄλλα τῶν λόγων:

«Εἶπε τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας - Μαγδαληνῆς».

Ὡστόσο τὸ γλυκοχάρμα ἄρχισε νὰ διακλῇ τὰ σκοτάδια τῆς νύκτας καὶ τὰ Πνεύματα πού συνόδευαν τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐπληροφόρησαν μὲ τὴν ἀφρονὴν τῶν γλώσσων πὺς φάνηκε τὸ πρῶτον ὁδίσμα τῆς αὐγῆς.

Τότε ὁ Χριστὸς εἶπε σ' ἕν' ἀπ' αὐτὰ:

— Ἀς μείνουμε ἀκόμα ἐδῶ, ἀδελφε. Τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων εἶν' ἕνα θλιβερὸ θέαμα, ἀλλὰ τὰ δάκρυα πού γεννιοῦνται ἀπὸ τὴν ἀγάπην εἶναι πολὺ πᾶ ὥρα! Ἐλθὼ νὰ ἐμφανισθῶ στὴ Μαρία - Μαγδαληνὴ.

Καὶ ἐστὶ, ὅτερ' ἀπὸ λίγες ὥρες, ἡ μετανοοῦσα πού τόσο ἀγάπησε τὸν Κύριον, ἀνέστηκε νὰ δεχθῇ τὸ ὑπέρτατον σημεῖον πού τὸ ἐξέλεψαν καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ Ἀπόστολοι.

Εἶπε τὴν Ἀνάστασι!... Εἶπε τὸν Κύριον!...

(Μετὰφρασις κ. Αἰμιλ. Στεφ. Δάφνη)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ὅταν ὁ μακαρίτης Δεληγιάννης ἀρχίσει νὰ τελευτᾷ φορὰ Κυνέου, οἱ βουλευτὰ εἶχαν γίνει ἀπαιτητικοὶ πολὺ σὰν... ρουφετολογικὰ. Ἐνῶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἔπρεπε διαρκῶς καὶ νὰ ρουφετολογικὰ, πληθαίνοντας καθημερινῶς στὸ ὕψος.

Ὁ Δεληγιάννης μὰ μέρα ἔχασε ἐπὶ τῶν τῶν ὑπομονῆς του καὶ στρε-

φόμενος πρὸς τοὺς παρευρισκόμενους στὸ Γραφεῖον τοῦ εἶπε μὲ μὴς:

— Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει σχηματίσῃ τὴν πεποιθὴσιν διὰ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, ἀρνούμεναι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἀποστολογισμὸν!...

Λέγεται, ὅτι στὸν ἴδιον βουλευτῇ, μὰ μέρα πού τοῦ ἔβαζε σημειώσεις ρουφετιῶν ἀπὸ τρεῖς διάφορες τόπους του, ὁ Δεληγιάννης εἶπε χαμογελῶντας:

— Φύγε μου διὰ ἦταν καλὸ νὰ συστήσης στὸ ὄρατὴ σου νὰ κἀν μὴ μόνον τσέπῃ σὰν ὀρθὴ σου!...

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΕΡΟ ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ

Πασχαλινό διήγημα

κουρασμένα βήματα. Είπε ο γέρο-κωδωνοκρούστης, που σκαλίζει τα φανάρια του, το όποιο φαίνεται εκεί επάνω, σαν όχρο άστρο...

Ο γέρος κοιτάσασαίνε ανεβαίνοντας τα απέλειωτα σκαλοπάτια. Τα πόδια του, δεν τον βασάνε πια... Έγγρασε πολύ ο κακομοίρης ο Μιχάλης!... Είπε καλός, σκέφτεται μονάχος του, είνε καλός πια να φύγει για εκεί που θ' αναπαυθή αιώνα. Άλλα φαίνεται πως δεν το θέλει αυτό άκομα ο Θεός, γιατί δεν του στέλνει το θάνατο να τον λυτρώση...

Και ενώ ο γέρο-κωδωνοκρούστης έχασε τα παιδιά του και τ' εγγόνια του, ενώ είδε το χρώμα να σκεπάζη ένα σωρό γέροντες και νερούς, αυτός μένει ακόμα όρθιος!

Πόσες φορές ανέβηκε επάνω στο κωδωνοστάσιο, για να σημάνη την Άνάστασι!... Πόσες φορές!... Ούτε και ο ίδιος δεν θυμάται πια!... Του χρόνου που θα είνε; Θα είνε τάχα εκεί για να ξυπνήση και πάλι με τις ήμερες κωδωνοκρούσεις του την κοιμισμένη φύση, ή θα κοιμάται κι' αυτός, πονθενά, κάτω βαθειά, εκεί στην σκοτεινή άκρη του νεκροταφείου; Κύριος οίδε.

Αυτός ωστόσο θα είνε πάντα έτοιμος και όταν έλθη ο θάνατος καλώς να έλθη...

Και καθώς τα σκέφτεται αυτά ο γέρο-κωδωνοκρούστης κάνει μ' ειλάβεια και πίστι το σταυρό του.

— Μιχαήλ! Μιχαήλ!... Κάποια φωνή άσθενική και τρεμουλιάρα τον φωνάζει από κάτω. Είν ο γέρος διάκος του χωριού.

— Έδώ είμαι, δεν με βλέπεις; Απαντάει εκείνος από πάνω.

— Όχι δεν σε βλέπω, ξανακούγεται από κάτω ή άσθενική φωνή. Δεν σου φαίνεται ότι είνε ώρα για ν' άρχισης;

Ο Μιχαήλ κυττάζει προς τα άσπρα. Μυριάδες τρεμοβήνουν ή φροντίδες αυτές του Πανάγαθου Θεού, μες στη βαθυνάνα έκτασι τούανου.

— Όχι δεν είνε ώρα άκόμα. Η άλτροπόδα είνε πολύ χαμηλά. Νά περιμένουμε λιγάκι...

Ο Μιχάλης δεν έχει ανάγκη από ρολόγι.

Τά άσπρα και ο ούρανός και ή γη, και τό λευκό σύννεφο που είνε εκεί κατά τη δύσι και τό ζοφώδες δάσος, που θροεί μέσα στο σκοτάδι και ο μικρός ο ποταμός, που ακούγεται παφλάζοντας, όλ' αυτά του μιλούν σε μία γλώσσα που εκείνος μόνος την καταλαβαίνει, γιατί κάποια σχέσις και συγγένεια υπάχει μεταξύ τους. Δεν πέρασεν έτσι τή ζωή του, άπάνω στο καμπαναριό, χωρίς να γνωρισθή και να συνδεθί στενά με τή μεγάλη φύσι!

Ο Μιχαήλ κάθεται τώρα εκεί, δίπλα στις καμπάνες του και περιμένει την ώρα να σημάνη...

Κι' όλη ή παλιά ζωή του, τό άπομακρυσμένο παρελθόν ζωντανεύει μπροστά του. Θυμάται την πρώτη ήμέρα που πρωτοανέβηκε εκεί στο καμπαναριό, μαζί με τον πατέρα του... Ήταν τότε ένα μικρό παιδάκι, παρά πολύ μικρό, με την ψυχή γεμάτη από χαρά, και με ξανθά μαλλιά, δλόχρυσά που τον τάνεμζε ο άέρας. Ο άέρας τότε δεν είχε σκόνη, άλλα μόνον μυρωδιές!...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Δύο Καλοί Φίλοι

σμένος δίπλα του, ο αδελφός του... Νά και αυτός ο ίδιος ο Μιχαήλ. Πόσα ή ζωή δεν του υπόσχεται!...

Πού είνε όμως εκείνη ή εὐτυχία! Και ή σκέψις του, σαν μεγάλες λαμπάδες άναμμένες, φωτίζουν τό παρελθόν του... Τι μόχθοι μέχρις εξαντλήσεως και έπειτα τί πόνοι και πόση άθλιότης!... Πού είνε λοιπόν ή εὐτυχία!...

Η τύχη, ή ειμαρμένη, ή σκληρή, ουτίδωσε τό πρόσωπό του, κύρτωσε την καρμάρτη την ράχι του, και έμαθε τά χείλη του, να παραπονούνται όλοένα...

Κι' ή εικόνας της νεανικής του ηλικίας περνοῦνε-περνοῦνε αδιάκοπα.

Νά εκεί κάτω, στον γυναικωνίτη άρστερά, μέσα στις άλλες γυναίκες, διακρίνει και την ιδιική του.

Ήταν μία αγαθή γυναίκα... Ο Θεός να τή σωθή!

Τι λυτέ τραβήξε ή φτοχή! Πολλές!... Η στερήσεις, ή σκληρή δουλειά, ή πίκρα και ή θλίψις την έμάθαν γρήγορα... Τά μάτια της έγιναν θαμπά και δεν εκφράζουν πια, παρά την έσχατη ύπομονή μέσα στη δυστυχία και τον φόβο μην έλθη καμιά

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γραμμένα για το «Μπουκέτο»

Όταν βραδιάζει, μέσα μου ξυπνούν τα περασμένα ξυπνούν άργά, σά μουσικές νεκρές από καιρό — σά μουσικές που χάθηκαν, και πους τις λαχταρώ, κι' έρχονται πάλι, μαγικά κι' ανέλπιδα, σε μένα

Πόθοι, παράπονα παλιά, νοσταλγικές φωνές, λόγια βαθειά κι' άξέχαστα, κι' ωστόσο ξεχασμένα, παράξενες χιμαιρικές αγάτες μακρινές, όπως ή δόξα της αγής, ύψώνονται σε μένα!

Μιά βούση τότε μαγική μου λύνεται ξανά, και τό τραγούδι ρυθμικό στά χείλη μου ανεβαίνει, — ένα τραγούδι καθαρό καθώς τά δειλνά, που μέσα του λυτρώνονται και ζουν οι πεθαμένοι...

ΓΡΑΜΜΑ

Θυμάμαι, ενώ χωρίζαμε στη μαρμαρένια σάλα, σταθήκαμε μία στάλα, — και μούπτες πώς θα ξαναρθής — για να χαρώ, ποιός ξαίρει; μετά τό καλοκαίρι.

Και τή στιγμή που βγαίναμε στη στράτα τή μεγάλη, μου τό ξαναπτες πάλι — απάνω κει χωρίζαμε — χωρίζαμε σά φίλοι, κι' ένα φίλι στά χείλη.

Πέρασε τό φθινόπωρο, κακός βοριάς σιμώνει, κι' είν' ή καρδιά μου μόνη κοντοζυγών' ή παγωνιά, τά σύννεφα κι' ή μπόρα, — και τί θα γίνει τώρα...

Σούγραφα δέκα γράμματα, τά πέντε λυπημένα: δέ μούγραφεσ ούτ' ένα σούστειλα χαρτετίσματα με κάποιο γείτονά σου: δεν έλαβα δικά σου.

Τώρα στο δρόμο σου περνώ, με μάτι κουρασμένο, — και δε σε περιμένο, μονάχα στέκο και κοιτώ — και θλίβομαι μία στάλα, τή μαρμαρένια σάλα.

Όμως εκείνο τό φίλι, που δόσαμε σά φίλοι, μου τυραννεί τά χείλη, τζωχ για καταδίχη μου, και για παρηγοριά μου, κρυμμένο στην καρδιά μου.

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΑΚΡΥΝΟ

Την ώρα που μανόβαινα τό πρώτα ρόδι της αγής, ένα τραγούδι μακρόν, σά πέρατα του δρόμου, ήθελε και πέρασε δειλά, σά να μην άγγιζε στη γη, απ' τό παράθυρό μου.

Κ' έτσι που ξύπνησα με μιάς, μέσ' απ' τον ύπνο τοβαθύ, σά μαγεμένος γύρισα στον ήχο τό κεφάλι, — κι' είπα πώς ήταν ή ψυχή κάποιου παιδιού που έχει χαιδί, και με θυμόταν πάλι...

Την άκουγα, σά σφατεία, σιγά-σιγά να περπατεί, — κι' όταν έχάθη, βάρινα άργά τά βλέφαρά μου, και δάκρυσαν τά μάτια μου, χωρίς να ξάτω τό γιατί, — μπορεί κι' απ' τή χαρά μου...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΘΑΡΙΩΤΗΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΕΞΕ Ο ΜΠΟΥΚΕΤΟ!...

Τελευταίως, ο ένα επαρχιακό θέατρο στη Γαλλία, παίζηκε ή όπερα ενός μουσουργού του τόπου εκείνου. Οι έχθροι του καλλιτέχνη, άπεράσαν να διοργανώσουν μία κλίμα, να άποδομασούν τό έργο και να τό κατεβάσουν. Έτσι και έγινε. Στην προεμένα ήχηρά σφυρίγματα υπεδέχθησαν τά πρώτα τραγούδια. Η παράστασις δεν μπόρεσε να συνεχισθή και ο άστυνομός του τόπου, τον όποιον έταξαν ύμείσως και φωνάζαν, άπέλειψε τους θεωρηθόντας ότι θα τους βγάλη έξω, αν δεν παύουν να σφυρίζουν.

Όποιος κληρώσει για νά δη θέατρο, έχει και τό δικαίωμα να σφυρίξει, είτε τότε κάποιος, από τό ύπερθε, ένθυμηθείς σχετικόν σίτην του Μπουκέτο.

Πώς τό είπα αυτό; ρώτησε τότε ο άστυνομός. — Ο Μπουκέτο! φώναζε τό πλήθος.

— Ο Μπουκέτο νάβη άμέσως έξω, πουν τοῦ σπάσω τά κόκκαλα! άπορώθηκε θυμωμένος ο αντιπροσώπος του τόπου, χωρίς να ξέρη ότι ο Μπουκέτο πθανε από άρρώστια ενόσω έζών...

νεί συμφορά, πιδ μεγάλη από τις άλλες, κι' αδήση τά δεινά τους... Δεν τους έμεινε πια, παρά μονάχα ένα παιδί, ή έλπίδα κι' ή χαρά των, και τό έχασαν κι' αυτό... Πού είνε λοιπόν ή εὐτυχία!... Νά τώρα εκείνος ο πλούσιος έχθρός του! Γονατιστός προσεύχεται κι' αυτός! Τόν βλέπει και φουσκώνει ή καρδιά του! Αυτός με τά παιδιά του, με την εὐτυχία του, με όλα τά καλά του... Και είνε τόσο άδικος, τόσο κακόψυχος, τόσο θεομπαϊκτής!...

— Μιχαήλ! Έ Μιχαήλ! Κοιμάσαι καλέ; ακούγονται φωνές από κάτω.

— Ποπό! Φωνάζει ο γέρο — καμπανοκρούστης και πετιέται στη στιγμή όρθός! Πώς τό έπαθα αυτό Χριστέ μου!...

Κι' άρπάζει τά σχοινιά. Κάτω γίνεται Άνάστασις. Ένα πλήθος χωρικών λάμπει με τις χρυσινές στολές του. Διάχρυσά τά εξαπτέρυγα, χρυσόστοιχίες της εκκλησίας ή σημαίες άγνινοβολούν στη λάμψη των λαμπάδων. Φωνές χαράς φτάνουν ως επάνω στο καμπαναριό.

— Χριστός Άνάστη!... Και ή χαρμόσυνη αυτή βοή, άντηχει ζωηρή, μέσα στην καρδιά του αγαπού γέρου. Τού φαίνεται, πώς μέσα στο σκοτάδι, ή λαμπάδες φέγγουν ζωηρότερα, τό «Χριστός Άνάστη» είνε πιδ χαρούμενο, τά λάβαρα και ή σημαίες πώς άνεμίζουν πιδ άλαφρά, και ο άνεμος παίρνει μαζί του στά ήγη, και άνταμώνει σε μία άρμονία τις ψαλμωδιές των πιστών και τους ήχους των κωδώνων...

Ποτέ ο γέρος δεν είχε σημαίνει έτσι! Θά νόμιζε κανείς, ότι όλη ή καρδιά του, είχε μετ' μέσα στον όρειχάλκο. Οι καμπάνες που έδονοντο στέλνοντας στον ούρανόν τους ήχους των, νόμιζε κανείς πως άλλοτε έκλαιγαν και άλλοτε γελοῦσαν.

Και τά άσπρα φέγγανε τώρα πια ζωηρά και ή άρμονίες των κωδώνων, κατέβαιν αν στη γη, σαν παρατεταμένες δουπίτες αγάπης...

Η πιδ βαρεία καμπάνα, έδέσποζε από τις άλλες, με την δυνατή της τη φωνή.

Χριστός Άνάστη!... Και ή δυό άλλες καμπάνες με τό διαπεραστικό τους ήχο επανέλαμβαν χαρμόσυνα, με τά χαλά τους χείλη: Χριστός Άνάστη!

Και ή δυό άλλες ή λεπτόηχες, όμοιες με φωνές παιδιών, που γανόντουσαν μέσα στην ψαλμοδία των άνδρών φωνών, έστελναν γρήγορα-γρήγορα με μία όρμητική ταχύτητα τους διαπεραστικούς των τόνους, επανελαμβάνοντας σαν να συναγωνίζοντο:

Χριστός Άνάστη!... Ο άνεμος, που χτυπούσε τό πρόσωπο του Μιχαήλ, καθώς έμπανε μέσα στο παλιό κωδωνοστάσιο, που σείσανε, θάρρει, από τό θερμέλιό του, ήταν σά να επανέλαμβανε κι' εκείνος:

Χριστός Άνάστη!... Τότε ο Μιχαήλ λησμόνησε την γεμάτη από πίκρες και άδικίες και βάσανα ζωή του, λησμόνησε πώς ήταν μόνος στον κόσμο, σαν ένα κούτσουρο που τό τσάκισε ή καταγίδα.

Άκουγε τις καμπάνες να κλαίνε και να τραγουδούν μαζί και νόμιζε ότι ήταν περικληλωμένος από τά παιδιά του και τά εγγόνια του. Τού φάνηκε ότι άκουγε τις φωνές τους, την χαρούμενη φωνή των μεγάλων των παιδιών, τή λεπτή των μικρών φωνή και ότι ή φωνές αυτές άποτελούσαν όλη την άρμονία εκείνη και ήμνοῦσαν την εὐτυχία και την χαρά, που ποτέ δεν είχε γνωρίσει ο φτωχός!

Και με τετνομένα τά χείρη, τή σπονδυλική του στήλη κυρτωμένη, τραβή-τραβή τα σχοινιά ο γέρο-κωδωνοκρούστης! Και δάκρυα θολούνε τά μάτια του και ή καρδιά του συγκανέται βαθειά πάλλοντας ζωηρά, μέσα στην γλυκειά εκείνη πλάνη!...

Όλος ο κόσμος από κάτω άκουγε, την έκτακτη, την παράδοξη έκαινη κωδωνοκρούσις και όλοι λέγανε ότι ποτέ δεν είχε σημαίνει έτσι ο γέρο-Μιχαήλ!...

Άξαφνα ή μεγάλη καμπάνα έσίγησε άπτότομα... Και ή μικρές καμπάνες άφηκανε κι' αυτές λίγους λιγοψυσμένους ήχους κι' έπειτα έστάσαν κι' αυτές, σαν να ήθελαν ν' άκούσουν, τον ύστατο ήχο της μεγάλης καμπάνας που έορβνε και όμοιος με παράπονο, παρατείνανε στο κενό...

Ο Μιχαήλ είχε σωριαστή επάνω στο ξυλένιο σκαμνί του... Απάνω στά μανούλια του, που είχαν άσπρίσει, σά να ήσαν κέρνα, δυό δάκρυα, τά τελευταία, κυλούσαν σιγά-σιγά.

Ό! σεις από κάτω Χριστιανοί, βοήτε τον αντικαταστάτή του. Ο γέρο-κωδωνοκρούστης δεν θα σημάνη πλέον!...

ΚΟΡΟΛΕΓΚΟ

ΠΩΣ ΕΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ!...

Ένας άρχαίος συγγραφέας αναφέρει ότι κάποιος Άθηναίος είδε μία νύχτα στον ύπνο του ότι είχε τρελλαθή. Τό όνειρό του αυτό τοῦ

έκανε τόσο μεγάλη έντύπωση, ώστε, την άλλη μέρα τό πρωί, όταν ξύπνησε, άρχισε να... επανελαμβάνη τις τρελλές τις όποιες είχε δη πως έκανε στον ύπνο του, στο τέλος δε κατέληξε να τρελλαθή στήληντινά.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

Οι κώδωνες της 'Αναστάσεως. Πώς χαρακτηρίζει ο Παπαδιαμάντης τους κωδωνοκρούστες. Παραδόσεις των 'Ελληνικών χωριών. 'Η 'Ανάστασις στις βουλαγμένες πολιτείες. 'Η καμπάνες που χτυπούν στον πυθμένα της λίμνης του 'Οστρόβου. Το μυστικό Πάσχα των άβυσσων. 'Η λαμπάδα του Δεσπότη. — Τό φως της 'Αναστάσεως που φωτίζει τον άνθρωπο. 'Η 'Ανάστασις ενός Τούρκου ψαρκά. 'Η καμπάνες που πετάν και φεύγουν. Τι έπαθε ένας καρροτσέρης. 'Η καμπάνες του 'Αγίου Γερμανού, που σημαίνουν τη νύχτα του 'Αγίου Βαρδολομαίου. 'Η 'Μαρία πενθεί! ... Στην "Όπερα" κλπ. κλπ.

Ι κώδωνες της 'Αναστάσεως οι γεμάτοι ποίηση και νοσταλγία, θα ήχούσαν πάλιν τη νύχτα της 'Αναστάσεως, ή όποια είνε ή και' έξοχην νύχτα των κωδωνοκρουσών. 'Η κωδωνοκρούσεις αυτές είνε γεμάτες χαρά, σκορπίζουν παντού την ελπίδα και την άνοιξη.

Ο κωδωνοκρούστης, έγραφε κάποτε ο μακαρίτης ο Παπαδιαμάντης, κατά την εσπέραν της 'Αναστάσεως καθίσταται πράγματι ο κατακτητής του αϊθέρος, διότι τον αϊθέρα δονούν διαρκώς οι χαρμόσυνοι ήχοι των κωδώνων των εκκλησιών, οι ήχοι οι μελωδικοί, οι όποιοι, νομίζει κανείς ότι θέλουν να διαλαλήσουν παντού το: 'Χριστός 'Ανέστη'!

Η νύχτα της 'Αναστάσεως με τις με-
σονύχτιες χαρούμενες κωδωνοκρούσεις, έχει έμ-
πνευση ο' όλων τους λαούς όρατες παραδόσεις.

Σε πολλά 'Ελληνικά μέρη, υπάρχει ή παρά-
δοσις της βουλαγμένης καμπάνας που χτυπάει
τα μεσάνυχτα και άνοίγεται, κάτω θαθεία, μέσα
στον πυθμένα της θαλάσσης, όπου, κατά την πα-
ράδοσι φαίνονται, όταν είνε καθαρά τα νερά και
ξάστερα, ή κατάπονημένες από πολλούς αιώ-
νες, πολιτείες.

Μία παράδοσις περί καταπονησμένων πολι-
τειας, υπάρχει και στο 'Οστρόβο της Μακεδο-
νίας. Πολλοί χωρικοί δεθαδώνουν πως έχουν
δει μία τέτοια πολιτεία στον πυθμένα της λί-
μνης του 'Οστρόβου, οι ήμερες που τα νερά
ήσαν ξάστερα και διανύη.

Ποιά είνε όμως ή Πολιτεία αυτή;
Οι παρακολούθοντες τα άποτομα της λί-
μνης ανέβασμα, που πελαγώνουν συνήθως τα
παραλίμνια σπία, τους ήχησε του 'Οστρόβου,
και τα μεγάλα κτίρια του σιδηροδρομικού σταθ-
μού, πιστεύουν, ότι στα περασμένα χρόνια, μέσα
στους σκοτεινούς αιώνες, καθόλου παράξενο το
παλιό το 'Οστρόβο, να ήταν πιο κάτω από το
βουνό, και μία ήμερα ή μία νύχτα να το σκέ-
πασαν άξαφνα τα νερά της λίμνης.

Οι Τούρκοι μάλιστα, του χωριού Κότσανα,
πουναι κοντά στη λίμνη του 'Οστρόβου, πι-
στευαν, ότι τη νύχτα της Λαμπρής, όχι μόνον
καμπάνες άκούγονται να χτυπούν μέσα στα νερά
άλλά και ένα φως ανεβαίνει και λάμπει στην
επιφάνεια, άπάνω ακριβώς από το μέρος, που
λέν ότι διακρίνεται ή εκκλησία της καταπονησμένης πολιτείας.

Γιά το φως αυτό, πολλά και διάφορα έλέγοντο άλλοτε.
Ότι ήταν ή λαμπάδα του Δεσπότη, την όποια κρατούσε τη νύχτα
της 'Αναστάσεως, τη στιγμή που έγινε ο καταπονησμός και ακριβώς
την ώρα που έκρηξε το θαύμα της 'Αναστάσεως του Θεανθρώπου.

— Δεύτε λάβετε φως εκ του άνεσπέρου φωτός!...

Χριστός ανέστη εκ νεκρών!...

Άλλοι πάλι λένε, ότι το φως αυτό είνε ή λαμπάδα που έκαψε
μπρός στην εικόνα του Χριστού και ή θαοιά δεν έδωσε αν και μένει
τόσους αιώνας κάτω από το νερό.

Τούτο και Χριστιανοί τέλος συμφωνούν στο ότι θάνατ τρισμα-
χιούτος εκείνος που θα κατορθώσει να ανήρη τη Λαμπρινή λαμπάδα του,
από την λαμπάδα του Δεσπότη της
καταπονησμένης πολιτείας, γιατί θα
μπορεί πλέον να βλέπει θαθεία μέσα στη
γη, όταν μέσα από διάφανο γυαλί, που
κρύβονται οι θάνατοι οι από αιώνας
θαμμένοι στο χώμα και θα προμα-
τεύη τα μέλλοντα να συμβούν.

Λένε μάλιστα πως ένας Τούρκος
γέροντας, ψωράς, ενώ ψάρευε μία
νύχτα στη λίμνη είδε κατά σύμπτωση
το 'Άγιο Φως, να λάμπει στην επιφά-
νεια των νερών και φωτίθηκε τόσο ή

διάνοιά του, ώστε έμάνεψε τι εύτυχία τον περίμενε στον Παρά-
δεισο των Χριστιανών. Άμέσως τότε παράτησε τη ψαροχή, έβη
στο χωριό του, μοίρασε την περιουσία του, και έπεσε στα γόνατα, πα-
ρακαλώντας το Θεό να τον πάει στους Ουρανούς.

Κι' ο Θεός, ελόασε την δέση του...

Άλλά εκτός των 'Ελλήνων και άλλοι λαοί έχουν ένα πλήθος πα-
ραδόσεων για τις κωδωνοκρούσεις της νύχτας της Λαμπρής.

Οι Γάλλοι χωρικοί έχουν την εξής παράδοσις:
Κατά την 'Επανάστασι του 1792 είχαν άφαιρεθεί από τους 'Επα-
ναστάτας οι δύο κώδωνες από το κωδωνοστάσι της εκκλησίας της
χωριού και είχαν φορτωθεί άπάνω σ' ένα κάρο για να μεταφερθούν
σε κάποια πόλι εκεί κοντά, να χυθούν και να γίνουν κανόνια.

Ήταν βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου. 'Ο καρροτσέρης που ήθε-
λούσε το κάρο, διασημώσε τόσο φοβικά στο δρόμο, που και ή
καμπάνες έφριξαν και άρχισαν να σημαίνουν μόνες των, σαν να ήθε-
λαν να διαλαλήσουν έτσι την φοβή τους. Το πρώτο αυτό θαύμα το
διέδεχθη άλλο πιο καταληκτικό. 'Η καμπάνες πέταξαν άξαφνα
ψηλά, σαν να ήσαν πουλιά, και άρχισαν να
φεύγουν μακριά μέσα στο σκοτάδι. Και κα-
θώς έφευγαν όλο και έσημαιναν, τόσο δυνατά
μάλιστα, που γέμισαν την ατμόσφαιρα με τους
ήχους των.

Ο καρροτσέρης μόλις είδε το θαύμα αυτό
έτρομαξε και έβριε ξερός άπ' το φόβο του. Την
αίτη των βήκαν πεθαιμένο, καταμασίς του
δρόμου.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξη των χωριών,
που ήσαν καταληκτικώς, γιατί θα έβλεπαν Πέ-
σχα, χωρίς να χτυπήσουν ή καμπάνες των 'Ε-
πανάστα, όταν τα μεσάνυχτα ακριβώς του Με-
γάλου Σαββάτου άκουσαν το γνωστό χαρμόσυνο
ήχο των κωδωνοκρούσών της 'Αναστάσεως.

Έτρεξαν τότε να δούνε τι συμβαίνει και
βήκαν τις καμπάνες τους στη θέα που ήσαν
και πριν τις κατεβάζουν, να χτυπάνε μοναξί-
 τους, να χτυπάνε την 'Ανάστασι-δυνατά, χαρ-
μόσυνα και άκατίλυστα, σαν να τις χτυπούσε
χέρι 'Αγγέλων!...

Διηγούνται ακόμα την εξής παράδοσις για
τους κώδωνες του 'Αγίου Γερμανού των Πε-
ρισίων, οι όποιοι, με το χτύπημά τους έδωσαν
το σύνθημα, της σφαγής των Ούγγων, κατά
την άτασία νύχτα του 'Αγίου Βαρδολομαίου.

Οι κώδωνες αυτοί ήσαν τρεις και είχαν και
δνόματα. 'Ο ένας λεγότανε «Βενέτσος», ο άλλος
«Γερμανός» και ο τρίτος είχε το όνομα της
Παρθένου Μαρίας.

Στη Γαλλική 'Επανάστασι ο «Βενέτσος»
και ο «Γερμανός» έχυθηκαν και γίνθηκαν κανόνια. 'Η «Μαρία» δεν
πειράχτηκε. Άπό τότε όμως πούχισε τους δύο της συντρόφους έρω-
γισες, έδραχνισσε, και όταν ήθελαν να σημαίνουν ήχους σαν να
έκλαιγε!...

Λένε επίσης ότι ή καμπάνα αυτή ξανατόχτησε τον ήχο της, όταν
καθιερώθη πάλιν ή Χριστιανική θρησκεία, και άνοιξαν πάλι ή εκκλη-
σίες. Άλλοι πάλιν δεθαδώνουν ότι ή ιστορική αυτή καμπάνα δεν βή-
σεται πλέον στη θέα της. Την πήραν στο θέατρο της 'Όπερας
και την έχρησιμοποίησαν για πρώτη φορά, όταν έπαιξαν τους 'Ούγγ-
νους του Νιέγκεμπερ. Έπειτα χάθηκε. 'Η σημερινή δε, που ση-
μαίνει την 'Ανάστασι στην πόλι των διασκεδάσεων και της άμαρτίας,
είνε άλλη!...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Όταν ή γη κι' ο ουρανός 'Χριστός
(Άνέστη) κείνη
κι' αντίλαλει το φέλιμα στα χείλη σου
(τραγουδί),
και ή αγάπη στην καρδιά σβένονταν
(και πάλιν).

Τότε γεννά κι' ή πασχάλια το πρώτο
(της λαοκλή),
ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Ένας Βενετσάνος περιηγητής στην 'Ελλάδα. Μία Ζακυν-
θινή γιορτή στα 1600. 'Η «Παναγία των Χαρίτων» και το
πελώτιο κειμήλιό της. 'Ο Κικέρων και ή Τερτία. 'Η στά-
χη του μεγάλου ρήτορος. Τι λένε οι Ζακύνθιοι ιστορικοί.

Ένας Βενετσάνος περιηγητής, Πελεγρίνος Βροκάρδης όνόματι,
περιηγήθηκε την 'Ελλάδα στον 16ον αιώνα κι' έγραψε ενδιαφέροντα
περίηγημα. 'Ο Βροκάρδης ήθελε συγγράφει σπουδαίος για την
έποχό του. Ένα βιβλίο του για την Αίγυπτο έχει πολλή αξία. 'Ο ίδιος
καταμετρήσε ακριβώς τις πυραμίδες. 'Αλλ' έδω θ' αναφέρουμε τις
έντυπώσεις του από την 'Ελλάδα, ή μάλλον από την 'Επείγνησο.

Ο Βροκάρδης άνεχώρησε από τη Ραγούζα στις 12 'Απριλίου
1557 κι' έφτασε στην Κέρκυρα στις 15 του ίδιου μηνός. Εκεί άρχισε
να σχεδιάζει σε χαρτί το φρούριο της Κερκρας και τον πύσσαν για
κατάσκαφο, έπειτα όμως, με τη μαρτυρία ενός αξιοπύστου συντα-
γματικού του, ότι μόνο τον άφρασαν ελεύθερο, αλλά και ο Βάσιος (Διο-
κλής) της Κερκρας πολύ τον περιτομήθηκε.

Ο Βροκάρδης από κεί πήγε στη Ζάκυνθο, στις 10 Μαΐου. Ήταν
νύχτα, της γιορτής της 'Αναλήψεως και του φάνηκε παράδοξο που
είχε την τότε λεγόμενη «Πλατεία Ρούγας» φωταγωγημένη όλη. Στην
πλατεία αυτή βρίσκεται ή 'Εκκλησία της 'Αναλήψεως. 'Ο περιηγη-
τής είδε να ψήνουν στην πλατεία όλοκληρα κοράκια με τα κέρατά
τους (έτσι λέει) σε σούβλες. Έτρωγαν οι Ζακύνθιοι κι' έβιναν
πολλά τραγουδούσαν όλη τη νύχτα, και
ήσαν όργανα.

Η έντύπωση αυτή του περιηγητή ήταν
σωστή. 'Η γιορτή της 'Αναλήψεως γιορτά-
ζονταν την εποχή εκείνη στη Ζάκυνθο με
πολλή ζοηρότητα. Και χωρικοί άκόμη κατέ-
βαιναν στην πόλι για να πανηγυρίσουν.
Κινι ήσαν τότε ή φράσις μεταξύ χωρικών
και άστών κατά το διάστημα του έτους:
στης 'Αναλήψεως κοιμήσατε, να φάμε μία
γαρδουριά. Όλοι την ήμερα εκείνη αγό-
ραζαν από το πανηγύρι κι' άρνι τους
γινώσκον για το γεύμα. Το βράδυ στην πλα-
τεία ήσαν μεγάλη ή κορσοσυροή, γιατί και
ή γυναίκες λάβαιναν μέρος. Με τον καιρό
το ψήσιμο των σφαγίων μετετέθηκε στη
σπηκία 'Αμμου και σιγά - σιγά τ' όρσιό
έγινε έσθιο.

Άπό την περιήγησι του Βροκάρδη το
σπουδαιότερο για τη Ζάκυνθο μέρος είνε το
άκουσθη: «...Ένας καλόηγος της Μονής
της Παναγίας μου έδειξε μία πλάκα τάφου
που είχε βρεθεί σε μία άνασκαφή, κοντά
στην εκκλησία. Έπαιον ήταν οκαλομένη λα-
τινισά τα γράμματα Μάρκε Τούλι Τούτσορο
άπε έτ τα Τέρτια 'Αντονια, (δηλ. Μάρκε
Τούλιε, Κικέρων, χαιρε και σὺ Τέρτια 'Αν-
τονία). Μαζί με την πλάκα αυτή βρέθηκε
κι' ένα γυαλένιο βάσο, μαζαρί μία πιθαμή, στο βάσο του όποίου ήσαν
σκαλισμένη ή επιγραφή «Κικέρων». Μέσα στο βάσο αυτό βρέθηκε
ένα άλλο μικρότερο, γυαλένιο κι' αυτό, γεμάτο στάχτη»...

Τα Χρονικά της Ζακύνθου αναφέρουν πράγματι, ότι στα 1544
άνακαλύφθη εκεί από το μοναχό 'Αγγελό 'Απολιανόν ο άναφερόμε-
τος τάφος και όλος ο αρχαιολογικός κόσμος έσυνκινήθη με την άνα-
κάλυψη των λειψάνων του Κικέρωνος και της γυναίκας του. 'Η
Μονή της Παναγίας των Χαρίτων—όπου βρέθηκε ο τάφος—ήσαν
δυνατά. Χτίστηκε στα 1488 και γχορμήστηκε από τους σεισμούς
του 1895.

Η μαρτυρία του Βροκάρδη είνε σπουδαία, γιατί λέει ότι είδε την
επιγραφή και τα γυαλένια βάσα με τη στάχη του μεγάλου Ρωμαίου
όρτορος και της πιστής γυναίκας του Τερτίας.

Ένας ιστοριοδίης, ο Φραγκίσκος Φαβρίκιος, στο τέλος του βίου
του Κικέρωνος, γράφει ότι κατά το 1564 ή επιγραφή και τ' άγγε-
λίσματα στο ιερό της Μονής. Σήμερα όμως ή τύχη τους είνε άγνω-
στή. Δύο άρχαιολόγοι, ο Σπών και ο Γουέλερ, που ήσαν στη Ζάκυνθο
στα 1675, έήτησαν πληροφορίες για το μνημείο, αλλ' ούτε επιγραφή
βρήκαν, ούτε τ' άγγεία. Τους έδειξαν μόνο ένα βάσο από προφύρνη,
αλλ' αυτό ήταν άσχετο. 'Η καθολική αυτή
Μονή είχε σχολείο όπου μορφωμένοι μονα-
χοι έδίδασκαν τη Λατινική, την 'Ιταλική και
τη φιλοσοφία.

Ένας παλαιότερος Ζακύνθιος ιστορικός,
ο Παύλος Μεράτης, γράφει ότι ένας Άγ-
γίλος γιατρός τον έδεβαίωσε ότι τα δύο
βάσα σώζονται στο Βασιλικό Μουσείο του

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΣ ΟΥΕΤΑΙ Η ΛΥΑ ΜΑΡΑ!...

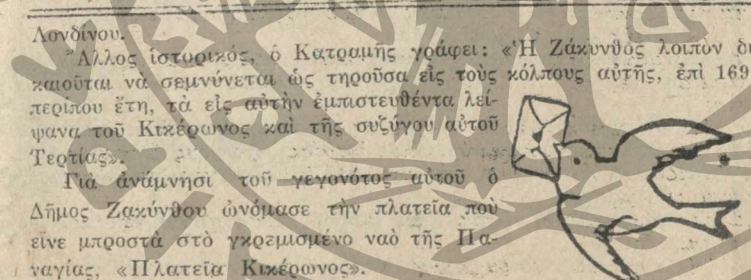
"Αν άληθεύη το «'Αμαρτία έξομολογούμενη δεν είνε άμαρτία» θα
όμολογήσω και εγώ ένα έγκλημά μου για να μην το έχω εις το πα-
θηκόν μου όταν δώσω λογαριασμόν εις τον 'Άγιον Πέτρον, τον θυ-
ρωφόν του Παραδείσου, ο όποιος—'Αγ. Πέτρος—δεν θα έχη λόγους
να μου άπαγορεύση την είσοδον. Έάν—έννοείται—το μόνον άμάρ-
τημά μου είνε αυτό. Λοιπόν το έγκλημά μου είνε ότι είμαι ότακτυ-
στής. Αίτια; 'Η περιέργεια. Διαβάσω εις τας άγγελίας των θεάτρων
ότι εις ένα Κινηματογράφον παίζεται ένα έργο με πρωταγωνι-
στριαν την Λύα Μάρα. Το όνομα της πρωταγωνιστρίας με φέ-
ρει και μένα εις τα ταμεία του θεάτρου, διότι ή γοητεία της γυναι-
κής αυτής έξασκει τόσην έπικροήν επάνω μου ώστε όμολογώ άνευ-
θείαστος ότι θα της έγραφα έρωτική επιστολήν, εάν είχε την διεύ-
θυνσιν της. 'Αλλά πού να την έπύχω, αφού αυτή πηδά σαν ψύλλος
από τόπον εις τόπον, μετακινούμενος διαρκώς ο καλλιτεχνικός αυτός
άσθη, όπως οι πραγματικοί άστέρες μετακινούνται επί του ο'υρανίου
θόλου. 'Αναμένον λοιπόν πρό του ταμείου μετά τόσου άλλον συνοσπι-
ζόμενου κόσμου βλέπω ένα ζευγαράκι. Νέοι αυτοί, καλοδαμμένοι, εύ-
γενικοί έξωτερικού και άρεκτά όραιοι. Νεωτέρα αυτή, πεταχτή,
χαριτωμένη, όχι καξιμάδα, αλλά κάποιας κοινωνικής θέσεως. Άσφα-
λως άνδρόγυνον δεν ήτανε, γιατί δεν άγριοκίτταζε ο ένας τον άλλον,
όστε άδελφοί ήσαν, όπως θα μαρτυρούσε ή άδιαφορία μεταξύ των.
Αυτοί έγκλιονκιντάνοντο και ήσαν ζογραφισμένη εις το πρόσωπό
τους ή άνυπομονηρία να βυθισθούν γρήγορα εις το σκοτάδι του κινη-
ματογράφου. 'Η έγκληματι μου περιέργεια
με σπώσκει να τους άκολουθήσω και κατορ-
θώνω να μπώ μαζί τους εις την αίθουσαν και
να πάρω θέσιν τέτοιαν, ώστε να δύναμαι να
τους βλέπω και να τους άκούω. 'Η παράστα-
σις άρχίζει. 'Η Λύα Μάρα εμφανίζεται με
όλην την παιδική και παιγνιδική χάρι της
και όλα τα σαρηνετικά κόλπα της. Το ζευ-
γαράκι μας έξφράζει τον θαυμασμόν του με
πολυλογίαν άμφοτέρων. 'Η πρώτη πράξις τε-
λειώνει. 'Η αίθουσα φωτίζεται και εις το φως
βλέπω τα πρόσωπα και των δύο κατακόκκινα
έξ έγκαυσισσεως από την έντύπωσιν εκ των
χαρίτων και του παιξίματος της πρωταγωνι-
στίας. Πράξις δεύτερα. Πάλιν σκοτάδι. 'Η
Λύα Μάρα θαμνιεύει επί της όδδνης. 'Ο
νέος, τον όποιον παρακολουθώ συνεχίζει τον
θαυμασμόν του με εύλογίαν άράτητον.
Εκείνη σιωπά τώρα. 'Είς το φως μετά την
δεύτεραν πράξιν ο νέος κινείται περισσώτε-
ρον εξημιμένος από τις εύμορφίες της πρωτα-
γωνιστρίας, αλλά ή νέα δεν φαίνεται καθόλου
εγκαυσισμένη από τον ένδοσιασμό του. Τέ-
λος, για να μην πολυλογώ, ή έξορσις του νεού
κατά την διάρκειαν της όλης παράστασεως
αίσχυνται και τα θαυμαστικά του λόγια και
ποιν άδωχάσως τα αυτιά της νέας, ή όποια
τα αισθάνεται σαν αιτίες στην καρδιά της.
Αυτός δεν άντισταβάνεται την γλώσσα του
και έξαυλίζεται:

—Μορε τι μιμητικότητά μάτια είνε αυτά! Τι χάρμα όφθαλμών
είνε αυτό! Τι χάρμα! Τι γοητεία! Με αυτή δεν είνε γυναίκα είνε
νεράδα!!! είνε... είνε κλπ.
'Η νέα βοάει εις όλη αίθρα έξαυλιστά—να μένα τουλάχιστον—
με τα χρομάτα του πρόσωπου της. Την είδα κατακόκκινη, όπως είπα
στην άρχή, από κοκκίνη γίνεται άσθη, από άσθη κίτρινη. Το έργο
τελειώνει. Τους παρακολουθώ ως την έξαυσιση του θεάτρου, για να
άκουσω τα τελευταία τους λόγια.
'Εκείνος.—Λοιπόν, αγαθή μου, καλήν νύχτα.
'Εκείνη.—'Αντί για τελευταία φράση.
—Αηλαδή, τι θα πη αυτό;
—Αυτό θα πη ότι το πάν τελειώνει μεταξύ μας τη στιγμή αυτή.
—Όστε να μην πάω αύριο, όπως είπαμε, στο Βασιλικό Κήπο να
σε φαντηθήσω;
—Όχι, να πάω... στην Βίβλη να συναντήσης την Λύα Μάρα!...
Και φεύγει, άφρονος αυτόν ως νεοανιστήκον.

Ι. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Λονδίνου.
Άλλος ιστορικός, ο Κατρωίης γράφει: «'Η Ζάκυνθος λοιπόν δι-
κασιτά να σερνύνεται ως ηρώδης εις τους κόλπους αυτής, επί 1699
περίπου έτη, τα εις αυτήν έμπεσθέντα λει-
ψανα του Κικέρωνος και της σφύνης αυτού
Τερτίας».

Για άναμνήσι του γεγονότος αυτού ο
Δήμος Ζακύνθου όνόμασε την πλατεία που
είνε μπροστά στο γχορμίσμένο ναό της Πα-
ναγίας, «Πλατεία Κικέρωνος».

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ

Ήταν ήταν λεπτή, με μαλλιά σταχτιά, δέρμα άσπρο και διάφανο που το έβαφε κάποτε με ξαφνική κοκκινάδα. Η κινήσεις της ήταν επιφυλακτικές, το χαμόγελό της δειλό, η φωνή της βραχνή και σβυσμένη.

Ήταν ήταν ψηλός, κομψός, με βλέμμα ανήσυχο, με πρόσωπο, που μερικές στιγμές έπαιρνε μία σκληρότητα χαρακτηριστική.

Με δύο λόγια ήταν κι' οι δύο τους ένα ζευγάρι πολύ παράξενο. Βλέποντάς τους κανείς τους νόμιζε για νεοπαντρεμένους, κι' αγαπημένους τρελλούς.

Εκείνος πάντα προσεχτικός έσπευδε να την σκεπάσει όταν ο αέρας φυσούσε πιο δυνατά.

Εκείνη πάντα προσηλωμένη σ' αυτόν τον κύτταζε στα μάτια, σαν ένα μικρό ζώο ανήσυχο και πιστό.

Αποφεύγαν την μοναξιά, τα μέρη όπου οι έρωτευμένοι μπορούν να περπατούν χωρίς να τους ανησυχούν οι αδιάκριτοι.

Επιζητούσαν πάντα την συντροφιά, το θόρυβο, τον κόσμο.

Στις 2 το πρωί, όταν η σάλες του μεγάλου νυκτερινού κέντρου ήταν γεμάτες από ξενοχρήδες, πήγαιναν κι' αυτοί εκεί. Κάθονταν σ' ένα τραπέζι, προσκαλούσαν κι' άλλους να τους κάμουν συντροφιά κι' έπιναν.

Κι' μόνο όταν και ο τελευταίος πελάτης άφηνε το μπάτσο, απορρίπτονταν κι' αυτοί να φύγουν. Και τότε έπρεπε να αργά-αργά στο σπίτι τους.

Πολλά διαδίδονταν για το ανδρόγυνό αυτό. Κανείς όμως δεν μπορούσε να πει πως ήξερε την πραγματική αλήθεια.

Μία συνομιλία τους την όποια άκουσα κατά τύχη, ένα βράδυ στο τραπέζι του μπακαριού μ' έκανε να ενδιαφερθώ για το ανδρόγυνό αυτό και να παρακολουθήσω στενωτέρω τη ζωή τους.

Δεν μπόρεσα όμως να μάθω πολλά πράγματα.

Η ζωή τους ήταν γεμάτη από τρομερές, απειλητικές αντιθέσεις. Εκείνος μιλούσε για τη γυναίκα του με αγάπη, με πάθος κι' όμως έστρεφε άμεσως άλλο το κεφάλι του μόλις αντίκριζε το βλέμμα της. Δεν μπορούσε να υποφέρει την απουσία της κι' όμως τραβούσε πίσω το χέρι του μόλις τη δάκτυλό της άγγιζαν τα δικά του.

Εκείνη υποφέρει πολύ από την στάση του αυτή.

Από μηνών σχέσεις μου μαζί τους δεν μπόρεσα να μάθω τίποτε περισσότερο για τη μυοτηριώδη ύπαρξή τους.

Ύστερα χωρίστηκαν.

Από τα λόγια που μου έστειλαν μάθαινα ότι περνούσαν το φθινόπωρο στο Μπαρρόντ και την άνοιξη στην Ιταλία.

Κατόπιν έλαψαν πια να μου γράφουν.

Μετά ένα χρόνο συνήντησα μία μέρα εκείνον. Έτρεχε να μη πει σ' ένα ρεστοράν του δάσους της Βουλώνης. Στους τρόπους του είχε κάτι το πιο ήσυχο τώρα, το πιο ελεύθερο.

Στην άρχη νόμιμα πως ήθελε να μ' αποφύγει. Μα γελάστηκα. Κι' όταν πήγα κοντά του μου είπε:

— Να με συγχωρέσεις! Δεν σ' είχα διέκρινε άμείως! Είμαι τόσο απορροφημένος από τις σκέψεις μου... Καθήστε σ' αυτό παρακαλώ. Δεν πιστεύω να μου κρατάτε κακία που δεν εξακολούθησα να σ' εγγράφω... Μέσα στην αναστάτωση της ζωής μου...

Τότε μόνο παρατήρησα πως φορούσε πένθος.

— Πέθανε η γυναίκα μου! μου είπε.

— Όσο κι' αν ήταν θλιβερό η είδηση αυτή δεν παραξενεύτηκε που την μάθαινα, γιατί το δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα μου φαινόταν πάντα αδύνατο, έτοιμο να λυγίσει στην πρώτη βίαιη πνοή τ' ανέμου... Έκείνο όμως που μου έκανε εντύπωση ήταν η αφέλεια του σκεπτικού όταν μου είπε πως πέθανε η γυναίκα του, αφέλεια που δεν φανέρωνε κανένα απολύτως συναίσθημα χαράς ή πόνου...

— Να! πέθανε! μου ξανάπε.

Τον κυτάξα σιωπώντας. Αυτός πέταξε έξω από το μαχαίρι που κρατούσε στο χέρι του και με φωνή που γινόταν ολοένα πιο βαθεία μου είπε:

— Με βοιάζετε πολύ ήσυχο, πολύ ήρεμο, δεν είναι έτσι; Και θα θυμάστε βέβαια τα παραμύθια που διηγόταν για μ'ας ο κόσμος. Όλα, λοιπόν, ότι λέγαμε ήταν ψέματα. Άλλωστε η πραγματικότητα ήταν πιο φοβερό.

Σώπασε για μία στιγμή, πήρε βαθειά την αναπνοή του και ξανάρχισε να λέει:

— Ναι, κύριέ μου, η πραγματικότητα είναι πιο φοβερά για

ΤΟΥ ΖΑΚ ΟΛΙΒΕΡ

η γυναίκα μου είχε πεθάνει κι' άλλη φορά!

Θα νομίζετε πως είμαι τρελλός. Όχι, δεν είμαι τρελλός, ξέρω τι λέω και σ'ας λέω όλη την αλήθεια. Η γυναίκα μου πέθανε δύο φορές!... Την πρώτη φορά πέθανε τρεις μήνες ύστερα από το γάμο μας. Ένα βράδυ γυρίζοντας στο σπίτι την βρήκα χλωμή, αναισθητή. Φώναξε ένα γιατρό, μα δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα και μετά δύο μέρες η γυναίκα μου πέθανε. Το βράδυ μετά την κηδεία της, δεν ξέρω πως, μούρθε έξω από το σπίτι μου και την είχα πεθάνει πραγματικά, πως την έθαψαν κατά λάθος ζωντανή.

Μία τρομερή αγωνία με κατέλαβε τότε. Και χωρίς να το ήξερα, πηγαίνα στο νεκροταφείο, άνοιξα το μνήμα της γυναίκας μου, έβγαλα το φέρετρό και φορτώθηκα το πτώμα της στον ώμο και το κουβάλησα σπίτι μου! Τότε... τότε έγινε και το τρομερό, κάτι το απίστευτο! Η γυναίκα μου συνέζη, έζησε ξανά ζωντανή!...

Φαντάζεστε, κύριέ μου, τη χαρά μου! Μ' αλλοίοντο!... Τη χαρά μου δεν βράδαζε πολύ, παρά μονάχα μία στιγμή... Τότε...

Όταν έσκυψα να την αγκαλιάσω ή σκέψη πως το σώμα εκείνο δεν μείνει ανάμεσα στους πεθαμένους μ' έκανε να παύσω, να σιωπήσω την καρδιά μου αναστάτωση το νου... Προσπάθησα να δω το πρόσωπό της εκείνη τη στιγμή, μα δεν το κατάλαβα. Κάθε προσπάθειά μου να το πετύχω στήριξε μάταια. Τη γυναίκα που την είχα σκεπάζει άφησε στο δέμα της μία μικρή κάρτα, που τίποτα δεν μπορούσε να τη διώξει... Έλπινα πως θα περνούσαν με τον καιρό, μα το κακό. Νομίζα πια πως ζούσε πάλι σε μία πεθαμένη. Κι' όταν μιλούσε μου φαινόταν πως μιλούσε κάποιος απ' τον άλλο κόσμο!... Τα χέρια της είχαν μια φοβερή κρύαδα, τα μάτια της μου έδειχναν θολάδα, το σώμα της μία γερή χλωμάδα, που μου έκανε ανο-κατό την καρδιά. Η ιδέα αυτή καθάρτησε τη ψυχή μου. Την τρώγα όταν τη κυττάζα, όταν μ' άγγιζε... Είχε υπομνησθεί κι' αυτή πως και το έκτακτο συμβαίνει και φρονιμώ με πια να μη μένουμε ποτέ μονάχοι μας.

Μολιταυτά πολλές φορές έπλυνοντα τ' αγαπημένα της χέρια μου...

Τι σούζα; Γιατί μ' αποφεύγει έτσι;

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Και όμως ποτέ δεν είχα τη δύναμη να της πω:

— Σε φοβάμαι!...

Γιατί τότε θα έπρεπε να της πω όλη την ιστορία της νεοφάνειάς της, την όποια άκουσα, της ταφής της, από που διαβάζοντας πάλι στο σπίτι της σ' έμένα, να της εξηγήσω την αλήθεια μου, το φόβο που μου έπαινε...

Έτσι ζήσαμε σ' όλη μας τη ζωή...

ΖΑΚ ΟΛΙΒΕΡ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΤΕΧΝΗ!

Ο μεγάλος Ισπανός ζωγράφος Βελάσκομπελ είχε κάνει κάποτε το πορτρέτο ενός ευγενούς ονόματι Παρέζα, ο οποίος είχε πέσει στη δολοφονία του βασιλέως.

Το πορτρέτο αυτό ήταν τόσο φυσικό, ώστε ο βασιλέας, όταν πήγε μία μέρα να δει τον Βελάσκομπελ στο εργαστήριό του, πιάστηκε να τον κοιτάζει με τόσο μεγάλο ενδιαφέρον, που δεν ήθελε να φύγει.

— Έδω είσαι ακόμη; Έγώ, διέταξε έντονα, ν' αναχωρήσεις για τον τόπο της εξορίας σου το ταχύτερον!...

Βλέποντας όμως ότι ο Παρέζα δεν άπαντοσε τίποτα, αντίληφθη το λάθος του, και γυρίζοντας προς το ζωγράφο ανέκραξε:

— Αρκίζω να σε φοβούμαι!... Με έκανε να ιδω ένα φάντασμα!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μία νέα θεραπεία ή οποία ώς τέσσο είναι... παλιά!... Πώς μ' ένα κουσάκι του Παγκανίνι έγινε καλή μία κυρία πεύπαχε από εγκεφαλικό λήθαργο. Η παράξενη επιδημία του ταραντελισμού. Οι άρρωστοι που χέρευν στους δρόμους! Το μελόδραμα που θεραπεύει την αρθρίτιδα. Πώς περνάει ο πυρτός. Το ιατροσυμβούλιο!... Μουσικά κομμάτια αντιφάρμακων κλπ. κλπ.

Πρό δλίγων ετών στην Νέα Υόρκη κάποια κυρία, ονόματι Ντορα Μόντε είχε πάθει από εγκεφαλικό λήθαργο και έβρινε τριανταπέντε λίγρες μέρες σε κατάστασι τελείας άνασθησίας. Οι γιατροί της Κλινικής στην όποια νοσηλεύονταν, αφού μεταχειρίσθηκαν όλα τα γνωστά μέσα, χωρίς να κατορθώσουν να την επαναφέρουν στις αισθήσεις της, έφηρυσαν στο τέλος και την μουσικοθεραπεία.

Φώναξαν δηλαδή έναν απ' τους καλύτερους βιολιστές της Νέας Υόρκης, τον ώδηγησαν στο δωμάτιο της άρρωστης κι' εκεί τον έβαλαν να παίξει το περίφημο κομμάτι «Ο χορός των Μαργισσών» το δασύμην βιολί και μουσικοσυνθέτου του περασμένου αιώνα, Νικολά Παγκανίνι.

Μόλις άκούσθηκαν ή πρώτες νότες του κομματιού, ή άρρωστη άρχισε να κινείται λίγο, ν' αναπνέει και τα μάτια της σιγά - σιγά άνοιξαν. Όσο προχωρούσε το κομμάτι, τόσο ή άρρωστη συνέχισαν, ώς όσον, όταν τελείωσε, είχε συνέλθει έντελώς.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

Και όμως ή μουσικοθεραπεία δεν είναι έπανάση της εποχής μας, όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς. Είναι μέθοδος ή όποια εφαρμόζεται σε άνθρωπους απ' τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της ανθρωπότητας.

Έτσι, από τότε, σ' όλες τις μεγάλες κλινικές της Εύρώπης και της Αμερικής, όταν θέλουν να θεραπεύσουν έναν άνθρωπο που πάσχει από εγκεφαλικό λήθαργο, χρησιμοποιούν, μεταξύ των άλλων, και την μουσικοθεραπεία!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Βερτρύδη και η Όρφισση, άρθρες μπρός στον περισσότερωνα με τα χροιά τα κάγκελα, κούταζαν με συγκίνηση τα παιχνίδια των άθλων πουλιών. Δίπλα τους στεκόταν η Μάγδα—η γαλανομάτα, και ξανθομαλλούσα, και ροδομάγουλη Μάγδα—η ομογάλακτη αδελφή τους, κόρη του Ρομπόντ του ξυλοκόπου, και παρακολουθούσε και κείνη το ευχάριστο θέαμα των περιστέρων.

Ξαφνικά, τις πλησίασε σιγά - σιγά, ο Τελαμοίνδος, ο αδελφός τους. Έκείνες στην άρχη δεν τον άντελήθησαν, μα όταν έσκυψε από πάνω τους και τις άγγιξαν τα μακρυνά μαλλιά του, γύρισαν απότομα το κεφάλι, υπήγοντας μιάν έλαφρή κραυγή τρόμου... Έκείνος γέλασε με την καρδιά του, γιά το φόβο τους, μα η δυο αδελφές του, η Βερτρύδη και η Όρφισση, άρχισαν να τον μαλώνουν. Μόνον η Μάγδα, η ομογάλακτη αδελφή τους, τον κούταζε με τρόπο, κοκκινίζοντας από ευχάριστη...

— Μιά μεγάλη χάρη έχω να σου ζητήσω, Όρφισση, είπε σε λίγο ο νέος στην αδελφή του. Χάρισε μου ένα άλ' τ' άσπρα περιστέρια σου.

— Θα σου δώσω ένα περιστέρι με μεγάλη προθυμία, του αποκρίθηκε εκείνη, μα πολύ φοβάμαι μήπως το χρησιμοποιήσης στόχο γιά τα βέλη σου.

— Ω! αδελφή μου, τί είναι αυτά που λές. Όλοι οι πειρατά της Νορμανδίας το ξέρουν βέβαια ότι το βέλος μου δεν χάνει ποτέ τον στόχο του. Κανείς δεν μπορεί να μου παραβγίη στο σημάδι. Μα το λευκό περιστέρι που σου ζητώ, δεν το θέλω γ' αυτή την δουλειά. Το θέλω γιά να στείλω ένα μήνυμα στην άγαπή μου—στην κόρη που δεν την ξέρω ακόμα και την όποια όμως αγατώ σαν τρελλός.

Οι αδελφές του χαμογέλασαν άκούγοντας αυτά τα λόγια του, και τότε επέτρεψαν να πάρη ένα περιστέρι. Τότε ο Τελαμοίνδος πήρε ένα κομμάτι περγαμνή κ' έγγραψε πάνω με κόκκινα γράμματα τα λόγια:

«Χρόνια τώρα σε καρτερώ, έγκλειστη μου, γλυκειά άπαντοχή μου! Γιάτί δεν έρχεσαι στο φλογερό μήνυμά που σου στέλνει η καρδιά μου; Περιμένεις να μαραθούν τα γαλανά λουλούδια που ανθίζουν στα μάτια σου ή να με σκεπάσει ο θάνατος με τα μαύρα πέπλα του.

«Έλα, δυο είμαστε νέοι, δυο η ψυχές μας πυρπολούνται από την άβυσσική φλόγα της αγάπης. Απόστασα πειρά να σε καρτερώ. Όποια κι' αν είσαι, όπου κι' αν είσαι συ—ο, κόρη γαλανομάτα, ξανθομαλλούσα και ροδομάγουλη—που δά λάβης αυτό μου το μήνυμά, τρέξε άμέσως στον Τελαμοίνδο, πρίγκηπα της Νορβηγίας, που σε περιμένει στο παλάτι του με δυνατό χτυποκάρδι!»

Χύστερα δίλωσε την περγαμνή και την έδεσε στο λαϊμό του περιστέρου.

— Πέταξε τώρα, λευκή μαντατοφόρε, είπε ο πρίγκηπας στο περιστέρι, πέταξε και πήγαινε αυτό το μήνυμά σε κείνην που μου έδινε γραφτό ν' αγαπήσω!...

Και το περιστέρι άνοιξε τα φτερά του και πέταξε. Έκει όμως που πετούσε, πολλοί κακοί άνθρωποι ζήτησαν να το σκοτώσουν με πέτρες και βέλη, πολλά γεράκια ζήτησαν να το σπαράξουν με το στόμα τους. Κι' όταν πειρά βράδυνε, το περιστέρι έπεσε, εξαντλημένο από την κούραση, σε μία πόλη, μπρός στην πόρτα ενός φτωχικού σπιτιού. Σε λίγο, μία γριά, κάνοντας να μπη μέσα, είδε το περιστέρι στο κατώφλι της πόρτας.

— Α! τί ωραίο πουλί! είπε η γριά. Θα το βάλω στο μεγάλο κλουβί της καρδερίνας που μου έφινε.

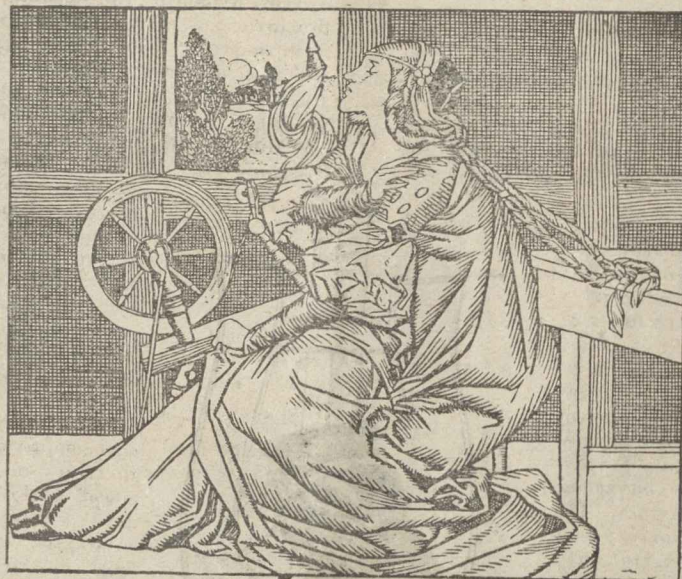
Έπιασε με προσοχή το άποκοιμμένο πουλί και το έβαλε μες στο κλουβί, άφου το φίλησε στοργικά στο κεφάλι με τα μαρμαρένα χείλη της. Πρίν όμως κλείσει την πόρτα του κλουβιού, είδε το χαρτάκι που ήταν δεμένο στο λαϊμό του, το άνοιξε, μα δεν μπόρεσε να διαβάση τί έλεγε και το πέταξε έξω από το παράθυρο, σαν κάτι περιττό και άχρηστο.

Ένα κοριτσάκι, που περνούσε κείνη τη στιγμή έξω από το σπίτι, μάζεψε

το χαρτάκι από καταγή, κι' όταν διάβασε τί έγγραφε, κοκκίνησε από ευχάριστη και συγκίνηση. Μα δεν ήξερε ποιος ήταν αυτός ο Τελαμοίνδος ούτε και πού βρισκόταν αυτή η Νορβηγία. Έξωλλοι, έκανε την όρθη σκέψη ότι ένα πριγκιπόπουλο δεν μπόρεσε ποτέ να στείλει έρωτικό μήνυμά σ' ένα φτωχοκόριτσο σαν κι' αυτήν...

Γιά όλους αυτούς τους λόγους, έδωσε το μήνυμά στην πρώτη μεγάλη κυρία που συνάντησε στο δρόμο της. Έκείνη κάλυ, το έδωσε στον ακόλουθό της, ο οποίος, άφου το διάβασε, γέλασε άπ' την καρδιά του και το άφησε στο παράθυρο μιάς γριάς και άρχοντισσας κυρίας, που είχε γίνει καταγέλαστη σ' όλη την πόλη, με το να ντύνεται και να φρονείται σαν μικρό κορίτσι...

Μόλις η γριά αυτή διάβασε το γράμμα, νόμισε πως ο πρίγκηπας της Νορβηγίας το είχε στείλει γι' αυτήν και, χωρίς να χάση καιρό, έτοιμασε τις άποσκευές της και ξεκίνησε γιά τη Νορβηγία, γιά να πάη να κύνη τους γάμους της με το όμορφο πριγκιπόπουλο!...

Υφαίνει πάντα άμύλητη κι' αγέλαστη...

και το δρόμο:

— Δεν σάς φαίνεται πως ένα λευκό περιστέρι πετάει εκεί κάτω; Δεν σάς φαίνεται πως μία όμορφη πριγκίπισσα περπατά στη δημοσιά;

— Όχι, αδελφέ μας, του αποκρίνονταν εκείνες. Μονάχα ένα μαύρο κορίτσι ξυγιάζεται στον ουρανό. Κ' εκείνη που θαρρείς γιά πριγκίπισσα, είναι μονάχα μία γριά ζητιάννα...

Τότε ο Τελαμοίνδος αναστέναζε πιά βαθεία:

— Αλλοίμονο! Έλεγε. Θα λιώσω από τη μάταιη προσμονή!...

Οι δυο αδελφές του ξαναρχίζουν τότε να παίζουν μουσική, ενώ η Μάγδα, η γαλανομάτα, και ξανθομαλλούσα, και ροδομάγουλη Μάγδα, που δεν τολμούσε να διαταράξη την ησυχία των τριών αδελφών, υπέφερε μόνη της του κόσμου τα μαρτύρια, στη φτωχική καλύβα του πατέρα της, του ξυλοκόπου.

Υπέφερε, η φτωχή, επειδή ήξερε πως ο Τελαμοίνδος δεν ήταν ευτυχισμένος, υπέφερε, η φτωχή, επειδή τον αγαπούσε από καρδιάς, χωρίς όμως να τολμάη να του φανερώση την αγάπη της.

Και ύφαινε όλοένα στον άργαλειό της, πάντα άμύλητη κι' αγέλαστη, κυττάζοντας με θλιμμένα μάτια, από τ' άνοιχτο παραθύρο της, τα μακρυνά πλάτη τ' ουρανού. Κάπου-κάπου, τη νύχτα, όταν η καρδιά της ξεχειλίζει από τον πόνο, άρχιζε να τραγουδάει μία άρχη και λυπητερή μαλλάντα—τον καϊμό μιάς κόρης που πέθανε από έρωτα μακρυνά άπ' τον άγαπημένο της—την άκουγαν τότε τ' αηδονία και σόπιαν, την άκουγε το φεγγάρι και γινότανε πιά χλωμό—την άκουγε κι' ο νυχτερινός ο στρατοκόπος, που πήγαινε στο δρόμο του σφυρίζοντας κ' έννοιωθε την καρδιά του να

Ενθ είσαι η λατρευτή μου, ενθ θα γίνης ταίρι μου...

σφίγγεται από μία άκαθόριστη άγωνία...

Όσοσο, μία μέρα, η Μάγδα δεν μπόρεσε να βαστάξη άλλο κι' άνεθηκε στο παλάτι να δη τον Τελαμοίνδο—τη μοναδική της έγνοια. Ήξερε πως η αδελφές του θα έλειπαν κείνη τη μέρα από τον πόρο.

Τον βόηκε καθισμένο, κατά τη συνήθειά του, μπρός στο παράθυρο, να κυτάξη με μάτια πλημμυρισμένα άγωνία τον ουρανό και το δρόμο.

Η Μάγδα τον καμάρωσε λίγο από μακρυνά και ύστερα τον πλησίασε γλυκαναστενάζοντας.

Ο Τελαμοίνδος γύρισε απότομα το κεφάλι του, και όταν την είδε της χαμογέλασε στοργικά, αλλά με άδιαφορία.

— Τι καρτερείς τόσο καιρό, καλέ μου πρίγκηπα; τον ρώτησε τότε η Μάγδα, με φωνή που την έκαναν πιο γλυκειά και παράξενη οι λημοί που συγκρατούσε με κόπο στο λαϊμό της.

Περιμένο, Μάγδα, την κόρη που θά μ' αγαπήση. Περιμένο τα ξανθά μαλλιά της, τα γαλανά μάτια της, τα ροδοκόκκινα μαγουλά της... Δεν την ξέρω ποιά είναι... Δεν ξέρω αν θα λάβη το μήνυμά που της έστειλα με το λευκό περιστέρι... Μα, όποια κι' αν είναι αυτή, όπου κι' αν βρίσκεται, θά τη λατρεύσω μ' όλη μου την καρδιά, αν έχω άπ' το Θεό τα χαρίσματα που σου είπα παραπάνω...

Ενθ όμως μιλούσε έτσι της Μάγδας προσέξε—γιά πρώτη φορά!—τα μάγουλά της ήτανε κόκκινα σαν τα τριαντάφυλλα, τα μάτια της γαλανά σαν τον άνοιξιάντικο ουρανό, τα μαλλιά της ξανθά σαν τις άχτιδες του ήλιου... Προσέξε ακόμα ότι, καθώς τον κύτταζε, μια παράξενη φλόγα έλαμπε στα μάτια της, ότι τα χείλη της άναθύνονταν σαν νάδελαν να ψηφίσουν κάποιο λόγο, που τον κρατούσανε μυστικά από καιρό τώρα...

Και ο Τελαμοίνδος κατάλαβε άμέσως! Σηκώθηκε τότε από τη θέση του, έτρεξε στη Μάγδα, γονάτισε μπροστά της, τις άρπαξε τα χέρια και άρχισε να τα γεμίζει φιλά, λέγοντας:

— Ενώ είσαι η λατρευτή μου, Μάγδα, κ' εγώ θά γίνης ταίρι μου! Με αγαπάς τόσο καιρό, κ' εγώ δεν το είχα καταλάβει, ο κουτό! Είχα την ευτυχία να σε κοιμώ στο σπίτι μου, και την ξηστεία από το άβέβαιο άγνωστο, σε μακρύνει χωρίς! Θεέ μου! Τι λησμονιαλός που είμαι ο άνθρωπος, άφου δεν μπόρει να δη πού βρίσκεται η μεγάλη ευδαιμονία της ζωής του!... Σ' αγαπώ, Μάγδα!...

ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΝΤΟΥΣΣΕ

ΠΕΡΙΣΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΤΟΥ!...

Μιά φορά ζούσε στην Κούφα ένας γέρος που ήταν σ' όλους γνωστός γιά τη φιλαργγία του. Όταν άκουσε κάποτε ότι στη Βασόρα βρισκόταν ένας άλλος πιά σφιστοχόης άπ' αυτόν, σηκώθηκε και τράβηξε να πάη να τον βρή.

Καλώς ήρθε, του είπε ο φιλάργγος της Βασόρας, μάλα τον είδε. Έλα πάμε στην άγορά να φωνάσουμε να ράμε και να πούμε. Μουσαφίρης μου είσαι.

Πρέπει να σε παρουσιάσω.

Στην άρχη πέρασαν από ένα φούρνο.

— Έχεις καλό ψωμί; ρώτησαν το φούρναρη.

— Πολύ καλό, μαλακό σαν το βούτυρο.

— Τ' άκουσε, φίλε μου; είπε ο φιλάργγος της Βασόρας στον άλλον. Το βούτυρο, λέει, είναι καλύτερο άπ' το ψωμί. Όποτε φωνιάμεθα θά κάνουμε να πάμε να πάρουμε λίγο βούτυρο.

— Έχεις καλό βούτυρο; ρώτησαν το μπακάλη.

— Καλό κι' ευωδιαστό, σαν λάδι, τους είπε εκείνος.

— Τ' άκουσε; είπε ο φιλάργγος στον άλλον. Το λάδι είναι προτιμότερο άπ' το βούτυρο και επομένως πρέπει να πάρουμε λάδι.

— Έχετε καλό λάδι; ρώτησαν ένα μπακάλη εκεί κοντά.

— Πρώτης ποιότητας, καθαρό σά νερό, τους απάντησε εκείνος.

— Άκουσε τί λέει αυτός; Ξαναείπε ο φιλάργγος στο μουσαφίρη του. Το νερό είναι καλύτερο άπ' το λάδι. Στο σπίτι μου έχω μία μεγάλη σάκινα γεμάτη νερό και θά μπορέσω να σε παρουσιάσω άπως πρέπει.

Γύρισαν λοιπόν στο σπίτι όπου ήταν μοναχά νεράκι, ώσπου φούσκωσε η κωλιά τους, χωρίς να βάλουν άλλο τίποτε στο στόμα τους, άφου το νερό ήταν καλύτερο άπ' το λάδι, κι' άπ' το βούτυρο κι' άπ' το ψωμί.

— Εύλογημένος άς είναι ο Θεός! Έλεγε φεύγοντας ο φιλάργγος της Κούφας, δεν πήγε στα χαμένα τόσο κόπος που έκανα γιά τις Κούφες, δεν πήγε στα χαμένα τόσο κόπος που έκανα γιά τους φίλους ως έδω. Ο συνάδελφός μου μ' έμαθε πως μπορεί να κολοπερήναι κανείς, να τρώη σάν βασιλιάς και να μη ξεθεδή πεντάρα!...

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΟΞΕΙΣ

Ο ΛΙΘΟΞΟΟΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε στην Ιαπωνία ένας φτωχός λιθοξόος που δούλευε στα λατομεία. Η δουλειά του ήταν βαρεία και τίποτα σχεδόν δεν έκέρδιζε. Γι' αυτό δεν ήταν καθόλου ευχάριστος από την τύχη του.

— Αχ, ελ' ένα βράδυ, άς μπορούσα να γίνω πλούσιος γιά ν' αναπαύομαι κι' εγώ άπάνω σε παχιά κρεβάτια με μαλακά μεταξωτά σκεπάσματα.

Μόλις έστειλε αυτή την εύχη στον ουρανό, ο Θεός εισάκουσε τον πόθο του κι' είπε άμέσως:

— Άς γίνη το θέλημά σου.

Σε λίγο ο λιθοξόος γίνηκε πλούσιος κι' έτσι μπόρεσε ν' αναπαύεται άπάνω σε παχιά κρεβάτια με μαλακά μεταξωτά σκεπάσματα. Μιά μέρα έτυχε να περνά ο Αυτοκράτορας μπροστά από το σπίτι του. Πεζοί και καβαλλάρηδες σαλπιχτές, τρέχοντας πρώτοι άνάμεσα άπ' το πλήθος, διαλαλούσαν τον έρχομό του, ενώ μερικοί αϊλικοί χροσοφορμένοι κρατούσανε στα χέρια τους χρυσή όμπρέλλα γιά να προφυλάγουν τον Αυτοκράτορα άπ' τις ζεστές άχτιδες του ήλιου.

— Τι το όφελος νάμια πλούσιος, φέυθες ο άλλοτε λιθοξόος, άφου δέ μπορώ να βγαίνω κι' εγώ με τέτοια συνοδεία! Γιάτί να μην είμαι Αυτοκράτορας;

— Θα γίνης! του απάντησε ο Θεός.

Κι' αληθινά γίνηκε. Πεζοί και καβαλλάρηδες σαλπιχτές, τρέχοντας πρώτοι άνάμεσα άπ' το πλήθος, διαλαλούσαν τον έρχομό του, και αϊλικοί χροσοφορμένοι κρατούσανε στα χέρια τους χρυσή όμπρέλλα, γιά να προφυλάγουν τον Αυτοκράτορα άπ' τις ζεστές άχτιδες του ήλιου.

— Τι το όφελος νάμια Αυτοκράτορας, φώναζε τότε εκείνος, όταν ή κάμια με βασανίη κι' ο ήλιος μου πυρώνει το κεφάλι; Ω, άς μπορούσα να γίνω ήλιος...

— Άς γίνη το θέλημά σου, είπε ο Θεός.

Κι' έγινε ήλιος κι' άρχισε να ρίχνη τις άχτιδες δεξιά κι' άριστερά όλόντορο του, καίνοντας τα χορτάρια και τα πρόσωπα των βασιληάδων. Άξαρνα όμως ένας σύννεφο μπήκε άνάμεσα άπ' αυτόν κι' από τη γή, το σύννεφο αυτό έμπόδιζε τις άχτιδες του να κατεβαίνουν ως τη γή.

— Νά ποιος είναι ο δυνατός! φώναζε ο ήλιος. Αυτό το σύννεφο λοιπόν έχει περισσότερη δύναμη από μένα; Τότε καλύτερα να γινώμιον σύννεφο.

— Κανένας δε σε κρατεί! είπε ο Θεός.

Κι' άμέσως μεταμορφώθηκε σε σύννεφο που τοποθετήθηκε άνάμεσα άπ' τον ήλιο κι' άπ' τη γή, εμπόδιζοντας έτσι τις άχτιδες του ήλιου να φτάνουν ως τη γή.

Σε λίγο χοντρές σταλαματιές βροχής άρχισαν να πέφτουν από το σύννεφο σ' ένα χωράφι και στις πολιτείες τα ούκρια, οι χείμαρροι κι' οι ποταμοί ξεχειλίσαν κι' έτρεχαν με τόση όρμη που τίποτα δεν άντιστεκόταν στο δρόμο τους.

Ένας βράχος μονάχα έμεινε άκίνητος, σά να μην τον έπείραζε ή βροχή.

Ένας βράχος λοιπόν, φώναζε εκείνος με παράπονο, θά βοήθη να μου φέρη αντίσταση; Τότε γιάτί να μη γίνω βράχος;

— Γίνε, του είπε ο Θεός.

Κι' άμέσως έγινε ένας πελώριος βράχος, άνασφάλτος στη θέση του ήλιου κι' άδιαφορος σ' άεσπασία της βροχής. Δεν πέφανε όμως πολλές καιρές κι' είδε στους πρόποδες του έναν άνθρωπο ντυμένο φτωχά που κρατούσε στα χέρια του λωστό και σφυρί. Ο άνθρωπος αυτός χτυπούσε τα πλευρά του βράχου κι' έκοβε άκατάχρηστους όγκους από λιθάρι γιά να τους πελεκήση κατόπι.

— Τι είναι αυτό πάλι; φώναζε. Ένας κορυελάτης έχει τη δύναμη να μου σπάη τα πλευρά; Τότε πρέπει να πάω στη θέση του!

— Άς γίνη το θέλημά σου, είπε ο Θεός.

Κι' έγινε φτωχός όπως πρώτα, άπλος έργατής στα λατομεία ή δουλειά του ήταν βαρεία και τίποτα σχεδόν δεν έκέρδιζε. Τώρα όμως ήταν ευχάριστος από την τύχη του.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Όποιος έμπιστεύεται σε γυναίκα είναι το ίδιο σαν να έμπιστεύεται σε κλέφτη.

Όταν είναι κανείς στην ήλικία ο πατέρας της συζύγου του, κινδυνεύει να μη είναι πατέρας των παιδιών του.

(Αλ. Δουμάς)

Το βελιότερο αίσθημα που ύπαρχει ίσως στον κόσμο είναι το μίσος μιάς γυναίκας έναντίον άλλης όμορφου της.

(Ο. Φεγγιέ)

Οι γυναίκες είναι σαν τον κορυβάλλο, καθεμιά παί λάμπε τις θάμνι πόνει.

(Ροσεμπέρν)

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

(ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΦΩΝΙΚΑ)

Τὰ μόνα βραβευθέντα με τὸν χαρακτηρισμὸν
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ εἰς τὴν διεθνή Έκθεσιν τῆς Γενεύης.

ΔΙΣΚΟΙ

(ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ)

Τῶν μεγαλειτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου

"HIS MASTER'S VOICE,"

ΝΕΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ἀπαράμιλλοι εἰς ἐκτέλεσιν καὶ ἀπόδοσιν

με τοὺς ἐκτελεστάς :

Ἀλίκη Ἐπιτροπᾶκη (Βίτσου)
Ὀλυμπ. Ριτσιάρδη-Καντιώτη
Μαρία Καλφοπούλου (Φωκᾶ)

Π. Ἐπιτροπᾶκης
Ν. Βολάνης
Α. Καλαμπούσης
Ι. Μαρσέλλος

Α. Χρυσομυλλῆς
Π. Δουκῆς
Α. Νταγκῆς
Δ. Ἀραπάκης

Κ. Δ. Π. Κ. Δ. Π.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΑΙ - Σταδίου 3 καὶ 64
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - Νεταρᾶ 53γ

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ - Τσιμισκή 22
ΠΑΤΡΑΙ - Μαΐζανος 69

BURBERRY'S LTD
ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΙ

ΚΑΠΑΡΝΤΙΝΕΣ

JOHN TAYLOR'S LTD
ΔΙΑ ΤΑΙΛΛΕΥΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ
Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

1888

ΑΙΟΛΟΥ 46 & ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 62

ΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΙΘΙΖΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ ΕΙΣ ΤΟ
ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ · FLANNELS · EPONGE · WORSTEDS
SEVIOTS · SERGES

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΜΑΣ ΔΙΠΛΟΦΙΝΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

QUARANTEED DOUBLE LONDON
SHRUNK

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΜΟΝΟΝ ΑΡΙΣΤΑΙ

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

Οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ
καθαρίζει το στόμα.
καθαρίζει την και θά α-
καθάρτητα καθαριότητα και
καθαριότητα του στόματος

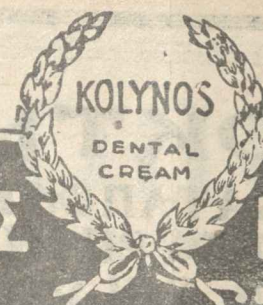
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - MAILLOTS
(ειδικά κα-
τασκευασμένα) ΚΟΡΣΕΔΕΣ -
ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ - ΖΩΝΑΙ ΑΝ-
ΤΙ - ΝΑΥΤΙ - ΚΑΒΑΠΙΣΜΟΥ

Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ν. Χιόνης καὶ Σία)
Λυκούργου (πλησίον
Σταθμοῦ Ὁμονοίας)
Αθῆναι

Παλαιὸν Φάληρον πα-
ρὸν «Φρύνην», πωλεῖ-
σάμενον ἐκ 1100 πη-
γῶν, με εὐκολίας πληρω-
σάμενος. Πληροφάνεια : Τυπο-
γραφεῖον Στράγγαλου. Ὁ
Λόγος 7.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙ ΣΥΝΗΘΟΥΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Η ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΛΤΣΩΝ

ΔΡΙΤΣΑ - ΓΚΙΝΟΥ & ΣΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 11

ΕΚΠΟΙΕΙ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ

ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΜΕ ΤΑΣ
ΚΑΤΩΘΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΥΣ ΤΙΜΑΣ :

ΜΕΤΑΩΤΕΣ ΔΡ. 69-80-100-120

ΜΟΥΣΣΕΛΙΝ ΔΡ. 20-25-30-35-38

ΜΕΤΑΩΤΕΣ GUI ΔΡ. 165

ΑΝΑΡΙΚΕΣ ΔΡ. 20-25-30-35-40-45

QUARANTE QUATRE χορού 210

ΑΝΑΡΙΚΕΣ ΜΕΤΑΩΤΕΣ ΔΡ. 60-70-80

ΤΟ ΛΚΕΡ ΝΟΡΜΑΝΔΙΑΣ

γλυκύτατον, ευγεστον, άρωματώδες και δρο-
σερώτατον, εἶνε τὸ καλύτερον καὶ πλέον ευ-
χάριστον τῶν

ΨΥΤΙΚΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Ἐνα φιαλίδιον εἶνε μία δόσις καὶ ἡ ὅλη ποσέ-
της τοῦ φιαλιδίου εἶνε περίπου κοχλιάριον
φαγητοῦ.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία

Γενικός Ἀντιπρόσωπος

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΛΕΜΟΥ

Πλατεία Ὁμονοίας

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΧΡΗΣΙΝ

ΣΙΑΝΕ·Υ· ΝΟΕΛ Α.Ε.—3α Κοραή 7α - ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου» τιμῶνται
πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἑκάστον

Ἡ ὁδοντόκρεμα ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ καθαρίζει καὶ ἀπολυ-
μαίνει τοὺς ὁδόντας. Κατα-
στρέφει τοὺς φθορὰς τῆς σή-
ψεως καὶ δροσίζει τὸ στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

"ΜΙΣ ΕΛΛΑΔΕΣ,"

ὅα γίνεται ἀσφαλὲς
παγκόσμιαι "ΜΙΣ",
μόνον με τοὺς νέ-
ους ἐλαστικούς κερ-
σίδες τοῦ καταστή-
ματος "ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ",
50 ὁδὸς Σταδίου.

Μόνον οὕτω ἐκ-
σφαλίζεται τὴν εὐ-
γραμίαν τοῦ σώ-
ματος δημιουργού-
σαι τελείας καλλι-
τεχνικὰς γραμμὰς
καὶ πλήρη ὑγιαν.

ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ
50 ὁδὸς Σταδίου 50 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝ ΘΕΛΕΤΕ
ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΜΕ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΡΑΦΘΗΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΜΠΟΡΟΡΑΦΕΙΟΝ

"Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ,"

ΑΝΤ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Ὁδὸς Γερ. Παλ. Πατρῶν 3β

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΝΟΥΤΣΗΣ

Γιατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δε
καετηρίαν Ἐμπειρογὰς τῆς ἰδι-
αιότητος Κλινικῆς τοῦ Καθηγη-
τοῦ κ. Γεωργίου Φωτακοῦ. Δί-
κεται καθ' ἑσάστην ὁδὸς Κε-
φαλῆνης 80.

Ὁραὶ 8 11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.

Ἀριθ. Τηλεφ. 7-32 (Παλαιόν)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Ὁδὸς Σίνα 9 - Αθήναι

Ἀριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΑΜΠΕΛΟΚΤΗΜΟΝΕΣ

ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΟ-
ΣΠΟΡΟΥ ΤΩΝ ΠΟΛΤΩΝ ΒΟΥΡΓΟΝΔΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΜΕ ΣΟΔΑΝ SOLVAY (ΣΟΛΒΕ)

Όλοι οι μεγάλοι αμπελοκτήμονες χρησιμοποιούν τον πολτόν τούτον, διότι έχει τα εξής
πλεονεκτήματα εν συγκρίσει πρὸς τὸν κοινὸν βορδιγάλειον πολτὸν μετ' ασβέστου:

- 1) Παρασκευάζεται εὐκόλως.
- 2) Δὲν φράσσονται οἱ ψεκαστήρες.
- 3) Προσκολλᾶται τελείως ἐπὶ τῶν φύλλων.
- 4) Δὲν παρασύρεται ἐκ τῶν φύλλων ἀπὸ τὰς συνήθεις βροχάς.
- 5) Διασκορπᾶ ὁμοιόμορφως τὸν θεικὸν χαλκόν.
- 6) Δὲν καίει τὰ φύλλα ὡς δύναται νὰ συμβῇ μετ' τὴν ἄσβεστον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΠΟΛΤΟΥ ΒΟΥΡΓΟΝΔΙΑΣ

νερό 100 ὀκάδες
θεικὸς χαλκός 2 »
σόδα Solvay (Σολβέ) 1 ὀκά

Συνήθως χρησιμοποιεῖται διὰ τοὺς πρώτους ψεκασμοὺς ἀραιότερα διάλυσις. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἀναλογία θειικοῦ χαλκοῦ καὶ σόδας δέον νὰ εἶνε ὁμοία ὡς π. χ. εἰς 100 ὀκάδες νερό, ἐὰν διαλυθῇ 1 ὀκά θειικοῦ χαλκοῦ, θὰ προστεθῇ ἡμίσεια ὀκά σόδα Solvay (Σολβέ).

Ἡ σόδα Solvay (Σολβέ) πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ καταστήματα.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τοὺς κ. κ.

ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΠΑΟΥΜΑΝ

ἀντιπροσώπου
Ἀθῆναι, ὁδὸς Καπνικαρέας 7β.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

- 1) Φουλάρια διὰ φόδρες
- 2) Φουλάρια » φορέμκτα
- 3) Παπιγιὸν » »
- 4) Παπιγιὸν » ἐσώρρουχα
- 5) Κρεπὸν βαμβακομέταξα
- 6) Κρέπ - Μαροκαίν
- 7) Κρέπ - ντεσίν
- 8) Κρέπ - ζορζέτ
- 9) Κρέπ - λανζερί δι' ἐσώρρουχα
- 10) Κρέπ - μινιὸν δι' ἐσώρρουχα
- 11) Κρέπ - μινιὸν διὰ φορέματα
- 12) Κρέπ - σατέν
- 13) Κρέπ - σαρμέζ
- 14) Κρέπ - τιφλίζ

ΑΔΕΛΦΟΙ Ε. ΣΙΓΑΛΟΥ

1 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 1

Α° ΣΙΓΑΛΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 1

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΑΝΑΤΟΛΗ Σταδίου 44

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΟΛΟΥ 79

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

ΤΗΛΕ Φ. 62 - 73

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΜΕΝΟΙ ΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ.

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥΣ

V.O. & V.O.S.

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἴνου

Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Οἴνων καὶ Οἶνοπνευμάτων

ΣΤΑΔΙΟΥ 15δ.

Κεντρικὸν πρατήριο ὁδὸς ΑΘΗΝΑΣ 27α

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΕΓΧΩΡΙΑ

Φουλάρια ὁ πῆχυς 40

Κρέπ ζορζέτ » 80

Κρέπ ντεσίν » 75-80

Σ. ΚΟΥΤΣΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐρμού 42

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἑντελὴς Δημοτικοῦ Μαιευτηρίου
Ἀθηνῶν

Σπουδᾶς εἰδικῶς ἐν Παρισίοις

Ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ 4

9-10 π.μ. 3-6 μ.μ.

ΚΡΑΚΑΣ

Ἰατρὸς καὶ νικίου 13β (πρὸς δὸς
Ἀέλου) - Ἀθῆναι.

ἰατρικὴ καὶ λιανικὴ
ἐν τμήμα ἐπισκευῆς
ὁμβρελλῶν

ΛΟΥΤΖΙΔΗΣ

ἰατρὸς ὁδοντοίατρος ΠΑΡΙ-
ΣΙΟΥ ἐν τερματίῳ εἰς Παρι-
σιὸν δόσας. Ὀλιγοήμερος καὶ
θεραπεία παθήσεων στό-
ματος καὶ ὁδόντων. Οὐλήτιδας,
καὶ Ρυογρήθε ταχέως.
Χαλκοκονδύλη 44.

Μόνον μετὰ τὰς βαφὰς ΖΑΚΟΜΠΟΥΣ δύνασθε νὰ
ἐπιτύχωσιν τὰ φορέματά σας.

Παλῶνται παντοῦ.

Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπρόσωποι

μετὰ διαρκεῖς παρακαταθήκης

ΘΡ. ΔΟΥΒΑΛΕΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

Χρυσόσηλαιωτίσης 3

ΣΑΠΟΥΝΙ FELS NARTHA

Χάνετε ὅσες νοικοκυράδες δὲν
ἐδοκίμασαν τὸ παγκοσμίου φήμης
Ἀμερικανικὸ σαποῦνι FELS NA-
RTHA. Σαπούνιζετε μετ' αὐτὸ ἐλαφρῶς
τὰ ἀσπρόρουχά σας (ἀδιάφορον ἐὰν
τὸ νερό εἶνε κρύο, χλιαρὸ ἢ ζεστό).
Τὰ ἀφίετε στὴν σαπουνάδα ἐπὶ
μὴν ὅταν περίπου (ἐὰν ἔχουν πολὺ
λέραν τὰ σαπούνιζετε ἀπὸ βραδὺς
καὶ τὰ ξεβγάζετε τὸ πρωὶ) κατόπιν
τὰ ξεβγάζετε μετ' ὅσων τριῶν νερῶ καὶ
εἶνε λευκά ὡς τὸ χιόνι.
Δοκιμάσατε ζητοῦντες ἀπὸ μᾶθε
καλὸ ἐδωδιμοπωλεῖον Ἀθηνῶν ἐν
μικρὸν τεμάχιον τὸ ὁποῖον δίδεται
δωρεάν.

Ἀντιπροσωπεία: Πετράκη 24

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΑΠΟΥΝΑΚΙΑ ΡΙΤ ΠΛΑΚΙΔΙΑ

Μὴ βάφετε πλέον τὰ φορέματά σας.
Μὴ καταφεύγετε εἰς τὰ πολυδάπα-
να βαφεία.
Ἄλλὰ Ριτ-ντεσίν αὐτὰ.
Ἡ Ριτ εἶνε ἡ μόνη πρακτικὴ, εὐ-
κολὰς, ὀλιγοδάπανος μετ' τὴν πλέον
καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν μεθοδὸς βα-
φίματος. Ζητήσατε πληροφορίας ἀπὸ
τὴν φίλην σας νὰ πείσῃτε.
Θέλετε νὰ μεταβάλητε, Κυρία μου,
τὸν χρωματισμὸν τοῦ φορέματός (ἐπι-
δήποτε ὑφάσματος), καλσῶν, γαντιῶν,
καπέλλου σου κτλ., ἀγόρασε μετ' 10
δραχμᾶς ἕνα σαποῦνάκι Ριτ τοῦ χρώ-
ματος ποὺ θέλεις καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ
χρώματος γίνεται ἐντὸς ὀλίγων λε-
πτῶν ἔξω βραδείας καὶ φαρμάκης.
Τὸ φόρεμά σας πλύνεται ἐνὰ βρά-
δι καὶ ἕως χροῖα προσδίδει τὸν αὐτὸν

χρωματισμὸν εἰς ὅτιδήποτε ὑφάσμα.
Θέλετε νὰ ξεβάψῃς τὸ φόρεμά σου,
καλσῶν, γαντία κτλ., καὶ νὰ τοῖς
δῶς τὸ χροῖμα ποὺ θέλεις; ἀγόρασε
μετ' 12 δραχμῶν ἕνα σαποῦνάκι Λεουκὸν Ριτ
καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἔγινε αὐτὸ
ποὺ θέλεις.
Τὰ Ριτ ἐγγυῶνται τὴν ἀσφάλειαν
οἰοῦντες ὑφάσματος καὶ τοῦ πλέον
ἀπαγορευμένου ἢ πεπαιωμένου τοι-
ούτου.
Παλῶνται λιανικῶς καὶ γονδαίως
παρὰ τοῖς Γενικοῖς δι' ὅλην τὴν Ἑλ-
λάδα Ἀντιπροσώποις: Γ. Ἀντύπα καὶ
Σία, Λεωφ. Πανεπιστημίου 32 καὶ
εἰς ὅλα τὰ μεγαλεῖσα φαρμακεία,
φαρμακαποθήκας καὶ καταστήματα
Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ ἐπαρχιῶν.
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΑΝΤΟΥ ΡΙΤ

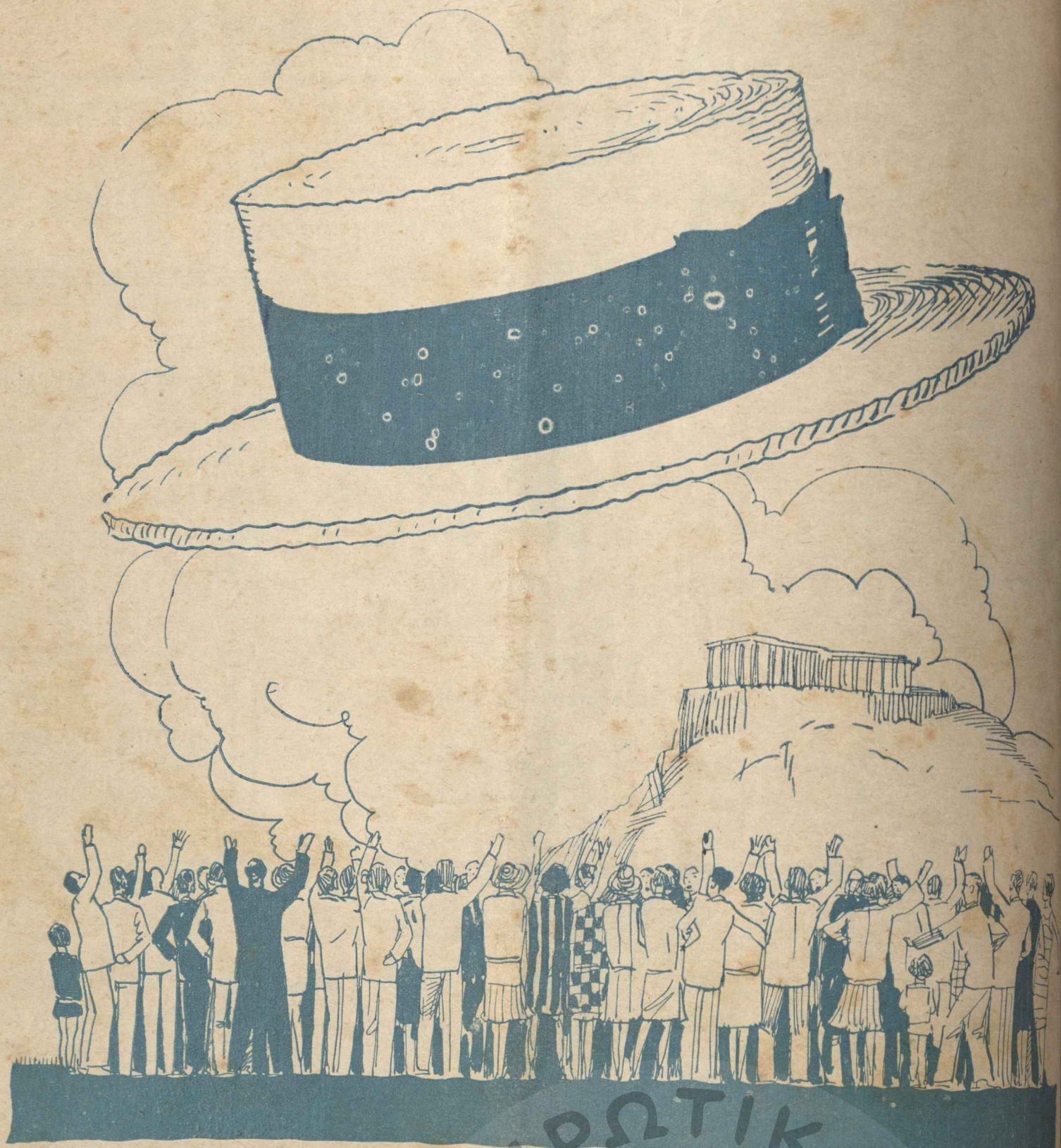
ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Ἀντ. πρόσωπος μετὰ διαρκεῖς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

Ἐκμύσει ὅλα τὰ συστήματα τῆς φωτογρα-
φικῆς τέχνης. Βραβεῖα Παρισίων - Ρώμης

ΨΑΘΑΚΙΑ
ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΥ

ΖΟΗ